

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Edward St. Aubyn

Unut Gitsin

Edward St. Aubyn **Unut Gitsin**

PATRICK MELROSE

1. KİTAP

 can
çağdaş

KL
GUAT ERTÜZÜN

Kitap PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

1. KİTAP
UNUT GİTSİN

Can Çağdaş

Unut Gitsin, Edward St. Aubyn

İngilizce aslından çeviren: Suat Ertüzün

Never Mind

© Edward St Aubyn 1992, 1998

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Rogers Coleridge and White aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

3. basım: Haziran 2021, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alban

Editör: Seçkin Selvi

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-3866-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EDWARD ST. AUBYN

PATRICK MELROSE

1. KİTAP
UNUT GİTSİN

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Suat Ertüzün

Edward St. Aubyn'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kötü Haber, 2018

Biraz Umut, 2018

Anne Sütü, 2019

En Sonunda, 2019

EDWARD ST. AUBYN, 1960'ta Londra'da doğdu. Yazar ve gazeteci St. Aubyn, Oxford Üniversitesi'ne bağlı Keble College'da yükseköğrenim gördü. Büyük ölçüde otobiyografik temele oturan *Unut Gitsin, Kötü Haber, Biraz Umut, Anne Sütü* ve *En Sonunda* adlı "Patrick Melrose" romanlarının dördüncüsü olan *Anne Sütü* 2006 Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi ve 2007 Prix Femina étranger Ödülü'nü aldı; 2011'de filme çekildi. Dizinin ilk romanı olan *Unut Gitsin* 1992 Betty Trask Ödülü'ne layık görüldü. "Patrick Melrose" romanları İngiltere'de beş bölümlük dizi olarak televizyona da uyarlandı ve Patrick rolünü Benedict Cumberbatch canlandırdı. Edward St. Aubyn'in *A Clue to the Exit* (Çıkış Yolu) ve *On the Edge* (Diken Üzerinde) adlı iki romanı daha var. İki çocuğu olan Edward St. Aubyn Londra'da yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda'da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Ana için

Sabahın yedi buçuğunda Yvette elinde akşamdan ütülediği çamaşırlarla bahçe yolundan eve doğru geliyordu. Ayağından çıkmaması için parmaklarını büzdüğü kayışı kopmuş terliğin boğuk şıpıdıklarıyla, tekerlek izlerinden eğri büğrü olmuş taşlı zeminde dengesizce yürüyordu. Yolun iki yanını tutmuş servilerin altındaki duvarın üstünden, bahçede dikilen doktoru fark etti.

Doktor, mavi ropdöşambırı ve kireçtaşı dağın arkasından eylül güneşinin yükselmesine daha çok olmasına rağmen şimdiden taktığı güneş gözlüğüyle sol eline hortumu almış, ayağının altındaki mıcırdı vızır vızır işleyen karınca hattını yoğun bir su atışına tutuyordu. Kullandığı yöntem gayet etkiliydi: Sağ kalanların ıslak taşlarda güçbela toparlanması ve kendilerine gelmesine bir süre için müsaade ediyor, sonra çağılıtlı suyu tekrar başlarından aşağı salıveriyordu. Boşta kalan eliyle purosunu ağzından alınca, duman alnının çıkıntılarını örten kır düşmüş kahverengi dalgaların arasından yukarıya süzüldü. Ardından doktor, başparmağıyla hortumun ağzını sıktı ve tüm dikkatini öldürmeye verdiği bir karıncayı iyice hırpalamak için tazyikli suyu ona yöneltti.

Yvette'in önünde sadece incir ağacı kalmıştı; onu da geçti mi Dr. Melrose'a sezdirmeden evin içine süzülebi-

lirdi. Gelgelelim doktor, tam Yvette ağacı siper aldığı sandığı bir anda, başını kaldırmadan ona seslenmeyi huy edinmişti. Dün onu, kolları bitap düşene kadar lafa tutmuş, ama çamaşırları elinden kaçırmamasına sebep olacak kadar da sözü uzatmamıştı. Böyle şeylerin hesabını inceliyle yapardı Dr. Melrose. Provence yöresinin yerlisi diye gösterdiği abartılı bir saygıyla, mistral rüzgârları hakkındaki fikrini sorarak başlamıştı. Sıra oğlunun tersanedeki işiyle alakadar olacak nezaketi göstermeye geldiğinde acı, Yvette'in kollarından omzuna ulaşmış ve oradan boynuna doğru şiddetli akınlara başlamıştı. Doktor, kocasının sırt ağrılarını ve bunun hasat zamanı traktör kullanmasına engel olup olmayacağını sorduğunda kadının artık canına tak etti, isyan etmeye kararlıydı. Neyse ki doktor bugün meraklı sabah sohbetlerini başlatan, "*Bonjour, chère Yvette,*"¹ nidasıyla seslenmemişti de, kadın incirin alçak dalları altından başını eğerek eve oyalanmadan girebildi.

Melrose'ların eski çiftlik evi olarak andıkları, Yvette'inse malikâne dediği konut eğimli bir arazide kurulu olduğundan bahçe yolu üçüncü katla aynı hizadaydı. Dışarıdan geniş bir merdivenle misafir odasının önündeki terasa inilebiliyordu.

Evin öbür yanındaki merdiven de çöp kutularını gözden uzak tutmaya yarayan eski bir şapele iniyordu. Kışları sıra sıra birikintiler boyunca yamaçtan aşağı su şırıldasa bile incirin yanındaki ark yılın bu zamanı, düşükleri yerde leke bırakan ezilmiş, parçalanmış meyvelerle tıklı ve sessiz olurdu.

Yvette yüksek tavanlı karanlık odaya girip çamaşırları bıraktı. Işığı yakıp havluları çarşaflardan, çarşafları masa örtülerinden ayırdı. On kadar yüksek dolap düz-

1. (Fr.) Günaydın, sevgili Yvette. (Ç.N.)

günce katlanmış ve artık hiçbirini kullanılmayan yatak örtüleriyle tepeleme doluydu. Yvette bazen bu dolapları açar, korunan koleksiyonu hayranlıkla izlerdi. Masa örtülerinin bir kısmına, ancak belli bir açıyla tutulunca kendini gösteren defne dalı ve üzüm salkımı desenleri işlenmişti. Pürüzsüz beyaz kumaşa nakşedilmiş monogramlarda, peçetelerin köşelerindeki “V” harfini çeviren taç biçimli halkada parmaklarını gezdirirdi. En sevdiği, yabancı kelimeli şeritlere tek boynuzlu at deseni işlenmiş olan çok eski örtülerdi, ama onlar da hiçbir zaman kullanılmıyor ve Mrs. Melrose her seferinde ısrarla, kapının yanındaki küçük dolaba konan zavallı sade keten örtüleri çıkarttırıyordu.

Eleanor Melrose mutfakla bahçe yolu arasındaki alçak basamakları hızla çıktı. Yavaş gitse yalpalayıp yarı yolda kalabilir ve merdivenin yan tarafındaki alçak duvara çökmek zorunda kalabilirdi. Sigaranın zaten azdırdığı aman vermeyen hastalığa yiyerek kafa tutacak hali yoktu. Kustuktan sonra dişlerini fırçalamasına rağmen ağzındaki safra tadından kurtulamamıştı. Üstelik tamamen yok etmeyi hiçbir zaman beceremediği içindeki iyimserlik damarından olacak, kusmadan önce de fırçalamıştı dişlerini. Eylül başından beri sabahlar serinlemeye başlamıştı ve sonbaharın kokusu havaya şimdiden sinmişti bile, ama ne gam; alnını kat kat pudrayla kaplayan Eleanor yine terlemeye devam ediyordu. Her adımda, açık tenli ayaklarına geçirdiği beyaz bez ayakkabılara gözlüğünün kalın koyu camlarından baka baka ve ham ipekten koyu pembe pantolonu acı biber gibi bacaklarına yapışa yapışa, ellerini dizlerine yaslayıp kendini ileri atıyordu.

Bir kadehteki buzun üstüne dökülen votkayı; buğulu buz küplerinin berraklaştıktan sonra, kendinden emin bir osteopati uzmanının elleri altındaki bir omurga gibi

kütürdeyip çatlaması gibi hayal ediyordu. Birbirine yapışan buz parçalarının ne yapacağını bilemez halde süzülüp tıkırdamasını, buğusunu kadehe vermesini; votkanın ağızdaki soğukluğunu ve kayganlığını.

Bahçe yolu merdivenin soluna doğru dik bir rampaya vurduktan sonra, vişneçürüğü rengi Buick marka arabanın bir fıstıkçamının altında park halinde olduğu daire biçimli bir düzlüğe ulaşıyordu. Taraçalı bağ ve zeytinliklerin arasında ak yanaklı lastikleriyle duran aracın bu hali ne kadar gülünç görünse de, Eleanor yaban ellerde onunla teselli buluyor ve şimdi de soyguna uğramış bir turist gibi ona doğru telaşla yürüyordu.

Buick'in kaputuna yarı saydam reçine kürecikleri saçılmıştı. Ön camın dibine, içine kuru bir iğne yaprağının hapsoldüğü bir reçine parçası yapışmıştı. Eleanor onu oradan alacak oldu, ama reçineyi cama daha da buluşturdu ve eli yapış yapış oldu. Arabaya bir an önce binmeyi ne kadar istese de reçineyi oradan kazıma saplantısıyla tırnaklarını kararttı. Eleanor, David hiç kullanmadığı, hatta binmeye bile yeltenmediği için Buick'ini bu kadar seviyordu. Ev de arazi de onun olmasına, hizmetçi ve içkilerin parasını o ödemesine rağmen gerçekten sahip olduğunu hissettiği tek şey o arabaydı.

On iki yıl önce David'le ilk tanıştığında onun görünüşüne vurulmuştu. Soğuk bir İngiliz oturma odasından kendi arazilerine bakarken erkeklerin takınmaya hak kazandıklarını düşündükleri ifade, beş yüzyıllık süreçte iyice kökleşmiş ve David'in yüzünde kusursuz bir inceliğe kavuşmuştu. Eleanor uzun bir süreyle aynı yerde hiçbir şey yapmadan durmanın İngiliz düşüncesinde niçin bu kadar seçkin bir tavır olduğunu hiçbir zaman anlayamamış olsa da, David bunun gerçekten bir imtiyaz kazandırdığı konusunda onun bütün şüphelerini gidermişti. Üstelik kocası bir fahişe aracılığıyla Kral II. Charles'ın soyun-

dan geliyordu. Bunu ilk duyduğunda, “Yerinde olsam bunu kimseye söylemezdim,” diye şaka yapmıştı Eleanor. Fakat David değil gülümsemek, Eleanor’un giderek tiksindir hale geldiği bir jest olarak yüzünü yan çevirmiş, ezici bir söz söylememekle büyük bir lütuf gösterdiğini ima eden bir bakışla alt dudağını ileri doğru uzatmıştı.

Vaktiyle onun doktor olabilmek için neler yaptığına hayrandı Eleanor. David bu niyetini babasına açtığında, General Melrose derhal yıllık iradını kesmiş ve onun parasıyla sülün yetiştirmeye başlamıştı. Centilmenler insan ve hayvan vururdu; onların yarasına bakmak orta sınıf doktor müsveddelerinin harcıydı. Böyle düşünen general, sözünün eri olmak bakımından dilediğince vurabiliyordu da. Oğluna soğuk davranmak ona zor gelmemişti. Nitekim onunla ilk kez, David, Eton’dan¹ ayrıldığında alaka-dar olmuş ve ona ne yapmak istediğini sormuştu. Müzik bestelemek istediğini itiraf edemeyen David, “Maalesef bilmiyorum, efendim,” demişti. Gerçi oğlunun piyano başında aylaklık ettiği gözünden kaçmamıştı generalin ve isabetli olarak, askerliği meslek edinirse bu kadınsı uğraştan kurtulacağına kanaat getirdi. “İyisi mi orduya katıl,” dedi ve kendisine pek de yakışmayan bir samimiyetle oğluna puro tuttu.

Oysa Eleanor’un gözünde David, hafta sonu için veya bir eğlence çıkar diye etrafta dolaşan, kendilerine bile ait olmayan ve –aslında onlar da öyle yaşamadıkları halde– dedelerinin yaşam biçimlerinden alınma anılarla geçinen özentili İngilizlerin küçük camiasından ve uzak kuzenlerden ne kadar farklıydı. Tanıştıklarında, onun kendisini anlayan ilk insan olduğunu düşünmüştü. Bugün ise anlaşılacak için yüzünü döneceği son insan David olurdu. Ondaki bu değişime bir açıklama getirmek hiç de

1. Eton College: İngiltere’nin en eski ve seçkin özel okullarından biri. (Ç.N.)

kolay değildi ve Eleanor, David'in hak ettiğini düşündüğü fantezilerini gerçekleştirmek için onun parasına tahammül ettiği düşüncesine teslim olmamaya çalışıyordu. Belki de tam tersine, para onu bozmuştu. David evlendikten kısa süre sonra tıp mesleğini bırakmıştı. Başlarda, Eleanor'un parasının bir bölümüyle alkolikler için bir yurt açmaktan konuşmuşlardı. Bir bakıma bunu başarmışlardı da.

David'le karşılaşma ihtimalini düşünen Eleanor'u tekrar bir telaş aldı. Camdaki çam reçinesinden kendini güçlükle ayırıp oflaya puflaya arabaya bindi, koca Buick'le merdivenin yanından geçti ve ancak yokuşun yarısını indiğinde tozlu yolda durdu. Anne'le havalimanına erken gidebilmek için Victor Eisen'lere uğrayacaktı, ama önce kendine bir çekidüzen vermesi gerekiyordu. Sürücü koltuğunun altındaki katlı minderin içinde yarım şişe Bisquit brendisi saklıydı. Çantasının içinde onu tetikte tutmak için sarı, tetikliğin getirdiği korku ve telaşı gidermek için de beyaz haplar vardı. Önünde uzun bir yol olduğundan iki yerine dört sarı hap, ardından, çifte doz onu huzursuz etmesin diye de iki beyaz hap aldı ve onları mideye indirmek için brendinin yarısını bitirdi. Önce şiddetle ürperdi, ama sonra, alkolün daha kanına bile karışmadan önceki keskin uyarıcılığı içine hazla, ılık ılık yayıldı.

Diken üstünde oturduğu koltuğuna rahatça ancak gömülebilen Eleanor o gün ilk kez kendini aynada tanıyabildi. Tehlikeli bir yolculuktan sonra yatağına dönen bir uyurgezer gibi kalıbına yerleşti. Yalıtımlı camların ardındaki sessizlikte, asmaların içinden siyah beyaz saksağanların fırlamasını, sert rüzgârların iki gündür temizlediği gökyüzünün aydınlığına karşı duran çam ağaçlarının iğne yapraklarını izledi. Motoru tekrar çalıştırıp yumuşak direksiyon hareketleriyle dik ve dar yolda ilerledi.

Karıncaları boğmaktan sıkılan David Melrose bahçe

sulamayı bıraktı. O eğlence hedefine ulaşır ulaşmaz içi umutsuzlukla doluyordu. Başka teraslarda başka yuvalar hep oluyordu. Karıncalara “teyze” diyordu David; annesinin kurumlu kız kardeşlerini, çocukken piyanodaki hünerini gösterdiği o kendini beğenmiş, bencil kadınları düşününce cinai uğraşından daha bir zevk alıyordu.¹

Eleanor’un ne kadar sıkıcı biri olup çıktığını düşünerek hortumu mıcır yola bıraktı. Karısı uzun süredir dehşet duygusuyla kaskatıydı. Acıdığı zaten bilinen bir hastanın şişmiş karaciğerini elle muayene etmek gibiydi bu. Çoğu zaman ancak telkin yoluyla gevşeyebiliyordu kadın.

David on iki yıl önce bir akşam onu dairesine, yemeğe davet etmişti. Eleanor o günlerde ne kadar güven doluydu! Daha önce birlikte yattıkları halde ona hâlâ utanmağa yaklaşıyordu. Üstünde iri siyah puanlı, biçimsiz sayılabilecek beyaz bir elbise vardı. Yirmi sekiz yaşındaydı, ama uzun düz sarı saçlarının sade kesimi onu daha genç gösteriyordu. Şaşkın ve rengi atmış hali David’in hoşuna gitse de onu asıl tahrik eden, huzursuzluğuydu; anlamlı bir şeye atılmanın özlemini çeken, ama onun ne olduğunu bir türlü bulamayan bir kadının sessiz öfkesiydi.

David o akşam Fas usulü bademli güvercin dolması pişirmişti. Yemeği Eleanor’a safranlı pilavdan bir yatağın üstünde servis etmiş, ama hemen ardından tabağı geri çekmişti. “Senden bir şey istesem yapar mısın?” diye sormuştu.

“Elbette,” demişti Eleanor. “Nedir?”

David tabağı Eleanor’un oturduğu sandalyenin arkasında, yere koymuş ve, “Yemeğini çatal bıçak olmadan, ellerini kullanmadan, doğruca tabaktan yer misin?” diye sormuştu.

1. İngilizcede karınca: *ant*, teyze: *aunt*. (Ç.N.)

“Köpek gibi mi yani?”

“Köpek rolü yapan bir kız gibi,” demişti David.

“İyi de niçin?”

“Ben istediğim için.”

Aldığı risk David’in hoşuna gidiyordu. Eleanor olmaz deyip gidebilirdi. Fakat kalırsa ve isteneni yaparsa David onu ele geçirecekti. İşin tuhafı, gülmek ikisinin de aklına gelmemiştir.

Böylesine saçma bir teslimiyet Eleanor için fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Sofra adabı, vakar, gurur gibi inanmak istemediği şeyleri inanmak istediği bir şey uğruna, özverinin ruhu uğruna feda edecekti. Hareketin anlamsızlığı ve kimseye bir faydasının olmayışı o an ona çok masumca gelmişti. Havı dökülmüş İran halısına dizlerinin üstünde çöktü, ellerini tabağın iki yanına koydu. Dirseklerini biraz yana doğru açarak başını aşağı verdi ve güvercinin bir parçasını dişlerinin arasına aldı. Kuyruk-sokumuna doğru belindeki gerilimi hissedebiliyordu.

Ellerini bacaklarına yaslayarak dizlerinin üstünde oturdu ve sessizce çiğnemeye başladı. Güvercinin tadı tuhaftı. Gözlerini biraz kaldırıncı David’in ayakkabılarını gördü; biri yerde ona doğru bakıyor, öbürü havada sallanıyordu. Eleanor dizlerin hizasından yukarı bakmadı, yine eğildi ve bu sefer daha iştahla, dudaklarıyla badem yakalamak için pilav yığınının içinde aranarak ve eti kemikten ayırmak için başını hafifçe sallayarak yedi. Sonunda gözlerini David’e kaldırdığında bir yanağı sosla parlıyordu ve ağzının kenarıyla burnuna sarı pirinç taneleri yapışmıştı. Yüzünde şaşkınlıktan eser kalmamıştı.

İstediğini yaptığı için David ona kısa bir süreliğine büyük hayranlık duydu. Ayağını uzatıp ayakkabısının bir yanını usulca Eleanor’un yanağında gezdirdi. Kızın duyduğu güven onu tam anlamıyla büyülemişti; ama artık amacına ulaştığı –Eleanor ona kayıtsız şartsız itaat ede-

bileceğini gösterdiği- için David o duyguyla ne yapacağını da bilemiyordu.

Ertesi gün Nicholas Pratt'a olanları anlattı. Sekretere meşgul olduğunu söyleyip, ateşli çocuklardan ve akşamdan kalmalığın baş ağrısını migren diye yutturmaya çalışan kadınlardan uzakta, kulüpte oturup içtiği günlerden biriydi. Önemli adamların geçişinden sonra bir dalgalanmanın daima havada asılı kaldığı sabah salonunun mavi ve altın yaldızlı tavanı altında içmekten hoşlanırdı David. Duygusuz, sefih ve kuşkulu üyelerin böyle bir iktidar atmosferinden, bir limandan büyük bir yat ayrılırken aynı sularda demirli küçük takaların bir yukarı bir aşağı salınması gibi koltukları kabarırdı.

Hıznırlıkla iğrenme arasında kararsız kalan Nicholas, "Bunu ona ne zaman yaptırdın?" diye sordu.

David, "Sohbeti sence de çok sınırlı değil mi?" diye karşılık verdi.

Nicholas bir şey demedi. Eleanor'un yemeye zorlanması gibi o da şimdi suç ortaklığına mecbur ediliyordu sanki.

"Yerdeyken sohbeti daha iyi miydi bari?" diye sordu.

"Ben büyücü değilim," dedi David. "Onu eğlendiremedim, ama en azından susturabildim. Yine zengin olmanın dertlerinden konuşacağız diye ödüm kopuyordu. Ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, o da başka bir şey bilmiyor."

Nicholas kıkırdayınca David de sırıttı. Kabiliyetlerini böyle ziyan etmesi neye yorulursa yorulsun, diye düşünüyordu Nicholas, gülümsemeyi hiçbir zaman becerememişti arkadaşı. Oysa yüzü şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Tek kusuru, kusursuzluğuuydu; David'in yüzü insan suratının kalıbıydı sanki ve o kalıp, sahibinin yaşantısına ait izler hatlardaki mükemmelliği eksiltemezmiş gibi, hiç doldurulmadığı yollu bir izlenim bırakıyordu. Onu ya-

kından tanıyanlar ne kadar bozulma emaresi arasalar bile David'in maskesi yıllar geçtikçe daha da asilleşiyordu. Gözlük camlarının karanlığından seçilmeyen, başını olabildiğince sabit tuttuğu halde fıldır fıldır bakınan gözleri insanların zaaflarını ölçüp biçerdi. Doktor olarak en şaşırtıcı hüneri, teşhis kabiliyetiydi ve o kabiliyeti bir kere sergiledi mi hastalarına olan ilgisini, kafasını kurcalayan bir musibet olmadıkça, yitirirdi. Karanlık camlı gözlüğü olmayınca kayıtsız bir ifade takınır, ama o kayıtsızlık birinin bir açığını fark edene kadar sürerdi. O zaman gözlerindeki bakış, kasların gerilmesi gibi katılaşırdı.

Merdivenin başına gelince durdu David. Sönmüş purosunu duvarın üstünden, aşağıdaki asmalara doğru fırlattı. Evin güney cephesini kaplayan karşıdaki sarmaşık şimdiden kızarmaya başlamıştı. Bu rengi beğeniyordu. İşkencecisinin yüzüne tüküren biri gibi, zevale kafa tutan bir hareketti bu onun için. Eleanor'un o gülünç arabasıyla alelacele gidişini görmüştü. Yvette'in dikkat çekmeden eve hırsızlama girmeye çalışmasını bile fark etmişti. Onları suçlayabilir miydi?

Araya ilgi gösterileri koymadıkça ve yıkıcı tabiatından dolayı arada bir süslü püslü özürler dilemedikçe Eleanor'a gaddarlık yapmaktan zevk almıyordu David; fakat artık böyle çeşitlemeler yapmayı da bırakmıştı, çünkü karısından duyduğu hayal kırıklığı sınır tanımaz bir boyuta ulaşmıştı. İçindeki ifadesizlik düğümünü çözmesi için Eleanor'un ona yardım edemeyeceğini biliyordu. Üstelik o düğümün, aldığı her nefesi gölgeleyen bir boğukluğun vaadi gibi, giderek pekiştiğini de hissedebiliyordu.

Saçma; ama bütün yaz boyu, Atina Havalimanı'nda gördüğü sağır bir kötürümün anısına takılmıştı. Bekleyen yolcuların kucağına basılı kartlar bırakarak küçük torbalarda antepfıstığı satmaya çalışan adam kendini var gücüyle öne doğru atarken, çığırından çıkmışçasına ayakla-

rını yere vuruyor, sallanıp duran başında gözlerini yukarı yukarı deviriyordu. David adamın ağzının sessizce çarpılmasına, bir ırmak kıyısına vurmuş balık gibi can havliyle solumasına baktığı her seferinde bir boşluk duygusuna kapılmıştı.

Terastan oturma odasına açılan kapıya doğru son basamakları çıkarken sarı terliklerinin hışırtısına kulak verdi. Yvette perdeleri açmamıştı daha; tekrar kapatmak zahmetine girmesi gerekmeyecekti yani. Salonun loş ve değerli görünmesinden hoşlanıyordu. Eleanor'un Amerikalı büyükannesinin Avrupa'daki tamahkâr akınlardan birinde Venedikli köklü bir aileden edindiği bordo rengi, ağır yaldızlı koltuk odanın karşı duvarında ışıltıyordu. Koltuğun alınmasıyla ilişkili rezalete bayılan David, aslında bir müzede titizlikle korunması gerektiğini bildiğinden, ona olabildiğince sık oturmayı ihmal etmezdi. Yalnız olduğu bazı zamanlar, Duka tahtı tabir edilen mobilyanın ucuna doğru kurulan David öne eğilir ve sağ eliyle koltuğun bol işlemeli oyma kolunu kavrayarak, hazırlık okulunda onlara verdikleri *Resimli İngiltere Tarihi*'nden hatırladığı bir pozu takınırdı. Tablo, küstah Fransa kralının armağan olarak tenis topları gönderdiği Kral V. Henry'nin muhteşem öfkesini resmediyordu.

David, Eleanor'un anaerkil Amerikalı ailesinden kalma ganimetlerle iç içeydi. Guardi ve Tiepolo'nun, Piazzetta ve Novelli'nin resimleri duvarlarda asılıydı. Üstünde boz kahverengi maymunların cirit attığı ve pembe güllerin doldurduğu on sekizinci yüzyıla ait bir Fransız paravanı odayı uzunlamasına ikiye bölüyordu. David'in durduğu yerden bakınca, paravanın kısmen arkasında kalan camlı siyah Çin dolabının üstü düzgünce sıralanmış şişeler, rafları da öbür takviyelerle donatılmıştı. Kendine bir içki koyan David, müteveffa kayınpederi Dudley Craig'i düşündü; sevimli ayyaş bir İskoçyalı olan adam

fazla masraflı olmaya başlayınca Eleanor'un annesi Mary ona yol vermişti.

Dudley Craig'den sonra Mary, Madem yanımda bir erkek olacak, bari dük olsun, diye düşünerek Jean de Valençay'la evlenmişti. Eleanor, içlerindeki her eşyanın krallara veya imparatorlara aitmiş izlenimi verdiği muhtelif evlerde büyümüştü. Evler ne kadar görkemli olsa bile konuklar, düşesin gözünde oturdukları koltuklara yaraşmadıklarının bilincinde olarak, oradan çıkarken rahat bir nefes alırlardı.

David odanın ucundaki yere kadar inen pencereye doğru gitti. Perdesi açık olan bu tek pencereden karşıdaki dağın manzarası görülüyordu. Oradaki sert kireçtaşından çıplak çıkıntılara sıkça bakardı. Haki yamaca saçılmış insan beynine benzetirdi onları bazen; bazen de onlarca kesikten dolayı patlamış tek bir beyne. Pencerenin yanındaki kanepeye oturan David, içinde ilkel bir huşu duygusu uyandırma gayretiyle dışarı baktı.

Patrick kuyuya doğru yürüyordu. Elindeki yaldız kabzalı plastik gri kılıcı teras duvarlarında biten kediotlarının pembe çiçeklerine doğru savurdu. Çiçeklerin sapında bir salyangoz gördüğü zaman o sapı kılıcıyla biçer, hayvanları yere düşürürdü. Bir salyangozu öldürdüğünde burnunu sümkürmüş gibi o vıcık vıcık maddenin yayıldığını görmek için hemencecik üstüne basar, sonra da koşa koşa kaçar. Ama ardından geri döner, hayvanın boz renkli yumuşak etine saplanmış kahverengi kabuklara göz atar, keşke yapmasaydım diye içinden geçirirdi. Yağmurdan sonra oynamak için dışarı çıkan, üstünden su damlayan yaprakların altındaki birikintilerde duyargalarını uzatarak yıkanan bu yaratıkları ezmek hiç de adil değildi. O duyargalara dokunacak olduğunda onlar da kendi eli gibi hızla geri çekilirdi. Salyangozlar için o da bir yetişkin gibiydi.

Bir gün, hiç niyeti olmadığı halde kendini yine kuyunun başında bulmuş ve geldiği yolun aslında gizli bir kestirme olduğuna kanaat getirmişti. Ondan sonra yalnızken hep o yolu kullandı. Üstünde elinizi gezdirdiğiniz kadifenin renginin açılıp koyulması gibi, önceki günün rüzgârıyla yaprakları yeşilden griye, griden yeşile dönen zeytinlikli taraçalardan yürüdü bu sefer de.

Andrew Bunhill'e gizli kestirmeyi gösterdiğinde Andrew bunun öbür yoldan daha uzun olduğunu söylemiş, o da onu kuyuya atmakla tehdit etmişti. Andrew çelimsiz bir çocuktü ve ağlamaya başlamıştı. Andrew uçakla Londra'ya döneceğı zaman da Patrick onu uçaktan aşağı atacağını söylemişti. Hüngür, hüngür, hüngür. Oysa Patrick uçakta bile değildi; ama Andrew'ya aşağıda saklanacağını ve testereyle koltuğunun çevresinde bir delik açacağını söylemişti. Andrew'nün dadısı Patrick'e edepsiz bir afacan olduğunu söylemiş, Patrick de Andrew bu kadar sulugöz olmasaydı cevabını vermişti.

Patrick'in dadısı ölmüştü. Annesinin bir arkadaşı onun cennete gittiğini açıklamıştı, ama Patrick oradaydı ve kadının tahta bir kutuya konup bir delikten aşağı indirildiğini görmüştü. Yerde yattığına göre cennetten ters tarafta olmalıydı; ama tabii posta gibi gönderiliyorsa o başka. Dadıyı kutuya koyduklarında annesi çok ağlamış ve kendi dadısı ölmüş kadar üzüldüğünü söylemişti. Ama saçmaydı, çünkü annesinin dadısı hâlâ hayattaydı; hatta trenle onu ziyarete gitmeleri gerekiyordu ve bu da dünyadaki en sıkıcı şeydi. Kadın ortasında bir damla reçeli, kenarlarında da kapkalın kreması olan feci pastalar yapardı. O da yetmezmiş gibi, "Bunu sevdiğini biliyorum," derdi, halbuki öyle bir şey yoktu; Patrick son sefer o pastayı sevmediğini söylemişti. Pandispanya diyorlardı pastaya, o da süngere benzediğı için banyoda mı kullanıldığını sormuş, annesinin dadısı gülmüş gülmüş, hiç bırakmayacakmış gibi ona sarılmıştı. Yanağını yanağına yapıştırdığı ve cildi, mutfak masasının kenarından sallandığını gördüğü tavuk gerdanı gibi sarkık olduğu için Patrick o sarılmalardan iğreniyordu.

Hem annesinin niye hâlâ dadısı vardı ki? Daha beşinde olduğu halde kendisinin yoktu artık. Babası onun artık küçük bir adam olduğunu söylemişti. Üç yaşınday-

ken İngiltere'ye gittiğini hatırlıyordu. Kıştı ve hayatında ilk kez kar görmüştü. Taş bir köprünün yanındaki yolda dikildiğini ve yolun buz, çayırın karla kaplı olduğunu, havada güneşin parlayıp çitlerin göz kamaştırdığını, mavi yün eldivenlerinin olduğunu ve dadısının elinden tutup köprüye uzun uzun baktıklarını hatırlıyordu. Patrick bu sahneyi de, arabanın arkasında başını dadısının kucağına yasladığı ve kadının ona gülümsediğı, başının üstünde gökyüzünün masmavi uçsuz bucaksız uzandığı ve orada uyuyakaldığı zamanı da sık sık düşünürdü.

Patikadan dik bir yamacı çıkıp bir defne ağacının yanından kuyunun oraya ulaştı. Kuyunun başında oynaması yasaktı. Yine de en çok burada oynamayı seviyordu. Bazen çürümüş kapağın üstüne çıkar ve trambolinde hareket yapar gibi orada zıplardı. Onu kimse durduramazdı; zaten durdurmaya çalışan da yoktu. Kapağın tahtası, pembe boyasının kabarıp döküldüğü yerlerden kararmıştı. Ahşabın tekinsizce gıcırdaması kalbinin atışını hızlandırdı. Kapağı kaldırmaya gücü yetmiyordu, ama açık bırakıldığı zamanlar topladığı taşları ve tutamlar halinde toprağı içeri atardı. Suya çarpan taş toprak derin, ıslak bir yankıyla karanlığı yarıp içinde kaybolurdu.

Patikanın tepesine ulaşınca Patrick kılıcını zafer duygusuyla kaldırdı. Kuyu kapağının açık olduğunu görebiliyordu. Taşıyabileceğı azami ağırlıkta, bulabileceğı en yuvarlak ve güzel taşı aramaya koyuldu. Civarı araştırdıktan sonra ancak iki eliyle kaldırabildiğı kırmızıya çalan bir taş bulup çıkardı. Onu kuyu ağzının düz olan kenarına bırakıp kendini ayakları yerden kesilene dek kaldırdı ve öne doğru eğilebildiğı kadar eğilerek, suyun saklı olduğunu bildiğı noktadaki karanlığa baktı. Sol eliyle tutunarak taşı aşağı itip çıkan tok şarılıtya kulak verdi ve yüzeyi huzursuzca kımıldanan suyun gün ışığını yakalayıp güvensizce yansıtmalarını izledi. O kadar koyu

ve karaydı ki, daha çok yağı andırıyordu. Kuru tuğlaların önce yeşile, sonra siyaha döndüğü kuyudan aşağı doğru bir çılglık attı. Yeterince eğildiğinde kendi sesinin boğuk yankısını duyabiliyordu.

Sonra kuyunun kenarına çıkmaya karar verdi. Aşınmış mavi sandaletleri taşların arasındaki boşluklara giriyordu. Açık ağzın yanındaki çıkıntının üstünde dikilmek istiyordu Patrick. Andrew varken onunla iddialaşıp oraya bir kere çıkmıştı. Çocuk kuyunun başında durup, “Lütfen yapma, Patrick, ne olur aşağı in, *lütfe*n yapma,” diye yalvarmıştı. Andrew ne kadar ürkse de Patrick o zaman korkmamıştı, ama şimdi yukarıda, suya arkası dönük olarak tek başına çömelirken sanki başı dönüyordu. Ağır ağır ayağa kalktı ve doğrulurken, arkasındaki boşluğun onu geriye doğru çeken davetini hisseder gibi oldu. Kımıldarsa ayaklarının kayacağını sanıyor, ellerini yumruk yapıp ayak parmaklarını sıkarak, olanca ciddiyetiyle kuyudan uzağa, sert toprağa bakarak dengesini yitirmemeye çalışıyordu. Kılıcı hâlâ çıkıntının üstünde bıraktığı yerdeydi ve zaferini tamamlamak için onu oradan almak istiyordu; büyük bir irade gücü ve dikkatle, kollarını bacaklarını ele geçirmeye çalışan korkuya meydan okuyarak eğildi ve kılıcını çizik ve çentik içindeki gri demirinden yakaladı. Onu iyice kavradıktan sonra titrek dizlerini bükerek kuyunun kenarından aşağı atladı ve sevinç nidaları eşliğinde kılıcını hayalî düşmanlarına doğru metalik çarpışma sesleri çıkara çıkara sallamaya başladı. Silahının yanıyla bir defne yaprağını parçaladıktan sonra yaprağın altındaki boşluğa doğru hamle yaparken, yara almış gibi marazlı bir iniltiyle bir elini böğrüne götürdü. Barbarların tuzağa düşürüp un ufak etmek üzere olduğu bir Roma ordusunun imdadına yetişen mor pelerinli özel birliklerin komutanı olduğunu, herkesinkini geride bırakan cesaretiyle acı bir hezimet püskürttüğünü hayal etmeyi severdi.

Patrick ormanda yürümeye çıktığında sık sık en sevdiği çizgi roman kahramanını, yolu üstündeki ağaçları sağlı sollu kesen Ivanhoe'yu düşünürdü. Kendisi mecburen çamların etrafından dolaşıyordu, ama kendi yolunu kendi açabildiğini, içinde olduğu terasın ucundaki küçük koruluktan heybetle geçerken tek bir hareketle iki yanındaki ağaçları yere serebildiğini kurmayı severdi. Kitaplarda okuduğu şeyler üstünde uzun uzun düşünürdü Patrick. Bir keresinde, resimli duygusal bir kitapta gökkuşaklarını okumuş ve ardından onları yağmurdan sonraki Londra sokaklarında, arabaların yakıtıyla lekelenen asfaltta ve asfalttaki su birikintilerinde yayılan morlu, mavili ve sarılı halkalarda fark etmeye başlamıştı.

Bugün ormana gidesi olmadığı için taraçaların hepsinden aşağı atlamaya karar verdi. Uçmak gibi; ama kimisi fazla yüksek olduğundan bazı duvarların kenarına çöküp kılıcını aşağı atması ve kendini iyice aşağı salıp öyle inmesi gerekiyordu. Asmaların dibindeki toprak ayakkabılarına dolduğu için iki kere onları çıkarıp boşaltmak, sallayıp taşı toprağı dökmek zorunda kaldı. Vadinin dibine doğru taraçalar genişleyip düzleşiyor, dolaşısıyla artık duvarlardan aşağı atlayabiliyordu. Son uçuş için nefesini tuttu.

Bazen o kadar uzağa atlamayı beceriyordu ki, kendini resmen Süpermen gibi hissediyordu; bazen de George'ların evine öğle yemeğine gittikleri o rüzgârlı günde onu sahilde kovalayan kurt köpeğini düşünüp olağanüstü hızlı koşardı. O gün ona izin vermesi için annesine yalvarmıştı; rüzgârın denizi kudurtmasını ve dalgaların şişe patlatır gibi kayalara vurmasını izlemeye bayılıyordu çünkü. Denize giden kumlu bir patika vardı; oradan yürürken tepenin üstünde iriyarı ve uzun tüylü bir Alman kurt köpeği belirip ona havlamıştı. Hayvan yaklaşıncı o da koşmaya başlamış, önce patikanın kıvrımlarını izle-

miş, ama sonra hafif eğimli yamaçtan dümdüz inmeye karar vermiş ve giderek hızlanmış, sonunda kollarını rüzgâra karşı iyice açıp dev adımlarla, kayalıkların arasındaki yarımaya biçimli kumsala, en yüksek dalgaların ulaştığı yere kadar şimşek gibi seğirtmişti. Arkasına baktığında köpek kilometrelerce yukarıdaydı; o kadar hızlı koşmuştu ki, hayvanın ona yetişemeyeceğini biliyordu. Yine de köpeğin gerçekten peşinden koşup koşmadığını sonradan merak etmişti.

Patrick kuru dere yatağına vardığında soluk soluğaydı. Açık yeşil hintkamuşından iki öbeğin arasındaki büyük bir kayanın üstüne tırmandı. Daha önce Andrew'yla buraya geldiklerinde kendi icat ettiği bir oyun oynamışlardı. İkisi birden kayanın üstünde duracak ve bir tarafta kırık jiletlerle, öbür tarafta balla dolu bir çukur olduğunu hayal ederek birbirlerini aşağı doğru itmeye çalışacaklardı. Düşen ya bir milyon yerinden kesik yiyerek ölecek ya da altın renkli ağır sıvıya batarak boğulacaktı. Tabii ki her seferinde Andrew düşüyordu, çünkü çocuk tam anlamıyla bir sulugözdü.

Bir bakıma Andrew'nün babası da sulugözdü. Patrick Londra'da Andrew'nün doğum gününe gitmişti ve salonun ortasında öbür çocuklar için kocaman bir kutu vardı. Herkes kutudan hediyesini almak için sıraya girmiş, alınca da sağda solda koşturarak birbirlerine kendilerininkini göstermişti. Patrick onlardan farklı olarak hediyesini bir koltuğun altına saklamış ve bir yenisini almaya gitmişti. Tam yukarıdan kutuya doğru eğilip bir başka ışıltılı paketi almaya yeltendiğinde Andrew'nün babası yanında bitip çömelmiş, kızgın değil, ama şekerleme ikram eder gibi bir sesle, "Sen zaten bir tane almıştın, değil mi, Patrick?" demişti. "Başka çocukların hediyesini alırsan bu adil olmaz, öyle değil mi?" Patrick ona kafa tutar gibi bakıp, "Ama ben daha almadım ki," dediğinde

Andrew'nün babası bir anda mahzunlaşıp gözleri dolmuş ve, "Öyle olsun Patrick, ama bundan sonra bir tane daha almanı istemiyorum," diye karşılık vermişti. Böylece Patrick iki hediye birden almış, ama daha fazlasını istediği için Andrew'nün babasına da sinir olmuştu.

Bu sefer kayanın tepesinde kendi başına oynamak zorunda olan Patrick oradan oraya zıplıyor, abartılı hareketlerle dengesini zorluyordu. Düştüğünde de bunun hile olduğunu bile bile hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu.

Dere yatağının üstünde sallanabilsin diye François'nın yakındaki ağaçlardan birine bağladığı halata şüpheyle baktı. Susadığı için bağların arasında bir traktörün çalıştığı patikadan eve doğru yürüyüşe geçti. Ağırlaşan kılıcını, aldığına pişman olmuş gibi koltukaltında zahmetle taşıyordu. Bir keresinde babasının komik bir ifade kullandığını işitmişti; George'a, "Şuna uzunca bir ip ver, gider kendini asar," demişti. Patrick babasının başta ne demek istediğini anlamamış, ama sonra bir dehşet ve utanç şimşeginin çakmasıyla, François'nın ağaca bağladığı halattan söz ettikleri fikrine kapılmıştı. O gece rüyasında halat bir ahtapotun kollarından birine dönüşüp gırtlığına dolandı. Halatı kesmeye çalışıyor, ama sonuçta kılıcı bir oyuncak olduğu için beceremiyordu. Ağaçtan sallandığını gördüğünde annesi hüngür hüngür ağlamıştı.

İnsan uyanık olduğunda bile büyüklerin söylediklerini anlamakta zorlanıyordu. Patrick bir keresinde onların ne yapacaklarını kestirmenin bir yolunu geliştirmişti: olmaz demek hayır demek, galiba demek belki demek, evet demek galiba demek ve belki demek hayır demektir; ama yöntem işe yaramayınca belki de her şeyin belki anlamına geldiği sonucuna varmıştı.

Ertesi gün taraçalar üzüm toplamak için gelip kovalarını salkımlarla dolduran insanlarla kaynayacaktı.

Geçen yıl François onu traktöre bindirmişti. Elleri çok güçlüydü François'ın ve tahta gibi sertti. Gülümsediğinde altın dişleri görünen Yvette'in kocasıydı François. Bir gün Patrick de dişlerini altın yapacaktı, ama iki-üçünü değil, hepsini. Bazen mutfakta oturduğunda Yvette ona yaptığı yemeklerden tattırırdı. Domates, et veya çorba doldurduğu bir kaşıkla yanına gelir ve, "*Ça te plait?*"¹ diye sorardı. Ardından gülümser, Patrick de o zaman altın dişlerini görürdü. Geçen yıl François onu treylerin köşesindeki iki koca üzüm fıçısının yanına oturtmuştu. Yolun bozulup dikleştiği yerlerde arkasına bakıp, "*Ça va?*"² demiş, Patrick de motor gürültüsünün, treyler hoplaması ve fren iniltisinin üstünden, "*Oui, merci,*"³ diye bağırmıştı. Şarabın yapıldığı yere geldiklerinde Patrick çok heyecanlanmıştı. İçerisi serin ve karanlıktı, yerler hortumla yıkanıyor ve şaraba dönen uzun suyunun keskin kokusu duyuluyordu. François şaraphanede onu seyyar bir merdivenden üzüm cenderesinin ve bütün teknelerin üstünü dolaşan yüksek bir rampaya çıkarmıştı. Rampa delikli metalden yapılmıştı ve ayağının altında bu kadar deliğin olması insana tuhaf geliyordu.

Patrick yukarıdan aşağı baktığında birbirine ters yönde dönen ve aralarında hiç boşluk olmayan iki çelik merdane görmüştü. Üzüm suyuna boyanmış bu merdaneler birbirine sıkıca yaslanarak gürültüyle dönüyordu. Rampanın alt parmaklığı çenesine kadar ancak geldiğinden Patrick cendereye çok yakın hissetmişti kendini. Ve bakarken gözlerinin de o üzümler gibi aynı yumuşak, yarı saydam jöleden yapıldığı, onların başından düşüp

1. (Fr.) Sevdin mi? (Ç.N.)

2. (Fr.) Her şey yolunda mı? (Ç.N.)

3. (Fr.) Evet, teşekkür ederim. (Ç.N.)

merdanelerin arasında ezilmesinin işten bile olmadığı duygusuna kapılmıştı.

Patrick eve çıkarken daha uğurlu bulduğu her zamanki gibi sağ merdiveni kullandı ve incir ağacında yaşayan kurbağayı görebilir miyim diye bahçeye doğru döndü. Ağaç kurbağasını görebilmek sahiden de şans işiydi. Parlak yeşil derisi incirin perdahlı gri rengine karşı kusursuz görünür, hayvan yaprakların arasındaysa da hemen hemen aynı renkte oldukları için zar zor seçilirdi. Aslında Patrick onu sadece iki kere görmüş, ama keskin hatlı gövdesine, annesinin sarı kolyesindeki boncukları andıran fırtlak gözlerine, ağacın gövdesine kıpırtısızca tutunabildiği ön ayaklarındaki vantuzlara ve özellikle de değerli taşlar kadar alımlı ama sonuçta nefese muhtaç bir bedeninin inip kalkan böğrüne sanki yüzyıllar süren bir bekleyişle uzun uzun bakakalmıştı. Kurbağayı gördüğü ikinci sefer elini uzatmış ve işaretparmağının ucuyla başına usulca dokunmuş, hayvan da ona güveniyormuş gibi hiç kıılmamıştı.

Hayvan bugün yerinde olmayınca Patrick son basamakları da ellerini dizlerine yaslaya yaslaya, yorgun argın çıktı. Evin çevresini dolaşıp mutfağa yöneldi ve gıcırdayan kapının koluna uzandı. Yvette'in mutfakta olacağını tahmin ediyordu, ama değildi. Buzdolabının kapağını açınca beyaz şarap ve şampanya şişeleri sarsılıp şingirdadı. Dönüp kilere geçti ve oradaki alt rafın ucunda iki şişe ılık çikolatalı süt buldu. Birkaç denemenin ardından birini açmayı başardı ve yatıştırıcı sıvıyı, Yvette'in yapmamasını söylediği halde, doğruca şişeden içti. Fakat içtikten hemen sonra büyük bir pişmanlığa kapıldı ve oturduğu mutfak tezgâhında önüne bakarak birkaç dakika boyunca sallanan ayaklarını izledi.

Mesafenin ve kapalı kapıların etkisiyle boğuk gelen piyano sesini duysa da babasının onun için bestelediği

parçayı tanıyana kadar çalınan ezgiye dikkat etmemiştir. Hemen tezgâhtan aşağı atlayıp hole açılan koridora, oradan da koridorun karşısına koşturdu ve oturma odasına girerken eşkin bir yürüyüşe geçip müzik eşliğinde dans etmeye başladı. Gür bir askerî marşın üstüne kondurulmuş, sert patlamaları olan tiz notalı delice bir müzikti babasının çaldığı. Patrick masalarla sandalyelerin arasında, piyanonun çevresinde hoplayıp sekiyordu ve ancak babası durunca o da durdu.

Babası ona dikkatle bakıp, "Bugün nasılsınız, Mr. Master Man¹," diye sordu.

Patrick hileli bir soru mu diye merak ederek, "İyiyim, teşekkür ederim," dedi. Soluk soluğa olsa bile babasıyla beraberdi ve can kulağıyla dinlemesi gerektiğini biliyordu. Ona daha önce, dünyadaki en önemli şeyin ne olduğunu sorduğunda babası, "Her zaman gözünü dört aç," demişti. Patrick bu öğüdü sık sık unutsa da şimdi babasının yanında olduğuna göre her şeyi dikkatle süzüyor, ama neye bakması gerektiğini de pek çıkaramıyordu. Babasının kara camların gerisindeki gözlerini takip etmişti. Neden nesneye, insandan insana geçerken o gözler her birinde bir an duraklıyor ve bir gekonun atılğan dili gibi hızlı yapışkan bir bakışla sanki onlardan hayati bir şey çalışıyordu. Babasıyla beraberken Patrick, gözlerini kendisinin babasını takip ettiği gibi takip edebilecek birine ciddi görünmesi umuduyla, her şeye ağırbaşlılıkla bakardı.

"Buraya gel," dedi babası. Patrick yaklaştı.

"Seni kulaklarından yakalayayım mı?"

Patrick, "Hayır," diye bağırdı. Oynadıkları bir oyundu bu. Babası uzanıp Patrick'in kulaklarını işaret ve başparmaklarının arasına alırdı. Onu kulaklarından kaldırırdı.

1. ABD'de bir çizgi roman süper kahramanı. (Ç.N.)

mış gibi yaparken Patrick elleriyle babasının bileklerini kavrar ve oradaki gerilimi sahiden aldığını hissederdı. Babası doğrulup Patrick'i, gözleri aynı hizaya gelene kadar kaldırdı.

"Ellerini bırak," dedi.

Patrick, "Hayır," diye bağırdı.

Babası inandırıcı bir sesle, "Sen bırak, ben de aynı anda seni bırakayım," dedi.

Patrick babasının bileklerini bıraktı, ama babasının parmakları hâlâ kulaklarını sıkıyordu. Bir an bütün ağırlığı kulaklarında kaldı. Sonra çabucak tekrar babasının bileklerini kavradı.

"Aah," dedi, "beni bırakacağını söylemiştin. *Ne olur* kulaklarımı bırak."

Babası onu hâlâ havada sallandırıyor. "Bugün çok faydalı bir şey öğrendin," dedi. "Her zaman kendi aklınla düşün. Senin için önemli kararları hiçbir zaman başkalarına bırakma."

Patrick, "Ne olur bırak," dedi. "Lütfen." Ağlayacak gibiydi, ama çaresizliğini geri püskürtmeyi başardı. Kolları yorulmuş olsa da onları gevşetirse kulaklarının köpacağından, bir krema tenceresinin altın yaldızlı folyosu gibi cırt diye başından düşeceğinden korkuyordu.

"Bana söz verdin," diye feryat etti, "bana söz verdin."

Babası onu bıraktı. Bezgin bir sesle, "Sızlanma," dedi, "çok itici oluyor." Sonra piyanonun başına geçip yine aynı marşı çalmaya başladı, ama Patrick dans etmedi.

Salondan hole, holden mutfığa ve mutfaktan dışarıya, tараçadaki zeytinlikten çam ormanına doğru koştu. Dikenli çalısını bulup altına girdi ve en gizli saklanma yerinin olduğu küçük bir yamaca kadar kendini aşağı bıraktı. Her yanı dikenle çevrili bir çam ağacına yaslı çallardan oluşmuş çardağın altında oturdu ve boğazını tıkayan hıçkırıklarını durdurmaya çalıştı.

Kimse beni burada bulamaz, diye düşünüyordu. Hava solumaya çabalarken nefesini kesen kasılmaları kontrol edemiyordu. Başını sokup yakasını bulamadığı bir kazağın bari koluna ulaşmaya çalışayım derken iyice çıkmaza girip asla kendini oradan kurtaramayacağını ve nefessiz kalacağını sandığı durumlardaki gibi hissediyordu.

Babası bunu niye yapmıştı? Kimse kimseye böyle bir şeyi yapmamalıydı, kimse kimseye böyle davranmamalıydı.

Kışın su birikintileri donunca, buzun içinde hapsolmuş kabarcıklar, nefes alamayan hava kabarcıkları görünürdü: Buz onları kuşatıp altına alırdı ve Patrick bundan nefret eder, bunun haksızlık olduğunu düşünerek buzu kırar, havayı serbest bırakırdı.

Kimse beni burada bulamaz, diye düşündü. Sonra, ya kimse beni burada bulamazsa, diye aklına geldi.

Victor aşığıdaki odasında hâlâ uyuyor ve Anne de uyumaya devam etmesini istiyordu. Daha bir yıldan kısa bir süredir birlikte oldukları halde Victor'un horlaması yüzünden artık ayrı odalarda yatıyorlardı ve Anne'in geceleri uyumak dışında hiçbir şey umurunda değildi. Ki-reç badanalı duvarların dibindeki dar ve dik merdiveni parmaklarının ucunda yalınayak indi. Mutfakta emayesi çizilmiş düdüklü çaydanlığın düdüğüne çıkardı ve ses-sizce kahve yapmaya koyuldu.

Victor'un mutfığı, parlak turuncu tabakları ve ku-rulama bezlerinde budalaca sırtan kavun dilimleriyle bayat bir coşkunluk havası yayıyordu. Eski karısı Elaine'in buraya verdiği o ucuz neşe karşısında Victor, onun zevksizliğine itiraz etmekle bu itirazı dile getirmenin zevksizliği arasında kalmıştı. İnsan mutfaktaki ayrıntı-lara bu kadar takılır mıydı? Bunların ne önemi vardı? Kayıtsızlık daha vakur bir davranış olmaz mıydı? Zevk-ten daha önemlisinin hata yapabilme serbestisi olduğu-nu, çünkü hatalarımızın bize ait olduğunu düşünen David Melrose'un özgüvenine hayrandı. Victor bu ko-nuda sık sık tökezlerdi. Bazen birkaç günlüğüne veya birkaç dakikalığına cesur bir yüzsüzlük takınır, ama er-ya da geç, özenli centilmen rolüne dönerdi; *épater les*

*bourgeois*¹ iyi güzeldi, ama siz de o burjuvalardan biriyseniz bunun heyecanı iki ucu boklu değneğe benzerdi. Victor, David Melrose gibi başarıyı bayağı bulma özgüvenini asla kazanamayacağını biliyordu. Bazen ondaki rahatlık ve kibrin, hayatındaki başarısızlıktan duyduğu pişmanlığı örten bir maske olduğu duygusuna kapılır, ama sonra David'in baskın varlığı bu basit düşüncüyü dağıtırdı.

Anne, Victor gibi akıllı bir adamın küçücük şeylere takılabilmesine hayret ediyordu. Kendine kahve koyarken Elaine'e tuhaf şekilde yakınlık duydu. Hiç tanışmamış olsalar da kadına Snoopy'li kupalarda teselli aratan şeyi anladığını hissediyordu.

New York Times gazetesinin Londra bürosu Anne Moore'u şöhretli filozof Sir Victor Eisen'le mülakat yapmaya gönderdiğinde kadın onu biraz eski moda bulmuştu. Adam Athenaeum Kulübü'nde öğle yemeğinden henüz dönmüş, yağmurdan rengi koyulan fötr şapkasını girişteki sehpaye bırakmıştı. Üstüne, Anne'e tarihöncesini hatırlatan bir hareketle, saatini yeleşinin cebinden çıkarmıştı.

"Tam vaktinde," demişti. "Dakikliği önemserim."

"Güzel," diye karşılık vermişti Anne, "çoğu insan önemsemiyor."

Mülakat iyi geçmişti, hatta o kadar iyi geçmişti ki, öğleden sonra yatak odasına doğru kaymıştı. O andan itibaren Anne, neredeyse yüzyılın başına ait kıyafetleri, gösterişli evi ve şarap lekeli anekdotları, geleneksel İngiliz hayatının manzarasına kaynamak için Yahudi aydınların şövalyeliikle birlikte mecburen takındıkları kamuf-lajın birer parçası olarak düşünmeye başlayacaktı.

Bunu takip eden aylarda Victor'la birlikte Londra'da,

1. (Fr.) Burjuvayı etkilemek. (Ç.N.)

yukarıdaki düşünceyi gereğinden iyimser gösteren kanıtları görmezden gelerek yaşadı. Bitmek bilmeyen hafta sonları, sözgelimi, çarşamba akşamı verilen brifinglerle başlardı: Kaç dönüm, kaç yüzyıl, kaç uşak? Perşembe akşamları söylenti ve temennilere tahsis edilirdi: Şansölyenin bu sefer gelmemesini, ama gerçekten gelmemesini diliyorum; Gerald'ın tekerlekli sandalyede olmasına rağmen hâlâ ava çıktığı doğru mu? Uyarılar cuma günü arabada yoldayken gelirdi: "Kendi paketlerini bu evde açma." "İnsanlara ne yaptıklarını sorup *durma*." "Geçen seferki gibi, uşağa *nasıl* olduğunu sorma." Bir hafta sonu ancak salı günü, cumartesi ve pazarın posası son buruk damlasına kadar sıkıldıktan sonra bitmiş olurdu.

Anne, Londra'da Victor'un akıllı arkadaşlarıyla tanışıyordu tanışmasına, ama hafta sonları yanlarında kaldıkları insanlar zengin ve çoğunlukla aptaldılar. Victor onların zeki arkadaşıydı. Bu insanlar, şarapları ve resimlerine takdirle kedi gibi mırıldanan filozof arkadaşlarıyla sohbet ederlerken söze, "Victor, sen bilirsin, bize anlatsana," gibi cümlelerle başlardı. Anne onların Victor'a akıllı bir şey söyletmeye çalışmalarını, Victor'un da gidecek onlar gibi olmaya çabalamasını, hatta onların kendi aralarındaki ikiyüzlü kibarlıkları yinelemesini –Gerald'ın avlanmaktan *vazgeçmemesi* ne kadar iyi değil miydi? Gerald'ın annesi hayranlık uyandırıcı değil miydi? Kadın doksan iki yaşında hâlâ dipdiri olarak bahçeyle uğraşıyordu–, "Onu düşününce ben bile yoruluyorum," gibi yorumlarla iç geçirmesini izlerdi.

Victor sofralarda bunca zahmetlere girse de, en azından yemeyi seviyordu. Onun hesabına daha anlaşılabilir olan Londra'daki eviydi. Knightsbridge Crescent Caddesi'nde şaşırtıcı derecede büyük olan o beyaz yalancı mermer evi on beş yıllığına kiralamak için daha mütevazı bir semtteki biraz daha küçük olan evini satmıştı. Kira süre-

sinin dolmasına yedi yıl kalmıştı. Anne bu akıl almaz sözleşmeyi filozofların bilinen bir huyu olan dalgınlığına veriyor, başka bir açıklama düşünemiyordu.

Victor'a olan duyguları ancak temmuzda buraya, Lacoste'a gelip onun David'le olan münasebetini gördüğünde zayıflamaya başlamıştı. Victor'un kabul görmek için ödemeye hazır olduğu –boşa harcanmış vakit cinsinden– bedeli, hele ki bu bedel David gibi birine ödenince, merak etmişti.

Victor'un dediğine göre ikisi “tam aynı dönemden” idiler. Bu ifadeyi kabaca akran olup da okulda onu fark etmemiş olanlar için kullanırdı Victor. “Onu Eton'dan biliyorum,” demek çoğu zaman o şahsın onunla acımasızca dalga geçtiği anlamına gelirdi. Victor yalnızca iki bilimsanısı için okuldan arkadaşları olduğunu söylüyor ve ikisiyle de artık görüşmüyordu. Onlardan biri Cambridge Üniversitesi bünyesindeki bir öğrenim kurumunun başındaydı; öbürü de bir kamu görevlisiydi, ama işi kulağa gerçek olmayacak kadar sıkıcı geldiği için herkes onu casus sanırdı.

Anne, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Avusturya'yı terk edip Hampstead'e yerleşmiş, sonraları da Freud'a ev bulması için arkadaşlarına yardım etmiş bir ailenin oğlu olan Victor'u o günlerde kuruntulu bir okul çocuğu olarak hayal edebiliyordu. David Melrose hakkındaki düşünceleriye hem Victor'un onun hakkında anlattıklarının hem de Amerikalıların imtiyazlı İngilizlere bakışının bir harmanıydı. Onu, büyük bir malikânede yetişmiş bir yarı-tanrı olarak köyün kriket takımına karşı açılış vuruşunu yaparken ya da Victor'un hiçbir zaman giremediği Pop Kulübü'nün¹ üyesi olduğu için giymesine müsa-

1. Eton okulundaki en elit öğrencilerin oluşturdukları kulüp. Kimin üye olacağına kendileri karar verirler ve alametifarikaları, okulun kendi kuşamından farklı renklerde yelek-pantolon giymeleridir. (Ç.N.)

maha edilen komik bir yelekle oturup aylıklık ederken gözünde canlandırıyordu. O Pop olayını Victor her nasılsa ciddiye alabiliyordu. Anne'in anladığı kadarıyla bu, bir Amerikan üniversitesinde futbol takımının yıldızı olmak gibiydi, ama orada ponpon kızların başıyla gününü gün etmek yerine burada ekmeğinizi kızartırken yakan sizden küçük oğlanları dövüyordunuz.

Victor'un hikâyelerinden serilmiş upuzun kırmızı halının sonunda Anne, David'le tanıştığında kibrini fark etmiş ve adamdaki yitik geleceğin ve başarısızlığın ışıltısına kanmayışını kendi Amerikalılığına vermişti. Ona kalırsa David bir sahtekârdı ve bu fikrini Victor'a da açıklamıştı. Victor ona ciddiyetle itiraz etmiş, David'in tersine, kendi durumunu açıklıkla görmesinin acısını çektiğini söylemişti. Anne buna, "Herhalde ne kadar uyuz biri olduğunu *bildiğinden* acı çektiğini söylemek istiyorsun," karşılığını vermişti.

Anne, değişik büyüklükteki mor kalplerle bezeli turuncu renkli, dumanı tüten kupayla ellerini ısıta ısıta merdivene yaklaştı. Evin önündeki çınar ağaçlarının arasında gerili hamakta bütün gün kitap okumak isterdi, ama Eleanor'la havalimanına gitmeyi kabul etmişti bir kere. O Amerikalı Kızlar Gezmesini, Melrose'lara yakın olmaya doyamayan Victor ona dayatmıştı. Anne'in gerçekten sevdiği tek Melrose, Patrick'ti. Oğlan beş yaşındaydı ve içinde hâlâ biraz heyecan barındırıyordu.

Başlarda Anne, Eleanor'un duyarlılığından etkilenmiş olsa bile artık sarhoşluğuna sinir oluyordu. Ayrıca insanları kurtarma arzusunu da, onların ahlaki zaaflarına dikkat çekme huyunu da dizginlemesi gerekiyordu; özellikle hiçbir şeyin bir İngiliz'i, bir kadının onu savunmaya kalktığı durumlar hariç, kesin fikir sahibi olmak kadar rahatsız etmeyeceğini bildiği halde. Maça asını oynadığı her seferinde önemsiz bir koza yenik düşüyor gibi

hissediordu. Bu kozlar dedikodu kırıntıları, samimiyetsiz yorumlar, alakasız kelime oyunları veya ciddiyet imkânını yok eden herhangi başka bir şey olabilirdi. Zaferlerinin en büyük garantisi aptallıkları olan insanların yüzündeki ölümcül gülümsemeden usanmıştı artık.

Bunların tecrübesiyle, hafta sonları Melrose'larla birlikte deniz kıyısından gelen ve akıl almaz biçimde sivri burunlu ayakkabılar giyen İngiliz Dükü George Watford'un vergi borcundan dolayı sürgünde olduğunu öğrendikten sonra adamın huyuna gitmek pek de zor olmadı. Dükün tahta gibi suratı, satarak "bütün ülkeyi şaşkına çevirdiği" eski büyük resim ustalarının tablolarındaki cila gibi kılcal çatlaklarla kaplıydı. Anne, İngilizlerin düklerinden fazla bir şey istemediklerini sanırdı. Yapmaları gereken tek şey, hiç olmazsa çokça bilinen mülklerine sahip çıkmaktı; diğerlerinin "mirasımız" dedikleri şeyin muhafızlığı payesi için bu kadarı yeterdi. Oysa suratı örümcek ağını andıran o karakter, Rembrandt'larını bulduğu duvarda bırakmak gibi küçücük bir beceriyi bile göstermemiş olmakla Anne'i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Anne, Vijay Shah'ın gelişine kadar rol yapmayı sürdürdü. Victor'un arkadaşı değil, sadece bir tanıdık olan Vijay'la on yıl önce, adam Münazara Derneği'nin başkanı olarak Victor'u felsefenin "önemi"ni savunmak üzere Eton'a davet ettiğinde tanışmışlardı. O gün bugündür Vijay aradaki bağlantıyı sanatsal kartpostal yağmuruyla sürdürmüş ve bunun dışında Londra'da zaman zaman davetlerde karşılaşmışlardı. Victor gibi Vijay da Eton'lu bir biliminsanı, ama ondan farklı olarak, son derece varlıklıydı.

Anne, Vijay'ın gelişine bu kadar tepki gösterdiği için başta suçluluk hissetmişti. Adamın sedef renkli teni ve hep kabakulakmış gibi tombul gerdanı, deliklerinden asikıl tutamları uğrayan kocaman gaga burnuyla mutsuz bir

birliktelik oluşturuyordu. Gözlüğü kalın ve kareydi ama onsuz da burnunun k  r  ndeki derin çentikler ve koyu gri yuvalarından mecalsizce bakan gözleri daha da fena görünüyordu. Saçları, tepesine kondurulmuş kara bir bezeyi andırana kadar sa  kurutma makinesiyle kaldırılıp sertleştirilmişti. Üstelik giysileri de adamın doğuştan gelen bi imsizli ini telafi etmekten uzaktı. Vijay'ın çok sevdiği İspanyol pa a yeşil pantolonun çirkinliği, kaotik ekose desenli ve ceketin dışına dikilmiş kapaksız cepli hafif ceket koleksiyonunun yanında hiç kalıyordu. Bununla birlikte, onu herhangi bir kıyafetle görmek bile mayoyla görmekten ye di. Anne onun dar omuzlarını ve kalın kara kıllarının arasından baş göstermeye çalışan beyaz  ıbanları dehşetle hatırlıyordu.

Vijay'ın kişiliği daha cazip olsaydı bir acıma duygusu uyandırabilir, hatta görüntüsüne aldırmmamak mümkün olabilirdi belki, fakat birlikte birkaç gün geçirdikten sonra Anne, adamın eş  lindeki her gudubetli in ruhundaki çirkinliklerle biçimlendiğine artık kani olmuştu. Ağzının yayılarak sırtışı aynı anda hem kaba hem gaddarcaydı. Adam gülümsemeye çalıştığında mora çalan dudakları ateşe atılan çürümüş bir yaprak gibi çaresizce kıvrılıp b  z ş yordu. Daha ihtiyaç ve kudretli insanların yanında yaltaklık yapıp kıkırdarken, zayıflığın kokusunu alır almaz vahşileşiyor ve sadece kolay avlara karşı hücuma geçiyordu. Sanki sırf yılışmak üzere yaratılmış olan sesi, ayrılmadan önceki akşam tartışırlarken ihanete uğramış bir okul müdürünün tiz haşinli ine b  r  nm şti. Dalkavukların çoğu gibi o da yaltaklandı ı insanların sinirlerini bozdu unun farkında değildi. Tahta D  k'le tanıştığında, baş aşağı çevrilmiş bir şişe şerbet gibi, onu abartılı ve  oşkun bir iltifat seliyle yıkamıştı. Bu olayın sonrasında Anne, George'un David'e, "Arkadaşın Victor'un getirdiği adam tam bir felaketmiş. Bana Richfield'deki alçı s  sle-

meleri anlatıp durdu. Adamın rehber olarak çalışmak istediğini sandım,” diye yakındığına kulak misafiri olmuştu. George konuşurken tiksintiyle homurdanmış, David de benzer bir homurtuyla karşılık vermişti.

İngiliz seçkin tabakasından canavarların ufak tefek Hintliyi bu şekilde hor görmeleri yüzünden Anne’in normalde tüm hiddetiyle kabarması gereken alt sınıf sempatisi, Hintlinin kendisinin de canavar bir İngiliz seçkini olmak için duyduğu engin arzu karşısında yerle bir olmuştu. “Kalküta’ya gitmeye tahammülüm yok. İnsanlara ve gürültüye, canım,” diye kıkırdamıştı Vijay. Sonra da Some Muharebesi’ndeki bir İngiliz askerine ait bu lakayt yorumu herkesin takdir etmesi için sözüne ara vermişti.

Vijay’ın yaltakçı boşboğazlığının anısı, Anne’in yatak odası kapısını açma gayretiyle silindi; eğri büğrü zemindeki tümseğe hep takılıyordu o kapı. Kendi ifadesiyle, “evin özgün hissiyatı”nı değiştirmeyi reddeden Elaine’den bir başka hatıra. Döşemedeki altıgen fayanslar kapının her hareketiyle aşındırdığı yerlerde solup tuğla rengine dönmüştü. Anne kahvesini dökmek için kapıyı takıldığı yerde bırakıp yan yan odaya girdi. Geçerken memeleri dolabı süpürdü.

Elaine’in Apt’taki bir eskici dükkânından muzaffer bir edayla getirdiği ve komodin olarak kullanma kurnazlığını gösterdiği siyah madenî ayaklı, üstü yuvarlak mermer masaya kupayı bıraktı. Masa fazla yüksek olduğundan Anne, yattığı yerden görünmeyen kitap yığını içinde, genelde yanlış olanı seçerdi. Sözelimi, David’in ağustos başında ona ödünç verdiği Suetonius’un *On İki Caesar’ın Yaşamöyküsü* bir lanet gibi eline gelip duruyordu. Bir-iki bölümüne göz atmıştı gerçi ama kitabı David’in vermiş olması bütün hevesini kaçırıyordu. Üstelik bu akşam geri verirken söyleyecek akıllıca birkaç sözünün olması için yemekten önce biraz daha okuması gerektiğini de

biliyordu. Hatırladığı tek şey, İmparator Caligula'nın karısına işkence yapmayı tasarladığı, sebebinin de kadının niye ona o kadar sadık olduğunu öğrenmek istemesiydi. Acaba David'in mazereti neydi?

Bir sigara yaktı. Yastıklar ve küçük minderlerden bir yığının üstünde uzanıp kahvesini höpürdetir ve sigara dumanıyla oynarken bir an, düşüncelerinin giderek daha duyarlı ve derin bir hal aldığı duygusuna kapıldı. Zevki ne tek gölge düşüren, Victor'un banyosundan gelen suyun sesiydi.

Victor önce tıraş olup krem artıklarını temiz bir havluyla silecekti. Ardından saçlarını kafatasına olabildiğince dümdüz yapıştıracak, merdivenin başına kadar yürüyüp, "Sevgilim," diye bağıracaktı. Kısa bir duraklamanın ardından, hadi-aptalca-oyunlar-oynamayalım-şimdi edalı sesiyle tekrar seslenecekti. Anne'den hâlâ bir seda çıkmazsa bu sefer, "Kahvaltı," diye bağıracaktı.

Anne ona daha geçen gün sataşmış, "Ama hayatım, niye zahmet ettin?" diye sormuştu.

"Ne için?"

"Kahvaltıyı hazırlamak için."

"Kahvaltı hazırlamadım ki."

"Öyle mi? Sen 'kahvaltı' deyince ben de sofrayı hazırladığını sanmıştım."

"Hayır, kahvaltı için hazır olduğumu kastettim."

Anne tahmininde çok da yanılmamıştı; Victor sahidan banyoda hışımla saçlarını fırçalıyordu. Fakat her zamanki gibi fırçalamayı bitirdikten birkaç saniye sonra, çocukluğundan beri hayatını karartan saçlarından bir tutam yine havaya kalkmıştı.

Takım halindeki iki fildişi fırçasının da sapı yoktu. Hiçbir zaman sprey köpükler kadar kıvamlanmayan tah-ta kâsedeki tıraş sabunu gibi gayet kullanışsız, ama son

derece geleneksel eşyalardı bunlar. Victor elli yedi yaşında olsa bile daha genç gösteriyordu. Sadece çenesi ve ağız çevresindeki cildinin sıkılığını kaybedip biraz sarkması ve alnındaki enine çizgilerin müthiş derinliği yaşını ele veriyordu. Dişleri düzgün, güçlü ve sarıydı. Kendisi daha aerodinamik bir biçim tercih etse de burnu irice ve sevimliydi. Kadınlar, hafifçe gözenekli zeytuni esmer teninin yanında apaydınlık görünen açık gri gözlerini daima beğenirlerdi. Kısacası yabancılar, giyiminde abartıya kaçan profesyonel bir boksöre aitmiş izlenimi veren bir çehreden hızlı hızlı çıkan nağmeli peltek bir ses işitince şaşırırlardı.

New&Lingwood marka pembe pijaması, ipek ropdöşambırı ve kırmızı terlikleriyle Victor neredeyse yenden dünyaya gelmiş gibi hissediyordu. Banyodan çıkıp, pencerelerinde raptiyelerle tutturulmuş yeşil sinekliği olan kireç badanalı sade yatak odasından mutfığa geçmişti ve Anne'e seslenmeye henüz çekinerek orada oyalanıyordu.

O mutfakta tereddüt halindeyken Eleanor çıkageldi. Buick marka arabası Victor'un evine çıkan dar ve doluşık yola fazla büyük geldiğinden, onu tepenin eteğindeki küçük çam koruluğunun yanına bırakmıştı. O arazi Victor'a değil, değişik yaşam tarzlarıyla Lacoste'ta ün salan Faubert'lere aitti. Tarlalarını hâlâ katırla sürüyorlardı, sözgelimi; elektrikleri yoktu ve köhnemiş kocaman çiftlik evlerinin sadece bir odasını kullanıyorlardı. Evin kalanı şarap fıçıları, zeytinyağı kavanozları, yem çuval-ları, badem ve lavanta yığınlarıyla tıka basa doluydu. Faubert'ler yaşlı Madam Faubert öldüğünden beri hiçbir şeye dokunmamışlar, fakat ondan elli yıl önce elinde bir cam kâse ve bir saatle gelin olarak gelen Madam Faubert de hiçbir şeye dokunmamıştı.

Eleanor bu insanları çok merak ediyordu. Onların

çetin ve üretken hayatını Ortaçağ kiliselerindeki vitraylar gibi, sırtlarında üzüm dolu küfeler taşıyan bağ işçileri gibi hayalinde canlandırıyordu. Bir keresinde onlardan birini Crédit Agricole Bankası'nda görmüştü; adamda kümes hayvanı boğazlamayı iple çeken marazlı bir hal vardı. Yine de Faubert'lerin, hepimizin unuttuğu bir şekilde, toprakla doğal bir bağ kurmuş olduklarının düşüncesi Eleanor için çok değerliydi. Kendisinin artık toprakla öyle bir bağının kalmadığı kesindi. Kızılderili ya da ona benzer bir şey olsaydı, belki.

Tepeyi daha ağır çıkmayı denedi. Tanrım, aklı baş döndürücü bir hızla ama boşta çalışırken Eleanor sevinçli bir coşkuyla buram buram terliyor ve aralıklarla içinde dehşet şimşekleri çakıyordu. Denge ne kaypak bir şeydi: Ya şimdiki gibi fazla hızlanıyor ya da bir cümlemin sonuna ulaşmak için, bir bataklığı arşınlamaya benzer ağır bir çabaya dönüyordu. Yaz başında ağustosböcekleri varken iyiydi. Onların şarkısı kulaklarına kanın hücum etmesini andırıyordu. İçerideki şeyleri dışarıdan duymak gibiydi. Tepeye ulaşmadan hemen önce Eleanor durdu, derin derin nefes aldı ve darmadağın sükûnetini, nikâh salonuna girmeden önceki son aynada duvağını düzelten bir gelin gibi toplamaya çalıştı. Fakat rahatlık duygusu onu bir kere terk etmişti ve birkaç metreye kalmadan bacakları titremeye başladı. Yanak kasları sahne perdeleri gibi yanlara doğru seğirdi ve kalbi göğüs kafesinden tepetaklak çıkacak gibi oldu. Şu sarı hapları bir kerede çok fazla almamaya dikkat etmeliydi. Sahi, o yatıştırıcılara ne olmuştu? Uyarıcıların gelgitinde boğulmuşlar mıydı? Ah, Tanrım, Victor mutfaktaydı ve yine reklam gibi giyinmişti. Ona pencerenin öbür yanından neşe ve özgüvenle el salladı.

Victor nihayet Anne'e seslenecek cesareti toplamıştı ki, dışarıdaki mıcırdan ayak seslerini duyup Eleanor'un

ona hevesle el salladığını fark etti. Yukarı aşağı hop hop zıplayan, kollarını başı üstünde çaprazlayıp açarken düz sarı saçları bir o yana bir bu yana salınan kadın şu haliyle bir helikopterin dikkatini çekmeye çalışan yaralı bir denizciye benziyordu. Sessiz bir çabayla oluşturduğu “merhaba” sözcüğü kadının ağzından sağır bir yabancıyla konuşuyormuşçasına, büyük bir abartıyla çıktı.

Victor, “Kapı açık,” diye seslendi.

Ön kapıya yönelirken Eleanor’daki iştiyaka hayranlık duymamanın elde olmadığını düşünüyordu.

“Kahvaltı” çağrısını beklerken “kapı açık” nidasını işiten Anne şaşırmişti. Yataktan çıkıp aceleyle aşağı indi ve Eleanor’u karşıladı.

“Nasılsın? Daha giyinmemiştim bile.”

Eleanor, “Ben gayet uyanığım,” diye karşılık verdi.

“Merhaba, canım, niye çay demlemiyorsun?” dedi Victor. “Sen de ister misin, Eleanor?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Anne çayı demledikten sonra, Eleanor’un erken gelmiş olduğuna sevinerek yukarıya, giyinmeye çıktı. Fakat kadının heyecanlı telaşını ve pudralı yüzünün ter içindeki halini gördükten sonra direksiyonu ona bırakmaya pek de istekli değildi ve arabayı kendi kullanmak için bir çare düşünmeye çalışıyordu.

Bu arada Eleanor mutfakta, ağzından sarkan sigarasıyla el çantasında çakmak aranıyordu. Güneş gözlüğü hâlâ gözünde idi ve böyleyken çantasındaki bulanık karmaşada aradığını bulmak pek kolay değildi. İçeride beş-altı karamel renkli plastik hap kutusu, Players marka yedek sigara paketleri, mavi deri kaplı bir telefon defteri, kalemler, dudak boyaları, altın renkli bir pudralık, Fernet-Branca likörüyle dolu gümüş bir cep matarası ve Pont Caddesi’ndeki Jeeves Kuru Temizlemecisi’ne ait bir fiş dans ediyordu. Kaygılı ellerle çantasındaki her bir

nesneyi buldu Eleanor, ama orada bir yerde olduğundan şüphe duymadığı kırmızı plastik çakmak hariç. “Tanrım, aklımı kaçıyorum herhalde,” diye homurdandı.

Sonra neşeyle, “Anne’i yemeğe götürüyüm demiştim,” dedi. “Signes’e.”

“Signes’e mi? Orası biraz ters yerde değil mi?”

“Gideceğimiz yere göre değil.” Eleanor hiç istemediği halde çokbilmişlik taslamıştı sanki.

Victor müsamahayla gülümseyerek, “Doğru,” dedi. “Gideceğiniz yeri düşününce değil, ama yolunuz yine de biraz uzun sanki?”

“Evet, ama Nicholas’ın uçağı üçte iniyor ve oradaki meşe ormanı çok güzel.” İnanılır gibi değil, yine kuru temizlemeci fişi gelmişti eline. Herhalde birden fazla vardı. “Görmeye değer bir manastır da var orada, ama onun için yeterince vakit olacağını sanmıyorum. O taraftan havalimanına gidince Patrick’in hep görmek istediği bir Vahşi Batı eğlence parkı var. Bakarsın oraya uğrarız.” Karıştır, karıştır, karıştır, haplar, haplar, haplar. “Bir gün onu da götürmeliyim. Hah, işte çakmak. Kitap nasıl gidiyor, Victor?”

Victor, “Bilirsin işte, kimlik geniş bir konu,” diye kaçamak cevap verdi.

“Freud’u işliyor musun?”

Victor bu sohbeti daha önce yapmıştı ve kitabı yazmak istemesinin bir nedeni varsa, o da böyle konularda tekrar tekrar konuşmak istememesiydi. “Konuya psikanaliz açısından yaklaşıyorum.”

Artık sigarasını yakan ve merak duygusunu bir süre canlandırmaya hazırlanan Eleanor, “Öyle mi?” dedi. “Ben de, ne derler, bayağı psikolojik bir kitap olduğunu sanmıştım. Yani insan aklı kim olduğuyla sürekli meşgul ya, o bakımdan.”

Victor, “Sana o konuda birkaç alıntı yapabilirim,”

dedi. “Ama söylesene, Eleanor, Nicholas’ın bu sefer yanında getirdiği kadın dördüncü karısı mı, beşinci mi?”

Faydasızdı. Eleanor kendini yine aptal gibi hissediyordu. Tam tersi olduğunu bilmesine rağmen, David ve arkadaşlarının yanında hep böyle hissediyordu. “Kadın karısı değil,” dedi. “Ayrıldığı karısı Georgina üç numaraydı, ama bununla daha evlenmedi. Adı Bridget. Galiba Londra’da tanışmıştık, ama onu pek hatırlamıyorum.” O sırada Anne, üstünden çıkardığı pamuklu gecelikten neredeyse farksız beyaz, pamuklu bir elbiseyle aşağı geldi. Victor onun hâlâ böyle genç kız giysilerini kaldıracak kadar genç göründüğünü hoşnutlukla aklından geçirdi. Beyaz kıyafetler Anne’in geniş suratı, çıkık elmacık kemikleri ve sakın siyah gözlerinin dış görünüşüne verdiği yanıltıcı dinginliği perçinliyordu. Kadın hafif adımlarla mutfağa girdi. Eleanor’sa tam tersine, Victor’a Leydi Wishfort’un, “Kırış kırış oldum; boyası dökülmüş eski bir duvara benziyorum,”¹ sözünü hatırlatıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Anne, “artık herhalde istediğin yere gidebiliriz.”

Sonra Victor’a döndü. “Öğle yemeğini halledebilecek misin?”

“Biz filozofların nasıl olduğunu bilirsin; o tür şeylerin pek farkında olmayız. Ayrıca *béarnaise* soslu kuzu göğüs için her zaman Cauquiére’e gidebilirim.”

Anne, “*Béarnaise* sosu mu? Kuzuyla mı?” diye sordu.

“Elbette. O yemek zavallı Guermantes dükünün iştahını öyle kabartmıştı ki, ölümü bekleyen Swann’ın kuşkucu kızıyla sohbeta vakit ayırmayıp akşam yemeğine koştu.”²

1. İngiliz tiyatro yazarı William Congreve’in ilk olarak 1700’de sahnelenen *Way of the Word* (Dünyanın Hali) oyunundan bir replik. (Ç.N.)

2. Fransız yazar Marcel Proust’un ünlü eseri *Kayıp Zamanın İzinde*’ye gönderme yapıyor. (Ç.N.)

Anne, Eleanor'a gülümseyerek, "Proust sizin eve kahvaltuya geliyor mu hiç?" diye sordu.

Eleanor, "Hayır, ama onu akşam yemeğinde sık sık ağırlıyoruz," dedi.

İki kadın veda ettikten sonra Victor buzdolabına döndü. Artık işiyle bütün gün rahat rahat ilgilenebilirdi ve kendini ansızın müthiş aç hissediyordu.

Nicholas komodinin üstündeki lambayı yakarak, "Tanrım, kendimi berbat hissediyorum," diye inledi.

Bridget uykulu uykulu, "Zavallı sincabım," dedi.

"Bugün ne yapıyorduk? Hatırlayamıyorum."

"Güney Fransa'ya gidiyoruz."

"Ha, evet. Ne kâbus ama. Uçak kaçta?"

"On ikide mi ne, öyle bir şey. Üç küsurda da iniyor. Galiba arada bir saat fark var ya da öyle bir şey."

"Tanrı aşkına, 'öyle bir şey' deme artık."

"Affedersin."

"Dün gece ne demeye öyle geç yattık? Sağımdaki kadın tam anlamıyla dehşet vericiydi. Birisi ona fi tarihinde ne kadar güzel bir gerdanı olduğunu mu ne söylemiş, o da orayı yeniden yaptırmaya karar vermiş, sonra yeniden, sonra yeniden. Eskiden George Watford'la evliymiş."

Bridget, "Kiminle?" diye sordu.

"Geçen hafta sonu Peter'ın fotoğraf albümünde gördüğün, suratı ilk kaşık darbesini yedikten sonra krem brülenin hali gibi ince çatlaklarla kaplı olan adam."

Bridget, "Herkesin *hem* zengin *hem de* güzel bir sevgilisi olamaz ya," diyerek yatak örtüsünün altından Nicholas'a sokuldu.

Nicholas, kuzeybatıdaki İngilizlerin konuştuğunu

düşündüğünü bir aksanla, “Hoop, ağır ol bakalım, hayatım, ağır ol,” diyerek kendini yataktan dışarı attı. Bir tiyatro oyuncusu edasıyla, “Ölüm ve yıkım,” diye inleyerek koyu kırmızı halıdan kapısı açık olan banyoya doğru emeklemeye başladı.

Adam güçlkle ayağa kalkarken Bridget onun vücudunu alıcı gözle süzdü. Geçen yıl çok kilo almıştı. Belki hem zengin hem güzel olma özelliği yaşlı erkeklerde yoktu. Yirmi üç yıl az bir fark değildi ve yirmi yaşındaki Bridget’in kendisi de Watson-Scott ailesinden kadınların, dağınık hayatlarının otuzuncu yılına doğru tutuldukları ateşli evlilik hastalığına tutulmamıştı henüz. Nicholas’ın bütün arkadaşları basbayağı moruktu ve kimisi fena halde sıkıcıydı. Üstelik Nicholas iyi bir uyuşturucu arkadaşı da sayılmazdı. Gerçi olabilirdi; hatta birlikte çekmişlerdi de, ama Barry’yle olduğu gibi olmamıştı. Nicholas’ın müziği de, giysileri de, tavırları da uymuyordu. Bridget, Barry’ye yaptıklarından dolayı üzgündü aslında, ama genç bir kadının önünü açık tutması gerekirdi.

Nicholas’a gelince, adam sahiden zengindi, yakışıklıydı, *üstelik* duruma Jane Austen tarzı hoş bir hava katan bir ayrıntı olarak, baronetti. Öte yandan, insanların, “Eskiden alımlı bir adammış, belli,” demeye başlamaları ve içlerinden birisinin, “Hayır, bence hâlâ öyle,” diye iyi kalplilikle araya girmesi yakındı. Bridget sonunda muhtemelen onunla evlenecek, dördüncü Leydi Pratt unvanını alacaktı. Ondan sonra adamdan boşanıp yarım milyon pound veya ona benzer bir parayı cebe indirebilir, Barry’yi seks kölesi olarak tutabilir ve alışverişlerde kendini hâlâ Leydi Pratt olarak takdim edebilirdi. Tanrım, insanca değerleri hiçe sayan şu halinden bazen kendisi bile korkuyordu.

Nicholas’ın, onları bir arada tutan şeyin cinsellik olduğunu düşündüğünü biliyordu. En azından, ilk tanıştıkları davette onları birleştiren şeyin bu olduğu kesindi.

Nicholas adamakıllı sarhoştı ve ona “doğal bir sarışın” mı olduğunu sormuştu. Hale bak, ne *boktan* bir soru. Gelgelelim, Barry, Glastonbury’deydi ve kendini biraz huzursuz hisseden Bridget adama ciddi bir bakış atmış, “Neden kendin bakmayı denemiyorsun?” diyerek odadan çıkmıştı. Nicholas bakmıştı, daha doğrusu baktığını *saniyordu*, ama bilmediği bir şey vardı ve o da Bridget’ın sadece saçlarını değil, *tüylerini* de boyadığıydı. Madem makyaj yapıyorsun, tam yap; Bridget’ın ilkesi buydu.

Banyoda Nicholas dilini çıkarıp önceki akşamın kahve ve kırmızı şarabından hâlâ patlıcan rengi olan dilin üzerindeki kalın katmanı süzdü. Sarah Watford’un gerdanı hakkında şakalar yapmak iyi güzeldi de, başını Kraliyet Muhafızları gibi dimdik tutmadığı sürece kendi gıdısı da pek farklı sayılmazdı. Şimdi tıraş olmakla uğraşmazdı; onun yerine Bridget’ın makyajından biraz kullandı. *Venedik’te Ölüm*’deki yaşlı kraliçe gibi koleralı yanaklardan akan bir rujla boy göstermek istemiyor, ama benzi biraz pudralanmayınca da “ziyadesiyle sıhhatsız” tabir edilecek kadar solgun görünüyordu. Bridget’ın makyajı da, bazen hakikaten korkunç olan kıyafetleri gibi, sadeydi. İnsanlar Fiona hakkında ne derlerse desin (nitekim bir zamanlar birisi son derece tatsız sözler sarf etmişti), kadının Paris’ten olağanüstü kremler ve maskeler getirttiğini kimse inkâr edemezdi. Nicholas bazen Bridget’ın (burada insan hafifletici nüanslarıyla Fransızcaya başvurmak zorunda hissediyordu) *insortable*¹ tanımına uygun biri olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Geçen hafta sonu gittikleri Peter’larda pazar günkü öğle yemeği boyunca on dörtlük ergenler gibi kıkırdayıp durmuştu.

1. (Fr.) Kılığı ve huysuzluğu sebebiyle birlikte dışarı çıkılması imkânsız kimse. (Ç.N.)

Üstelik bir de soy sop meselesi vardı. Watson ailesiyle Scott ailesinin kaderlerini birleştirmeyi ne zaman uygun gördüklerini bilmiyordu Nicholas, fakat Watson-Scottlar'ın, kızlarının nikâhını *Country Life* dergisinde görebilmek için cinayet işlemeyi bile göze alabilecek hamurda küçük ruhban kökenden olduklarını ilk bakışta anlamıştı. Baba Roddy Watson-Scott at yarışlarından hoşlanıyordu; Nicholas onunla gül meraklısı karısını Covent Garden'da *Figaro'nun Düğünü*'ne götürdüğünde adam, orkestra şefinin kürsüye çıktığını görünce, "Start işaretine hazırlar," diyebilmişti. Watson-Scott'lar biraz fazla kuşkucu insanlardı belki ama en azından herkes Bridget'ın geçici bir heves, ona sahip olan Nicholas'ın da şanslı bir köpek olduğunu görebiliyordu.

Nicholas bir daha evlenecek olursa Bridget gibi bir kızı tercih etmezdi. Her şey bir yana, kız tam bir cahildi. Ortaokul bitirme sınavında *Emma*'yı "halletmişti" etmesine ama duruma bakılırsa o gün bugündür, Barry diye bir mendeburun ona getirdiği Oz veya *The Furry Freak Brothers* gibi resimli dergiler dışında bir şey okumuyordu. Resimlerdeki sarmal gözlerin, patlayan bağırsakların ve doberman suratlı polis memurlarının karşısında saatlerini geçiriyordu kız. Fakat şu an Nicholas'ın kendi bağırsakları da buruk bir karmaşa içindeydi ve *onlar* patlamadan Bridget'ı yatak odasından göndermenin bir yolunu bulsa iyi olurdu.

"Hayatım!" diye bağırdı, daha doğrusu, bağırmaya çalıştı. Ağzından ses değil, vıraklama çıkmıştı. Boğazını temizleyip eviyeye tükürdü.

"Bana bir güzellik yapıp yemek salonundan portakal suyumı getirebilir misin? Bir de bir fincan çay?"

"Tabii, olur."

Bridget yüzüstü uzanmış, apışarasıyla miskin miskin oynuyordu. Abartıyla iç çekerek yataktan çıktı. Tanrım,

şu Nicholas ne sıkıcı bir adamdı. O uşakların işi neydi? Onlara bile daha iyi davranıyordu. Aklında bu düşüncelerle ayaklarını sürüye sürüye yemek salonuna gitti.

Nicholas tik ağacından klozet kapağına olanca ağırlığıyla oturdu. Bridget'ı toplumsal ve cinsel olarak terbiye etmenin tadı, bu işte ne kadar iyi olduğu düşüncesinden vazgeçtikçe ve kadının öğrenmeye ne kadar isteksiz olduğunu anladıkça kaçmaya başlamıştı. Şu Fransa gezisinden sonra bir veda armağanı için Asprey mağazasına gitmesi gerekecekti. Öte yandan, servetini güvende tutmaya çalışan bir adama yardım etmek için kendini telef eden Christie's müzayedecisinin Usta Ressamlar bölümündeki –mavi kazağının üzerine tek sıra inci takan– o kıza, disiplin iklimine alışmış bir general kızına da kendini hiç hazır hissetmiyordu. Nicholas, o tepelerden birçoğuna sahip olmasına ve kulüpte hâlâ başarısız namzetliğinin yanı sıra “çiftçi” namıyla da anılmasına rağmen, kendisinin hâlâ sevmeyi beceremediği Shropshire'ın Galler sınırındaki o nemli alçak tepeleri seven bir kız diye efkârla düşünmeyi sürdürüyordu. Kulüpteki durumuyla ilgili olarak Witler, “Ama Nicholas, oranın sahibinin sen olduğunu sanıyorduk,” demekten hiç yorulmuyorlardı. Seçilemeyecek kadar fazla düşman edinmişti kendine bir kere.

Nicholas'ın bağırsakları patladı. Bridget'ın sevdiği çizgi romanlarındaki paranoyak sefiller gibi klozette oturmuş, mutsuzca terliyordu. Şişko Poole karakterinin, “Herif tam bir kancık, onu buraya sokarlarsa hayatım boyunca bu çöplükten çıkamam,” diye cırladığını hayal edebiliyordu. David Melrose'un onu aday göstermesine razı gelmekle yanlış yapmıştı, ama adam hem babasının en iyi arkadaşlarından biriydi hem de on yıl önce ne şimdiki kadar insanlardan nefret ediyor ve nefret ediliyor ne de Lacoste'ta bu kadar uzun zaman geçiriyordu.

Clabon Mews'tan Heathrow Havalimanı'na giden yol algılarda bir etki uyandırmayacak kadar tanındıktı. Nicholas akşamdan kalmalığın uyuşukluk evresindeydi ve midesi hafiften bulanıyordu. Taksinin köşesine bitap olarak kaykılmıştı. Bridget yurtdışı seyahatlerine daha hevesle yaklaşıyordu. Nicholas onu temmuzda Yunanistan'a, ağustosta da Toscana'ya götürmüştü ve genç kadın hayatının aldığı şu şatafatlı hali hâlâ seviyordu.

Gerçi Bridget, Nicholas'ın "yurtdışı giyiminden", özellikle de bugün başına taktığı ve konuşacak havada olmadığını göstermek için yüzüne doğru yan yatırdığı panama şapkadan hiç hazzetmiyordu. Kırık beyaz renkli ham ipek ceketinden ve sarı kadife pantolonundan da hazzetmiyordu. İncecik koyu kırmızı çizgili, sert yuvarlak yakalı gömleği ve parlak cilalı ayakkabıları onu utandırıyor. Ayakkabı meselesinde tam bir manyaktı Nicholas. Hepsini özel olarak yaptırdığı ve dünyanın en önemli şeyi muamelesi gösterdiği saçma sapan ayrıntılar dışında *kelimenin tam anlamıyla* aynı olan elli çift ayakkabısı vardı adamın.

Buna karşılık Bridget kendi giyiminin karşı konulmaz derecede seksi olduğunu da biliyordu. Mor bir mini etek ve kollarında boydan boya, sırtında da enlemesine püskülleri olan siyah süet bir kovboy ceketinden daha seksi bir şey olabilir miydi? Ceketin altındaki siyah tişörtten meme uçları seçiliyordu. Siyahlı morlu kovboy çizmeleri, çıkarması yarım saat sürse bile, herkesin dikatini çekmesi bakımından zahmete değerdi.

Bridget kendisine anlatılan şeylerin yarısını anlamadığı için Nicholas ona incirlerden söz edip etmemeyi tartıyordu. Ama zaten incirlerin hikâyesini anlamasını istiyor muydu, ondan da emin değildi. Olay on yıl öncesine, David'in Lacoste'taki evi alması için Eleanor'u ikna etmesinin hemen ertesine dayanıyordu. Eleanor'un an-

nesi onları engellemeye çalıştığı, David'in babası da oğlunu mirastan mahrum bırakmakla tehdit ettiği için evlenmemişlerdi henüz.

Nicholas şapkasının kenarını hafifçe kaldırdı. "Lacoste'a ilk gittiğimde olanları sana hiç anlattım mı?" Sonra hikâyenin boşa gitmemesi için, "Bugün gideceğimiz yere ilk gittiğimde yani," diye ekledi.

Bridget ruhsuzca, "Yoo," dedi. Yine tanımadığı insanlar hakkında, çoğu o daha doğmadan önce yaşamış hikâyeler geliyordu. Dayan, Bridget, dayan.

"Pekâlâ, Eleanor, hani Annabel'lerde tanıştığın kadın, ama herhalde hatırlamazsın."

"Ayyaş olan."

"Evet!" Böyle tanıma emareleri karşısında Nicholas kendinden geçiyordu. "Her neyse, o günlerde ayyaş olmayan, sadece gayet ürkek ve mahcup olan Eleanor, Lacoste'taki evi yeni almış ve David'e, ağaçtan düşüp taracada çürüyen incirlerin nasıl ziyan olduğundan dert yanmıştı. Ertesi gün üçümüz birlikte dışarıda otururken aynı konuyu tekrar açtı. David'in yüzüne soğuk bir bakışın yerleştiğini gördüm. Altdudağını uzatarak –yarı gaddar ve yarı somurtkan, hep kötüye işarettir bu– 'Benimle gelin,' dedi. Eleanor'la beni peşi sıra koşturarak uzun hızlı adımlarla incir ağacının yanına gitti. Oraya vardığımızda bütün taş zemine saçılmış olan incirleri gördük. Bazıları çürüyüp yere yapışmış, bazıları da açılmıştı ve yarıkların etrafında yabancılara dans ediyor, meyvenin kırmızılı beyazlı etini kemiriyordu. Ağaç kocaman bir şeydi ve yerde *dünya kadar* incir vardı. Sonra David inanılmaz bir şey yaptı. *Eleanor'a ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp terastaki bütün incirleri yerden yemesini söyledi.*"

Bridget gözlerini ardına kadar açarak, "Ne, senin önünde mi?" diye sordu.

"Evet. Zaten Eleanor da şaşırmış görünüyordu; belki

ifşa olmuş gibi hissettiğini söylemek daha doğru. Ama itiraz etmedi ve ona verilen tatsız görevi yerine getirmeye koyuldu. David o incirlerden bir tanesini bile yerde bıraktırmadı. Eleanor bir kere gözlerini kaldırıp, 'Artık yeterince yedim, David,' diye yakaracak oldu, ama David ayağını sırtına dayayıp, 'Hepsini ye. Zıyan olmalarını istemeyiz, değil mi?' dedi."

"Sapıklılığın bu kadarı."

Nicholas anekdotun Bridget üstünde uyandırdığı etkiden hoşnuttu. Sarsıldı, sağlam sarsıldı, diye geçirdi içinden.

"Sen ne yaptın peki?"

"Seyrettim," dedi Nicholas. "Öyle bir ruh halindeyken David'e bulaşılmaz. Eleanor bir süre sonra hasta gibi görününce, gerçi incirlerin kalanını bir sepete toplamayı önerdim ama David, 'İstersen araya girme,' dedi. 'Eleanor dünyada açlıktan ölen insanlar varken incirlerin zıyan olmasına dayanamıyor. Dayanamıyorsun değil mi hayatım? O yüzden hepsini kendi başına yiyip bitirecek.' Sonra bana doğru sırtarak, 'Zaten sence de fazla yemek seçmiyor mu?' diye ekledi."

"Vay canına! Ve sen yine de bu insanların yanına gidip kalıyorsun?"

Taksi terminalin önüne çektiği için Nicholas sorudan kaçabildi. Kahverengi üniformalı bir hamal onu görür görmez eşyalarını almak için seğırtti. Nicholas, ikisi de ona aynı anda, "Beyim," diye hitap eden minnettar taksiciyle gayretli hamal arasında, sıcak duşun altına giren bir adam gibi bir an büyülenmiş kalakaldı. Ona, "Beyim," diyen insanlara daima daha fazla bahşış verirdi. Bunu o da biliyordu, öbürleri de; "centilmenlik anlaşması" dedikleri bir şeydi bu.

Şu incir hikâyesi Bridget'in dikkat süresini muazzam geliştirmişti. Uçağa binip yerlerini bulduklarında

bile Nicholas'tan istediği açıklamayı hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Sen bu herifi niye seviyorsun ki? Yani, insanları törensel olarak aşağılama alışkanlığı mı var adamın ne?"

"Eh, bizzat tanık olmadım, ama bana dediklerine göre Eleanor'a bir fahişeden ders aldirtmiş."

Bridget hayranlıkla, "Şaka yapıyorsun," dedi. Koltuğunda yan dönüverdi. "İyiymiş."

Bir hostes, küçük gecikme için özür dileyerek iki kadeh şampanya getirdi. Mavi gözleri ve çilleriyle Nicholas'a doğru sokulganlıkla gülümsüyordu. Nicholas, Air France'ın güzel sayılabilecek bu kızlarını İngiliz uçaklarındaki saçma sapan kızıl saçlı erkek hosteslere ve rüküş dadılara yeğ tutuyordu. Devridaim edilen havadan, kulakları ve gözkapaklarındaki hafif basınçtan, etrafındaki bisküvi renkli plastik yavanlıktan ve şampanyanın asitli buruk tadından tekrar bir yorgunluk çöktü üstüne.

Bridget'in gösterdiği heyecandan biraz canlanmış olsa bile onu David'e çekenin ne olduğunu henüz açıklamamıştı. Ayrıca bu meseleyi kurcalamaya da hiç meraklı değildi. David, Nicholas'ın umursadığı dünyanın bir parçasıydı, hepsi bu. İnsan ondan hoşlanmasa bile adam etkileyici biriydi. Eleanor'la evlenerek asıl toplumsal zaafını oluşturan yoksulluğu bertaraf etmişti. Yakın bir zamana dek Melrose'lar Londra'daki en iyi davetleri verirlerdi.

Nicholas boynundaki yastıktan çenesini kaldırdı. Bridget'in sapkınlık atmosferine gösterdiği samimi alakayı beslemek istiyordu. İncir hadisesine verdiği tepki Nicholas'ın önünde yeni imkânlar açmıştı ve nasıl faydalanacağını bilmese de, onların varlığı bile heyecan vericiydi.

"Aslına bakarsan," dedi Bridget'a, "David babamın genç bir arkadaşıydı, şimdi de ben onun genç bir arkadaşım. Eskiden gelip beni okuldan alır ve Compleat

Angler'da pazar yemeklerine götürürdü." Nicholas bu duygusal tasvir karşısında Bridget'in ilgisinin zayıfladığını hissederek gibi oldu. "Ama galiba beni meraklandıran şey, ondaki kıyamet havasıydı. Küçükken çok iyi piyano çalmış, ama sonra romatizma olmuş ve çalamamış. Balliol'dan¹ burs kazandığı halde bir ay sonra ayrılmak zorunda kalmış. Babası onu askere göndermiş, orayı istememiş. Sonra doktor olmuş, ama hekimlik yapmaya tenezzül etmemiş. Görüyorsun ya, neredeyse kahramanca bir huzursuzluktan mustarip adam."

"Kulağa çok sinir bozucu geliyor," dedi Bridget.

Kabin ekibi can yeleklerinin nasıl şişirileceğini gösterirken uçak yavaş yavaş kalkış pistine yanaştı.

"Oğulları bile bir tecavüzden dünyaya geldi." Nicholas kadının tepkisini izledi. "Ama bunu kimseye söyleme. Eleanor küp gibi içip ağladığı bir akşam bana anlatmıştı. Ona dokunulmasına dayanamadığı için uzun süredir David'le yatağa girmiyormuş ve sonra bir akşam David onu merdivende güreşçiler gibi kafa kola alıp başını parmaklıkların arasına kısırmış. Kanuna göre evlilikte tecavüz olmaz tabii, ama ona bakarsan David zaten kendinden başka kanun tanımıyor."

Motorlar kükremeye başladı. Nicholas, "Hayatının seyrinde sen de göreceksin," diye gümbürdemeye başlamışken, mağrur bir tutumla konuştuğunu fark etti ve duruma uygun mağrur ses tonunu takındı. "Kendi hayatımda aynı şeyi ben de gördüm: Böyle insanlar, belki en yakınlarına karşı yıkıcı ve kıyıcı olsalar bile, çoğu zaman başkalarını yaya bırakan bir enerjiye sahiptirler."

Bridget, "Hadi ama, kimi kandırıyorsun?" dedi. Uçak hız kazanıp zangırdarak solgun İngiliz göğüne yükseldi.

1. Oxford Üniversitesi'ne bağlı köklü bir yükseköğrenim kurumu. (Ç.N.)

Eleanor'un Buick'i hıza elvermeyen arka yollardan Signes'e doğru süzülürken gökyüzü, güneşin önünde çözülen başıboş bir bulut dışında açıktı. Anne, ön camın hafif karartılmış üst kısmından, bulutun kenarlarından kıvrılıp eridiğini görebiliyordu. Araba mor üzüm yüklü tozlu treyleri çeken turuncu bir traktörün arkasına takılmıştı; asil ruhlu sürücü geçmeleri için onlara el salladı. Klima aracın içindeki havayı usulca soğutuyordu. Anne anahtarları vermesi için ısrar etmiş, ama Eleanor arabasını ondan başka kimsenin asla kullanamayacağını söylemişti. Süspansiyonların yumuşaklığı ve soğuk hava akımı neyse ki artık yolculuğun tehlikesini uzaklaştırmış görünüyordu.

Saat daha on birdi, önlerinde uzun bir gün vardı ve Anne'in hevesi kaçmıştı bile. Patrick'in nasıl olduğunu sorma gafletini gösterdiğinden beri rahatsız edici koyu bir sessizlik girmişti aralarına. Çocuğa karşı bir ana şefkati hissediyordu Anne ve doğrusu, oğlanın annesine karşı hiç de aynı duyguları beslemiyordu. Eleanor, "Patrick veya David'i sormakla insanlar niye beni memnun ettiklerini sanıyorlar, anlamıyorum. Nasıl olduklarını ben değil, onlar daha iyi bilirler," diye ona çıkışmıştı.

Anne şaşakalmıştı. Ancak uzun bir süre geçtikten sonra tekrar denemeye kalkmıştı. "Vijay'ı nasıl buldun?"

“Pek iyi bulmadım.”

“Ben de. Neyse ki umulandan daha erken ayrılmak zorunda kaldı.” Anne, Vijay’la yaşadıkları kavganın ne kadarını ifşa etmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu. “Hepsi-
nin taptığı Jonathan bilmem ne denen ve kitaplarına *Şa-
kayıklar ve Şakşakçılar* ya da *Antik Antikalıklar* gibi zırva
başlıklar koyan şu yaşlı herifle kalacaktı. Kimi kastettiği-
mi biliyorsun, değil mi?”

“O mu? Tanrım, feci biri. Eskiden annemin Roma’
daki evine gelirdi. On altı yaşındayken beni deli eden,
‘Dilenciler lebalep doldurmuş sokakları,’ gibi laflar eder-
di. Ama söylesene, Vijay gerçekten zengin mi? Öyleymiş
gibi konuşuyor ama hiç de para harcayan bir hali yok; en
azından kıyafetlerine bakılırsa.”

“Aa evet, hem de *nasıl* zengin,” dedi Anne. “Fabrika
zengini, banka zengini. Poloyu sevmiyor ve Kalküta’ya
hiç gitmiyor, ama Kalküta’da polo atları var. İşte zengin
diye ben buna derim.”

Eleanor bir süre sessiz kaldı. İddiasızca da olsa yet-
kin hissettiği bir konuydu bu. Kalküta’da polo atları olup
onları ihmal etmenin zenginlik olduğunu kolay kolay
söyleyecek biri değildi.

Anne sessizliği bozmak için, “Ama fena halde cimri,”
diye sözünü sürdürdü. “Zaten o yüzden kavga ettik.” Ar-
tık gerçeği anlatmak için yanıp tutuşuyordu, ama yine
içinde bir şüphe vardı. “Her akşam İsviçre’deki evini ara-
yıp yaşlı annesiyle Guceratça laklak ediyordu, annesi ce-
vap vermediğinde de siyah bir şalı sıksa omuzlarına sarıp
mutfağa geliyor, kendine yaşlı bir kadın havası veriyor-
du. Sonunda ondan telefon parasını istedim.”

“Peki verdi mi?”

“Ancak ben kendimi kaybettikten sonra.”

Eleanor, “Victor yardım etmedi mi?” diye sordu.

“Victor para gibi kirlere elini sürmez.”

Yol mantar meşelerinden bir ormana dalmıştı ve iki yanda da, kabukları soyulmuş gövdelerinde taze veya eski yaralar seçilen sık ağaçlar görülüyordu.

Eleanor, "Victor bu yaz çok kalem oynattı mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Üstelik evdeyken başka bir şeyle de uğraşmıyor. Buraya kaç zamandır iniyor? Sekiz yıl mı? Ve merhaba demek için yan kapıdaki köylülere bir kere bile uğramış değil."

"Faubert'lere mi?"

Anne, "Evet. Bir kere bile. Üç yüz metre ileride, önünde iki servi olan şu eski çiftlik evinde yaşıyorlar. Victor'un bahçesi resmen onların dibinde, ama şimdiye kadar hiç laflamadı. Neymiş? Hiç tanıştırlmamışlar; mazereti bu," dedi.

Eleanor, "Bir Avusturyalı için fazla İngiliz, ha?" diye gülümsedi. "Aa, bak, Signes'e yaklaşıyoruz. Umarım şu komik restoranı bulabilirim. Bir meydanda, yaş yosunlardan bir tümseğe dönen ve içinden eğreltiotları çıkan çeşmelerden birinin karşısında olacak. İçerideki duvarları, sarı dişleri cilalanmış yabandomuzlarına ait kafalarla dolu. Hayvanların ağızları da duvarların gerisinden içeri dalabilirmiş gibi bir görüntü vermeleri için kırmızıya boyalı."

Anne sözünü sakınmadan, "Tanrım, ne korkunç," diye yorum yaptı.

Eleanor, "Almanlar savaşın bitiminde burayı terk ettiklerinde," diye devam etti, "restoranın sahibi olan Marcel hariç köydeki her erkeği vurmuşlar. Marcel o sırada başka yerdeymiş."

Anne, Eleanor'un taşkın duygusallığı karşısında susmuştu. Fakat restoranı bulmak onu neyse ki ânında rahatlatmış, kıyımın ve intikamın rayihasını yeterince yayamayan kararmış çeşmeli meydana biraz hayal kırıklı-

ğına uğratmıştı. İşletmenin duvarları çam izlenimi veren sarımsı plastik bir malzemeyle kaplıydı ve boş sayılabilecek, yalın floresan tüplerin sert ışığıyla aydınlatılan salsonda topu topu iki domuz kafası vardı. Yağlı kızarmış ekmek parçalarına konulmuş mermi delikleriyle dolu minik ardıç kuşlarından ibaret ilk servisin ardından Anne, fazla pişmiş bir erişte yığınının üstüne boca edilmiş iç karartıcı güveci ancak didiklemeyle yetindi. Kırmızı şarap soğuk ve buruktu ve etiketsiz eski yeşil şişelerde getirilmişti.

Eleanor, “Şahane bir yer, değil mi?” diye sordu.

“Bir ambiyansı olduğu kesin.”

Eleanor çaresizce, “Bak, Marcel orada,” dedi.

Adam Eleanor’u daha yeni fark etmiş gibi, “*Ah, Madame Melrose, je ne vous ai pas vue,*”¹ diye söze girdi. Ellerini lekeli beyaz önlüğüne silerek hızlı küçük adımlarla bar tezgâhının çevresinden dolaştı. Anne sarkık bıyıklı adamın gözleri altında olağanüstü torbalar olduğunu gördü. İşletmeci, Eleanor’la Anne’e derhal birer kanyak ikram etmek istedi. İyi geleceği konusundaki üstelemelerine rağmen Anne onu geri çevirdi, ama Eleanor kabul etti ve üstüne bir tane de kendi ısmarladı. Bundan sonra birer içki daha içerlerken ikisi üzüm hasadı hakkında çene çaldılar ve adamın *midi*² aksanını çok az anlayabilen Anne, direksiyona geçmesine izin verilmediğine yine hayıflandı.

Arabaya döndüklerinde kanyak ve yatıştırıcılar etkisini göstermeye başlamıştı ve Eleanor’un kanı, uyuşmuş teninin altındaki damarlarda rulmanlar varmış gibi takırdayarak akıyordu. Baş, bozuk parayla dolu bir kese gibi

1. (Fr.) Ah Madame Melrose, sizi fark etmemiştim. (Ç.N.)

2. (Fr.) Güney Fransa. (Ç.N.)

ağırlaşmıştı ve gözlerini, kendine tümüyle hâkim olarak yavaş yavaş, yavaş yavaş kapattı.

Anne, "Hop!" dedi. "Uyan."

Eleanor, "Uyanığım," diye huysuzca karşılık verdi, sonra daha sakın bir sesle, "Uyanığım," diye yineledi. Fakat gözleri hâlâ kapalıydı.

"Lütfen izin ver, ben kullanayım." Anne artık münakaşayı göze almıştı.

Eleanor, "Tabii," dedi. Dallı budaklı damarların pembemsi fonuna karşı ansızın masmavi kesilen gözlerini açtı. "Sana güveniyorum."

Anne, Signes'ten Marsilya'ya döne dolana, ine çıkı giden yolda ilerlerken Eleanor yarım saat kadar kestirdi.

Uyandığında kendine gelmişti ve, "O güveç ne ağırdı, Tanrım, yemekten sonra fena rehavet çöktü," dedi. Uyarıcıların neşesi geri dönmüştü; *Die Walküre* operasındaki motif gibi onu uzun süreyle bastırmak, öncesine göre daha suskun ve kılık değiştirmiş olsa bile, mümkün olmuyordu.

Anne, "Le Wild Ouest ne?" diye sordu. "Şapkalarına oklar geçirilmiş kovboy resimli tabelalar karşıma çıkıp duruyor."

Eleanor çocukça bir sesle, "Ah, gitmeliyiz, mutlaka gitmeliyiz," diye tutturdu. "Bir eğlence parkı, ama her şey Vahşi Batı'daki gibi görünüyor. Aslında oraya hiç gitmedim, ama sahiden çok isterim..."

Anne şüpheyle, "Vaktimiz var mı?" diye sordu.

"Var var, saat daha bir otuz, bak; havalimanına da topu topu kırk beş dakika var. Ah, hadi. Sadece yarım saat. Lüüüt-fen?"

Bir başka reklam panosu, Le Wild Ouest'in dört yüz metre ileride olduğunu duyuruyordu. Koyu renkli çamların arasından yükselen sabit bir dönme dolaptan, parlak renkli plastik posta arabalarının küçük taklitleri sarıyordu.

Anne, "Buna inanamıyorum," dedi. "Olağanüstü değil mi? Hadi içeri girelim."

Le Wild Ouest'in dev bar kapısından yürüyerek geçtiler. İki yanda da halka halinde dizilmiş beyaz direklerden birçok ülkenin bayrakları sarkıyordu.

"Vay be, heyecan verici." Eleanor önce hangi muhteşem alete bineceğine karar vermekte zorlanıyordu. Sonunda posta arabalı dönme dolabı tercih etti. "Ben sarıyı istiyorum," dedi.

Dolap yavaş yavaş döndükçe posta arabaları sırayla doluyordu. Sonunda onlarınki en yüksek çamların da seviyesine ulaştı.

Eleanor, "Bak! Arabamız şurada," diye cıyıkladı.

Anne, "Patrick burayı seviyor mu?" diye sordu.

Eleanor, "Hiç gelmedi ki," dedi.

Anne, "Çok geçmeden getirirsen iyi olur, yoksa yaşı geçecek. İnsanlar böyle şeyleri çabuk geride bırakıyorlar, biliyorsun," diyerek gülümsedi.

Eleanor bir an gayet karamsar göründü. Dolap dönmeye başlayınca hafif bir yel çıktı. Yukarı çıkan kaviste Eleanor midesinin sıkıştığını hissetti. Dolabın hareketi içini kaldırmıştı ve lunaparkın, civar ormanın manzarasını doyasıya seyredeceğine, şu turun bir an önce bitmesini dileyerek gözlerini parmaklarının beyaz boğumlarına dikti.

Anne, Eleanor'un keyfinin kaçtığını ve içindeki yaşlı, zengin ve sarhoş kadının tekrar ortaya çıktığını anladı.

Dolaptan inip atış poligonunun içinden geçtiler. Eleanor, "Buradan siktir olup gidelim, hadi," dedi. "Zaten Nicholas'ı almanın da vakti geldi."

Anne ayak uydurmaya çalışarak, "Bana Nicholas'ı anlatsana," dedi.

"O mu? Yakında göreceksin zaten."

“Yani Eleanor denen şu kadın gerçek bir mağdur, öyle mi?” diye sordu Bridget. Tuvalette esrar içtikten sonra uyuyakalmıştı ve gecikmeli bir merak patlamasıyla şimdi bunu telafi etmek istiyordu.

“Zor bir adamla yaşamayı yeğleyen her kadın mağdur mudur?”

Nicholas uçak yere değer değmez kemerini çözdü. İkinci sıradaydılar ve öbür yolculardan önce inmeleri işten bile değildi, yeter ki Bridget, bir kerecik olsun, mavi kadife kesesinden pudralığını çıkarıp tozlu aynasında kendini beğeniyle süzmesin.

Nicholas, “Kalkalım mı?” diye iç geçirdi.

“Kemer işareti hâlâ yanıyor.”

“O işaretler koyunlar için.”

Bridget aynaya bakarak, “Mee-ee-ee,” diye meledi. “Ben bir koyunum.”

Nicholas, Bu kadın tahammül edilir gibi değil, diye içinden geçirdi.

Sonra yüksek sesle, “O zaman ben de bir çobanım ve bana kurtluğumu göstertme,” dedi.

Bridget koltuğunun köşesine sinerek, “Aman Tanrım,” dedi, “senin ne büyük dişlerin var.”

“Kafanı daha iyi koparabilmek için.”

Bridget samimi bir hayal kırıklığıyla, “Büyükannem olabileceğini hiç sanmıyorum,” dedi.

Uçak ağır ağır ilerleyip durduktan sonra her yerden açılan tokaların ve kenara atılan kemerlerin çıtırtısı geldi

Nicholas tam bir işadamı edasıyla, “Hadi,” dedi. Koridorda birbirini itip kakan sabırsız turistlere katılmaya hiç hevesi yoktu.

Solgun ve abartılı giyinmiş halleriyle uçağın açık kapısına ulaşp, yukarıda gidişlerine üzölmüş görönen uçuş ekibiyle aşağıda gelişlerine sevinmiş görönen yer ekibinin arasında, madenî merdivenden tangırtıyla inmeye başladılar. Basamaklarda Bridget’ın sıcaktan ve yanık yakıt kokusundan midesi bulanır gibi oldu.

Nicholas asfaltın karşı tarafında bir Air France uçağına ağır ağır binerken uzun bir sıra oluşturan Araplara baktı. 1962’deki Cezayir buhranını ve ihanete uğrayan müstemlekeçilerin Paris’e paraşötle inme tehditlerini hatırladı. Bunu Bridget’a açıklayabilmek için ne kadar geriden başlaması gerektiğini tahayyöl etmeye çalışırken düşüncesi tavsadı. Herhalde Cezayir’in İtalyan bir kuaför olduğunu sanırdı. Oxford’da tarih okumuş, otuzlarının başındaki şu bilgili kadına tanıdık bir özlem duydu; daha önce onlardan ikisini boşamış olduğı gerçeğı şimdiki hevesini kırmıyordu. Tenleri kemiklerine daha gevşek tutunuyor olabilirdi, ama zekice bir sohbetin anısı, unutulmuş bir hapishane hücresinde burnuna ulaşan leziz yemeklerin rayıhası gibi ona eziyet vermeye yetiyordu. Niye arzularının odağına hep az önce bıraktığı şeyler yerleşiyordu? Sohbetine tahammöl edebildiğı bir kadınla şu otobüse biniyor olsa, Bridget’ın tenine yine böyle bir buruklukla özlem duyacağından emindi. Gereksiz bir rekabete soktuğı vasıfları kendilerinde birleştiren kadınların kâğıt üstünde var olduklarını biliyordu elbette –onlarla ilişkileri bile olmuştu–, ama içindeki bir şeylerin

onlara beslediği hayranlığı bozacağını ve gözünün başkalarına kayacağını da biliyordu.

Kapılar kapandı ve otobüs sarsıntıyla hareketlendi. Bridget, Nicholas'ın karşısında oturuyordu. Anlamsız eteğinin altındaki bacakları ince, çıplak ve altın rengiydi. Nicholas onları vücudunun geri kalanından pornografik olarak ayırdı ve emrine amade oluşunun ona hâlâ heyecan verdiğini fark etti. Bacak bacak üstüne atarken içinde toplanan paçalı külotunu kadife pantolonunun katı kumaşı üstünden düzeltti.

O altın bacakların kime ait olduğunu düşününce, neredeyse daimi bir sinir bozukluğu karşısında kısa süreli bir sertleşmenin ödülü ona küçük ve uygunsuz göründü. Hatta belden yukarısının endamını, siyah süet ceketin püsküllü yeninden yukarı doğru şu sıkkın ve inatçı surat ifadesini süzünce içinde bir tiksinti ve yabancılaşma duygusu kabardı. Belli bir zevk sahibi, üstelik de amansız bir kendini beğenmiş olan David Melrose gibi bir adamın yanına şu şapşal yarattığı niye götürüyordu?

Terminal binası dezenfektan kokuyordu. Mavi iş tulumu giymiş bir kadın, uğuldayan dairesel parlatma makinesini yarı şeffaf siyah ve kahverengi çakıtaşları kakılmış, ayna gibi parlayan ucuz beyaz mermer zeminde yumuşak hareketlerle ileri geri oynata oynata süzülüyordu. Kafası hâlâ dumanlı olan Bridget, beyaz bir gökyüzündeki çakmaktaşı ve kuvars yıldızları andıran renk cümbüşünde kendini kaybetmişti.

Nicholas, "Neye bakıyorsun öyle?" diye çıkıştı.

"Yerin döşemesi döşeme değil, başka bir şey," dedi Bridget. Kontrol noktasında pasaportunu bulamadı, ama Nicholas az sonra Eleanor'la buluşacakları için hadise çıkarmak istemedi.

"Bu havalimanında, tuhaftır, ana bekleme salonunu

geçtikten sonra bagajını alıyorsun. Eleanor da bizi herhalde orada bekliyordur,” dedi.

Bridget, “Vay canına!” diye karşılık verdi. “Kaçakçı olsaydım—” Nicholas’ın itiraz etmesini umarak durakladı, “burası hayalimdeki havalimanı olurdu. Yani bonbon dolu el çantanı birisine verebileceğin koca bir salon var; sonra da gidip gümrükten yasal bagajını alıverirsin.”

“Ben de senin bu yanına hayranım işte,” dedi Nicholas, “yaratıcı düşüncene. Reklamcılıkta parlak bir kariyer yapabilirdin; öte yandan, madem kaçakçılıktan söz açıldı, Marsilyalı yetkililer senin el çantanla içeri sokabileceğin ‘bonbonlarından’ daha büyük dertlerle boğuşuyor. Farkında mısın bilmiyorum, ama...”

Bridget dinlemeyi bırakmıştı. Nicholas yine gıcıklık yapıyordu. Sinirleri gerildiğinde hep böyle oluyordu; hatta yatakta olduğu veya etkilemek istediği insanlarla vakit geçirdiği zamanlar hariç, hep böyleydi. Bridget biraz geri kalarak ona dilini çıkardı. Nyaa, nyaa, nyaa... sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı.

Nicholas onun kaçakçılık hakkındaki basit fikirlerinden geçmiş, gitgide daha ilgisiz konulara iğneleyici sözlerle saldıra saldıra kendi başına ilerlerken o, kulaklarını kapatıp gözlerini kendi sürüyen ayaklarına doğru indirdi.

Başını kaldırdığında tanıdık bir sima vardı karşısında. Gazete büfesinin yanındaki direğe yaslanan bu sima Barry’ydi. Birinin ona baktığını daima sezerdi Barry ve haletiruhiyesine göre bunu ya “paranoya”sına ya da “altıncı his”sine verirdi.

“Bridge! İnanılır gibi değil!”

“Barry!” Adamın tişörtündeki sözleri yüksek sesle okuyarak, “İhtiyacın olan tek şey sevgi,” diye güldü.

Barry parmaklarını uzun siyah saçlarında gezdiren, “Gerçekten inanılır gibi değil,” diye yineledi.

Bridget her sabah aklına gelirdi gelmesine, ama bu-

gün onu düşünmekle kalmayıp bir de onunla havalimanında karşılaşması, zihin kontrolünün yeni bir ispatı olarak yorumlanabilirdi ancak.

“Arles’daki Progresif Caz Festivali’ne gidiyoruz. Sen de gelsene. Müthiş olacak. Bux Millerman çalışıyor.”

Bridget, “Hadi ya,” diye iç geçirdi.

“Dinle. Her halükârda sana Etienne’in numarasını vereyim. Orada kalacağım; belki sonra görüşürüz, ha?”

Bridget, “Evet, harika olur,” dedi.

Barry, Rizzla marka kocaman bir sigara kâğıdı çıkıp üstüne bir numara karaladı. “İçme,” diye şaka yaptı, “yoksa hayatta görüşemeyiz.”

Bridget da ona Melrose’ların numarasını verdi; Barry’nin onu oradan aramayacağını ve buluşma olayının gerçekleşmeyeceğini biliyordu nasıl olsa. “Ne kadardır buradasın?” diye sordu.

“On gün kadar oldu ve sana verebileceğim tek öğüt, *pembeye yaklaşma*. O şarap kimyasal boktan geçilmiyor ve ertesi gün seni kova dolusu sülfat içmişten betere çeviriyor.”

Nicholas’ın sesi başlarında patladı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Ters ters bakıyordu. “Şansını cidden zorluyorsun; havalimanının ortasında bir şey demeden kafana göre takılmak da neyin nesi? Şu siktiğimin bavullarını sürükleyerek on beş dakikadır seni arıyorum.”

Barry, “Bagaj arabası alsaydın ya,” dedi.

Nicholas kimse konuşmamış gibi Barry’nin arkasına doğru baktı. “Bunu bir daha yapayım deme, yoksa seni doğduğuna... Hah, işte Eleanor!”

“Nicholas, çok üzgünüm. Lunaparkta dönme dolaba binmiştik ve biz inmeye kalmadan ikinci turu döndürdüler. Düşünebiliyor musun?”

“Tam sana göre Eleanor, eğlenirken hep istediğinden daha fazlasını alıyorsun.”

“Neyse, artık geldim.” Eleanor cam siler gibi elini dairesel sallayarak Nicholas’la Bridget’a selam verdi. “Sizi Anne Moore’la tanıştırayım.”

Anne, “Merhaba,” dedi.

Nicholas, “Nasılsınız?” diye karşılık verdi ve Bridget’ı takdim etti.

Eleanor onları araç parkına yönlendirirken Bridget omzunun üstünden Barry’ye doğru bir öpücük gönderdi.

Barry de tişörtündeki özgüvenli sözlerle parmağını sapladı, “*Ciao*,”¹ dedi.

Eleanor, “Kız arkadaşının konuştuğu o göz kamaştırıcı adam kimdi?” diye sordu.

Nicholas, “Uçaktan biri,” dedi. Adamı havalimanında görmek canını sıkmış ve bir an, Bridget’ın onunla bir buluşma ayarladığını sanmıştı. Saçma bir düşünceydi tabii, ama aklından çıkaramıyordu ve herkes arabaya kurulur kurulmaz Bridget’a tısladı. “O herifle ne konuşuyordunuz öyle?”

Bridget, “Barry herif değil,” dedi, “onun hoşuma giden yanı da bu, ama gerçekten merak ediyorsan söyleyeyim: bana, ‘*Pembeye yaklaşma*, o meret kimyasal boktan geçilmiyor ve ertesi gün seni jet uçağına binmişten betere çeviriyor,’ dedi.”

Nicholas hızla dönüp ona ölümcül bir bakış attı.

Eleanor, “Adam haklı tabii,” dedi. “Keşke onu akşam yemeğe çağırıydık.”

1. (İt.) Merhaba veya hoşça kal anlamında samimi bir selamlaşma sözü. (Ç.N.)

Patrick'i kulaklarından astıktan ve kütüphaneden kaçışını gözledikten sonra David omuz silkip piyanonun başına geçti ve doğaçlama bir füğ çalmaya başladı. Romatizmalı elleri her tuşa basışında isyan ediyordu. Piyanonun üstünde duran kadehteki pastis, mahpus bir bulutu andırıyordu. Vücudu bütün gün sızlıyor ve geceleri yatakta ne zaman kımıldayacak olsa acıdan uyanıyordu David. Kâbusların onu inilti ve bağırışlarla uyandırması, uykusuz gürültülerinin yandaki yatak odalarına kadar taşması da cabası. Dahası, David'in akciğeri de hapı yutmuştu ve astımı azdığında hırıldayıp gurulduyor, sıkışan göğsünü rahatlatmak için aldığı kortizonlu ilaçlardan yüzü şişiyordu. Öyle zamanlarda merdivenin başında soluk soluğa dikilir, konuşmaktan âciz olarak gözleri, acilen ihtiyaç duyduğu havayı orada bulabilirmiş gibi, yeri tarardı.

On beş yaşındayken müzik kabiliyeti, büyük bir piyano hocası olan ve bir dönemde sadece bir öğrenciyi kabul eden Shapiro'nun dikkatini çekmişti. Fakat ne yazık ki, haftasına kalmadan David bir romatizma nöbetine tutulmuş ve takip eden altı ayı yatakta, ellerinin katılığından ve işlevsizliğinden piyano çalışamayacak vaziyette geçirmişti. Müzikal fikirlere gebe olduğu halde rahatsızlığı yüzünden ciddi bir piyanist olma fırsatını ka-

çırmıştı ve o andan itibaren, beste yapmaktan ve müziği kâğıda aktarmak için bol miktarda kullanılması gereken şu “küçük iribaşlar”dan sıkıldığını ileri sürecekti. Onun yerine, akşam yemekten sonra çalması için yalvaran bol miktarda hayranı vardı. Bu hayranlar son defa işittikleri ezgiyi çalması için tuttururlar, fakat David neyi çalmış olduğunu hatırlamaz, gönülleri yeni çaldığıyla fetheder, ama onu da çok geçmeden unuturdu. Vaktiyle gizliden gizliye üstüne titrediği müzikal fikirleri, hem başkalarını eğlendirme saplantısı hem de kabiliyetini gösterirken sergilediği kibrin giderek gölgesinde kaldı.

Kabiliyetini böyle şaşaaıyla çarçur etmesinin altında, hiçbir zaman kurtulamadığı pastiş yapma düşkünlüğünün, sıradan olma korkusunun ve geçirdiği ilk nöbetin bir şekilde kendinden kaynaklandığı şüphesinin yattığını –övgünün sarhoşluğundayken bile– içten içe biliyordu. Gelgelelim bu teşhis bir fayda sağlamıyordu; başarısızlığının sebebini bilmek başarısızlığını hafifletmiyor, düpedüz yok saymanın doğuracağı sonucun aksine, kendinden duyduğu nefreti biraz daha çapraşıktırıyor ve biraz daha aydınlatıyordu.

Fügün devamında David ana motife hüsranlı tekrarlarla saldırdı ve baştaki melodiyi yankılı bas notalarından çamurlu bir heyelana gömdü, şiddetli ve uyumsuz gümbürtülerle parçanın gidişatını bozdu. Piyanoda, bazen konuşurken sıkça başvurduğu taktiksel ironiden vazgeçebiliyordu; böyle zamanlarda, sinirlendirene kadar sıkıştırıp sataştığı ziyaretçiler, kütüphanedeki müziğin dokunaklı hüznünden cidden etkilenirlerdi. Fakat bazen de aynı piyanoyu bir mitralyöz gibi konuklara doğrultur ve müziğine öyle düşmanca bir tını yüklerdi ki, insanlar sohbetinin alışıldık gaddarlığını arar hale gelirlerdi. O zaman bile onun etkileyiciliğine en çok direnç göstermek isteyenler buna kayıtsız kalamazlardı.

David almayı ansızın bırakıp kapağı tuşların üstüne kapattı. Pastisinden bir yudum alıp sağ başparmağıyla sol ayasını ovalamaya başladı. Ağrısını şiddetlendirse de, bir yarayı kaşımayla, irinli bir şişliği kurcalamayla, bir ağız ülserini diliyle yoklamayla veya bir morluğu ellemeyle aynı psikolojik zevki yaşıtıyordu bu masaj.

Başparmağının birkaç kez saplanmasıyla ayasındaki donuk ağırı keskin bir sancıya döndüğünde, öne eğilip yarısı içilmiş bir Montecristo purosunu aldı. Purodaki kâğıt şerit oradan çıkarılmak için vardı, dolayısıyla David ona dokunmadı. Başkalarının doğru davranış diye kendilerini inandırdıkları en küçük kuralları çiğnemek bile ona büyük zevk veriyordu. Avamlıktan duyduğu tiksinti, avam görünmeme isteğinin avamlılığını da kapsıyordu. Bu soyut oyunda, Nicholas Pratt ile George Watford dahil, topu topu birkaç oyuncunun daha varlığını biliyordu ve herhangi birini, puronun kâğıt şeridini *üstünde* bıraktı diye pekâlâ hor görebilirdi de. Büyük düşünür Victor Eisen'in bu sığ sulara debelenmesini, ait olmak için yapıp tutuştuğu sınıftan onu ayıran çizgiyi aşmaya çalıştığı her seferinde giderek daha da batağa saplanmasını izlemek hoşuna gidiyordu

David puronun yumuşak pulcuklu küllerini mavi yünlü ropdöşambrının üstünden silkeledi. Ne zaman içse, amfizemden ölen babası aklına geliyor ve aynı şekilde ölebileceği düşüncesi canını sıkıyordu.

Ropdöşambrının altında renkleri fena halde solmuş ve bir hayli eprimiş, babası öldüğü gün ona devredilen bir pijama takımı vardı. Cenaze, babasının son birkaç ayını çalışma odasının penceresinden dışarısını seyrederek geçirdiği evinin neyse ki yakınındaki küçük kilisenin avlusuna defnedilmişti. Adam oksijen maskesine şakayla karışık "gaz maskesi" diyor, "merdiven tatbikatı"nı geçemediği için "giden yolcu salonu" tabirini uygun gördüğü çalışma

odasında, ona amcasının bıraktığı Kırım Savaşı'ndan kalma eski bir katlanır yatakta yatıyordu.

David rutubetli ve geleneksel cenaze törenine isteksizce katılmıştı; mirastan mahrum bırakıldığını zaten biliyordu. Tabut toprağa indirilirken babasının hayatının ne kadarını hendek benzeri yerlerde kuşlara veya insanlara ateş ederek geçirdiğini, şu girdiği çukurun ona aslında ne kadar uygun olduğunu düşündü.

Konuklar törenden ayrıldıktan sonra David'in annesi, oğluyla baş başa kısacık bir yas ânı geçirmek için eski yatak odasına gelmişti. İlahî bir sesle, "Babanın bunları senin almanı isteyeceğini biliyorum," demiş ve özenle katlanmış pijama takımını yatağının üstüne bırakmıştı. David cevap vermeyince oğlunun ellerini sıkmış ve böyle şeylerin kelimelerle tarif edilemeyecek kadar derinde yattığını, ama Birinci Dünya Savaşı'ndan önce kapanan Bond Caddesi'deki bir dükkândan alınma beyazlı sarılı flanel giysilere ne kadar değer verdiğini de bildiğini anlatmak istercesine, maviye çalan gözkapaklarını bir süreliğine indirmişti.

Şimdi aynı beyazlı sarılı flanel ona fazla sıcak geliyordu. David piyano iskemlesinden kalkıp önü açık ropdöşambriyla purosunu tuttüre tuttüre odayı arşınladı. Patrick'in kaçmasına kızmıştı, buna şüphe yok. Eğlencesi bozulmuştu. Oğluna zarar vermeden yaşatabileceği rahatsızlığın miktarında bir hesap hatası yapmış olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

David'in eğitim yöntemleri, çocukluk denen şeyin romantik bir mit olduğu tezine dayanıyor ve o da buna çanak tutmayacak basireti gösteriyordu. Çocuklar zayıf ve cahil birer küçümen yetişkindiler ve zaaflarını, cehaletlerini düzeltmek için her çareye başvurulmalıydı. Büyük Zulu savaşçısı Kral Shaka nasıl askerlerinin ayaklarını sertleştirmek için onlara dikenli çalıları çiğnetti ve

neferlerden bazıları muhtemelen bu eğitimden vaktiyle şikâyet ettiyse, o da oğlunun düş kırıklığı nasırlarını sertleştirmeye ve ondaki bağımsızlık becerisini geliştirmeye kararlıydı. Yoksa çocuğuna verecek başka neyi vardı?

Bir an bir anlamsızlık ve acz duygusuyla nefesi kesilir gibi oldu; bir karga sürüsünün en sevdiği bostan korkuluğuna pişkince tünemesini seyreden bir çiftçi gibi hissetti. Fakat David mantık çizgisine yiğitçe tutunmayı sürdürdü. Patrick'ten ona şükran duymasını beklememeliydi, hayır; öte yandan, sivri taşlı bir arazide kayıtsız ayaklarla koşan Shaka'nın adamlarından biri gibi, belki o da bir gün babasının ödünsüz ilkelerine ne çok şey borçlu olduğunu anlardı.

Patrick doğduğunda David onun Eleanor için bir sığınak veya ilham kaynağı olabileceğinden endişe etmiş ve bunun önünü almak üzere kıskanç bir çalışmaya girişmişti. Eleanor sonunda, Patrick'in –bağırsaklarını denetlemeyi öğrenmesinden kısa bir süre önce ona atfettiği bir vasıf olarak– “bilgeliğine” beslediği muğlak ve aydınlık bir inançla direnmekten vazgeçti. Dehşet ve suçluluk duygusundan perişan bir halde, onu kâğıt bir sandalla akıntıya bırakıp arkasına yaslandı. Fakat David için karısıyla oğlunun birbirlerini sevebilecek olmalarının doğurduğu tabii kaygıdan önemlisi, üstünde çalışabileceği işlenmemiş bir bilincin onda yarattığı baş döndürücü sarhoşluktu; sanatkârane parmaklarıyla o uysal çamuru biçimlendirmek ona büyük bir haz veriyordu.

Giyinmek için yukarı çıkarken David, gününün çoğunu zaten sinirli veya en azından gergin geçirmesine ve olaylar karşısında gafil avlanmamak için kendini hazırlıklı tutmaya titizlik göstermesine rağmen, aniden kapıldığı öfke dalgasına kendi de şaşırdı. Patrick'in kaçışından duyduğu kızgınlık artık denetleyemediği bir hiddete dönüşmüştü. Altdudağını asabiyetle sarkıtmış ve yumruk-

larını sıkılmış olarak odasına dalarken, az önce indiği helikopterin dönen pervanesi altından uzaklaşmak için eğilerek koşan biri gibi, kendi ruh halinden var gücüyle kaçmak istiyordu.

Girdiği yatak odası, şu kocaman beyaz haliyle, kışın yerden ısıtma tertibatının çalıştırıldığı mucizevi şekilde ısınan süssüz koyu kahverengi fayans döşemeleriyle bir manastır havasındaydı. Duvardaki yegâne resim, bir ucu solgun alnına saplanan dikenli tacıyla İsa'ya aitti. Pürüzsüz alından kafasındaki sıra dışı nesneye, "Ama bu gerçekten *ben* miyim?" der gibi şüpheyile bakan ağlamaklı gözlerle doğru hâlâ taze taze kan sızıyordu. Correggio'nun tablosuydu bu ve açık farkla evdeki en değerli eşya olmasına rağmen David onu kendi odasına almakta ısrar etmiş, tatlı dille, başka hiçbir şey istemeyeceğini söylemişti.

Valençay düşesi unvanına kavuştuktan sonra Eleanor'un annesinin bir simsardan aldığı ve simsarın, Napoléon'un ona en az bir vesileyle başını koyduğu güvencesini verdiği kahve ve altın renkli yatak başı, odanın sadeliğinden ödün veren bir başka eşyaydı ve altındaki alevlerden yukarı doğru süzülen Anka kuşlarıyla kaplı koyu yeşil ipekten Fortuny tasarımı yatak örtüsü için de benzer bir yorum yapılabilirdi. Aynı kumaştan perdeler, dövme demir tırabzanlı balkona bakan pencerelerin üstündeki sade ahşap bir rustik kornişe asılıydı.

David bu pencereleri sabırsızca açıp balkona çıktı. İntizamlı asma sıralarına, dikdörtgen lavanta tarlalarına, çam kümelerine ve bunların ilerisindeki alçak tepelere yayılmış Bécasse ve St-Crau köylerine baktı. Yahudi arkadaşlarına söylemeyi sevdiği ifadeyle, "Oturmamış bir çift kipa gibi." Sonra gözlerini yukarı, böyle açık bir günde pek yakın ve pek yabani görünen kavisli uzun dağ sırasına doğru çevirdi. Arazide haletiruhiyesini yakalayıp karşılık verecek bir şeyi aranırken, daha önce de sık sık olduğu

gibi, şu an iki eliyle birden kavradığı parmaklığa tutturulmuş bir makineli tüfekle bütün vadiye ne kolay hükmedebileceğini düşünmekten yine kendini alamadı.

Yüzünü huzursuzca yatak odasına dönecekken balkonun altındaki bir hareketlilik ucundan gözüne çarptı.

Patrick saklanma yerinde kalabildiğince kalmış, ama güneş görmediğı için serinliğe dayanamayınca çalının altından emekleyerek çıkmış ve yüksek kuru otların arasından teatral bir gönülsüzlükle eve doğru yürümeye başlamıştı. Yalnızken surat asmak zordu. Daha geniş bir izleyici kitlesine ihtiyaç vardı, ama öyle bir şeyi de istemiyordu. Yokluğuyla insanları cezalandırmak isterdi, ama yokluğu fark edilir miydi, ondan emin değildi. Salına salına yürüdükten sonra geriye doğru bir kavisle duvarın ucuna döndü ve durup vadinin karşı tarafındaki büyük dağa baktı. Zirvedeki dev şekiller ve yamaçlara serpiştirilmiş daha küçük oluşumlar, o nasıl olmasını isterse öyle suratlara ve suretlere bürünüyordu. Bir kartal başı. Acayip bir burun. Bir cüce topluluğu. Sakallı bir ihtiyar. Bir uzay mekiğı ve dikkatinin taşa kazandırdığı buğulu akışkanlıktan yontulmuş mağaramsı gözyuvalarıyla sayısız cüzamlı ve şişko yüz şekilleri. Patrick bir süre sonra ne düşündüğünü de bilemez oldu ve bazen bir dükkânın vitrini nasıl bakanın cam gerisindeki nesneleri görmesini engeller ve onu narsistçe bir kucaklayışla sararsa, zihni de dış dünyadan gelen izlenimleri göz ardı edip onu, daha sonrasında tarif edemeyeceğı bir gündüz düşünme hapsetti.

Öğle yemeğinin düşüncesi onu güçlü bir endişe duygusuyla yeryüzüne döndürdü. Saat kaçtı? Gecikmiş miydi? Konuşabileceğı biri olarak Yvette hâlâ orada mıydı? Yoksa yemeğı babasıyla yalnız mı yemek zorunda kalacaktı? şu zihinsel kaçamaklardan hep bir hayal kırıklığıy-

la uyanıyordu. Hiçlik duygusu hoşuna gidiyor, ama ne düşündüğünü hatırlayamadığı sonrasında da korkuya kapılıyordu.

Koşmaya başladı. Öğle yemeğini kaçırmış olmalıydı. Daima ikiye çeyrek kala olurdu yemek ve normalde Yvette çıkıp seslenir, fakat Patrick çalılarda saklandığı için onu duymamış olabilirdi.

Mutfağın oraya ulaştığında açık kapı aralığından, eviyede marul yıkayan Yvette'i gördü. Koşmaktan böğürüne sancı girmişti, ama belli ki yemek saatine daha vardı; boşu boşuna acele etmişti. Yvette eviyenin başından ona doğru el salladı, ama Patrick koşmuş görünmek istemediğinden el sallamakla yetindi ve bir işi varmış gibi kapının önünden başka tarafa doğru yürüdü. Uğurlu ağaç kurbaçasını görebilecek mi diye bakacaktı; Yvette'le mutfakta oturmaya daha sonra gelebilirdi. Patrick evin köşesini dönüp dış taraçanın alçak duvarına tırmandı ve solunda beş metrelik bir uçurum, denge için kollarını açarak yürümeye koyuldu. Bütün duvarı kat ettikten sonra tekrar aşağı atladı. Bahçedeki merdivenin başından incir ağacını görebiliyordu ki, babasının bağırان sesini duydu. "*Bir daha bunu yaparken görmeyeyim seni!*"

Neye uğradığını şaşırılmıştı. Ses nereden geliyordu? Babası ona mı bağırıyordu? Dönüp arkasına baktı. Kalbi küt küt atıyordu. Babasının başkalarına, özellikle de annesine bağırdığını sık sık işitir ve öyle zamanlarda ürküp kaçmak isterdi. Fakat bu sefer sessizce dikilip kulak kabartmalıydı; sorunun ne olduğunu ve suçlunun o olup olmadığını anlaması gerekiyordu.

"*Hemen buraya gel!*"

Sesin nereden geldiğini anlamıştı. Başını kaldırınca balkondan öne doğru uzanan babasını gördü.

"Ben ne yaptım ki?" diye söylendi, ama kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle. Babası o kadar kızgın

görünüyordu ki, masumiyetine duyduğu güvenden eser kalmamıştı Patrick'in. Babasının öfkesiyle karşılaştığı andan itibaren hafızasını geriye doğru sararak, kabahatinin ne olabileceğini büyüyen bir telaşla bulmaya çalıştı.

Yatak odasına çıkan dik merdiveni bitirdiğinde artık her şey için özür dilemeye hazır olmasına rağmen içten içe, neyin özrünü dileyeceğini de öğrenmek istiyordu. Kapı aralığında durup, bu sefer yüksek sesle sordu. "Ama ben ne yaptım ki?"

Babası, çocuğun ona yüklediği şu sorumluluktan tiksinen bir sesle, "Kapıyı kapatıp buraya gel," dedi.

Patrick, babasını yumuşatacak bir çare düşünmeye çalışarak odayı ağır ağır arşınladı. Belki akıllı bir laf ederse bağışlanırdı, oysa kendini fena halde aptal hissediyor ve kafasında sadece şunu evirip çevirebiliyordu: iki kere iki, dört; iki kere iki, dört. O sabah dikkatini çeken bir şey düşünmeye çalıştı; ya da babasını, "gözünü dört açtığına" ikna edebilecek herhangi başka bir şey, herhangi bir şey. Fakat babasının varlığı aklını gölgelemişti.

Yatağın kenarında durup gözlerini, şenlik ateşlerini andıran kuşlarıyla yeşil yatak örtüsüne indirdi. Babası konuşmaya başladığında sesi bıkkın geliyordu.

"Seni dövmek zorunda kalacağım."

"İyi de ben ne yaptım?"

Babası, Patrick'e karşı konulmaz derecede ikna edici gelen soğuk ve kıyıcı bir sesle, "Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun," dedi. Patrick yanlış yaptığı her şeyden bir anda utanç duydu. Sanki bütün varlığıyla bir başarısızlık timsaliydi.

Babası seri bir hareketle Patrick'i gömleğinin yakasından yakaladı. Yatağa oturdu, Patrick'i sağ bacağının üstüne kaldırdı ve sol ayağındaki sarı terliği çıkardı. Böyle hızlı manevralar David'i normalde acıdan kıvrandırsa da, iyi bir maksadın hizmetine koştuğu gençlere özgü

çevikliğini geri bulmakta zorlanmamıştı. Patrick'in pantolon ve donunu indirdikten sonra terliği, sağ omzunda sıkıntısı olan birine göre şaşırtıcı bir yüksekliğe kaldırdı.

İlk darbe beklenmeyecek kadar acılıydı. Patrick dışçilerin pek beğendiği çilekeşlerin sabrını takınmaya çalıştı. Cesur olmaya çalıştı ve dayak devam ededursun, babasının canını elinden geldiğince yakmak istediğini, buna inanmaya gönlü elvermese bile, sonunda fark etti.

Ne kadar çabalarsa dayak o kadar şiddetleniyordu. Kıpırdamak için can attığı halde korkudan oynayamıyor, şu anlaşılmaz şiddet karşısında benliği ortadan ikiye bölünüyordu. Onu pençesine alan korku, gövdesini bir köpeğin çenesi gibi çiğnedi. Dayaktan sonra babası onu cansız bir nesne gibi yatağa bıraktı.

Fakat gitmesine müsaade etmedi. Elini Patrick'in sağ kürek kemiğine dayayarak onu yatağa bastırdı. Patrick kaygıyla başını çevirmeye çalıştı, ama babasının ropdöşambrına ait maviden başka bir şey göremiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, babası cevap vermedi, o da korkudan soruyu tekrar sormadı. Üstüne çöken el, yüzünü yatak örtüsünün buklümlerine gömdüğünden güçlkle nefes alabiliyordu. Gözleri rustik kornişe ve açık pencerelerin yukarısına sabitlenmişti. Cezanın şimdi nasıl bir şekil alacağını anlayamamış olsa da, babasının bu kadar canını yakabilmesi için ona fena halde kızmış olması gerektiğini biliyordu. İçine gömüldüğü şu çaresizlik dayanılır gibi değildi. Uğradığı bu haksızlık dayanılır gibi değildi. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu; onu böyle ezen kişi babası olamazdı.

Rustik; rustiğe çıkabilseydi eğer, oraya kurulup bütün sahneyi babasının ona yukarıdan baktığı gibi görebilirdi. Ve bir an, yabancı bir adamın küçük bir oğlana çektiği cezayı gerçekten de uzaktan izlediği duygusuna kapıldı. Rustiğe, dikkatini olabildiğince toplayarak tekrar

kilitlendi ve bu sefer daha uzun sürdürebildi: kollarını kavuşturmuş ve sırtını duvara yaslamış olarak orada oturuyordu işte.

Sonra kendini tekrar yatakta, içinde bir hiçlik ve neler olduğunu bilememenin getirdiği bir ağırlık hissiyle buldu. Babasının hırıltıyla soluduğunu ve karyola başının duvara çarptığını duyuyordu. Derken, yeşil kuşlu perdenin arkasından bir geko belirdi ve açık pencerenin yanındaki duvarın köşesinde hareketsizce kaldı. Patrick ona doğru atıldı. Yumruklarını sıkarak ve ikisi arasında bir telefon kablosu geriliymiş gibi pür dikkat kesilerek, sürüngenin bedeninde kayboldu.

Geko anlamıştı; çünkü daha o an, pencerenin köşesinden dışarıdaki duvara doğru fırlayıverdi. Ta aşağıda taraçayı ve Amerikan sarmaşığının kırmızı, yeşil ve sarı yapraklarını görebiliyordu; yukarıya doğru da, vantuzlu ayaklarla duvara sımsıkı yapışabiliyor ve çatının saçaklarından güvenle baş aşağı sarkabiliyordu. Gri ve turuncu renkli likenlerle kaplı eski çatı kiremitlerine, oradan da çatının en tepesine doğru seğirtti. Çatının öbür yanına geçip uzaklaştı; kimse onu bir daha asla bulamayacak, nerede aramaları gerektiğini ve bir gekonun bedenine girdiğini bilemeyecekti.

David ayağa kalkıp sarılı beyazlı pijamasını düzelterek, "Bir yere gitme," dedi.

Patrick zaten gidemezdi. Küçük düşürücü duruş şeklinin önce uyuşukça, sonra daha açık seçik olarak farkına vardı. Pantolonu dizlerinde toplanmış olarak yüzü yatağa bakıyordu ve kuyruksokumunda garip, sinir bozucu bir ıslaklık vardı. Kanadığını sandı. Babasının onu her nasılsa arkadan bıçakladığını.

Babası banyoya gidip döndü. Bir avuç dolusu tuvalet kâğıdıyla Patrick'in kalçaları arasından sızmaya başlayan ve giderek soğuyan sümüksü maddeyi sildi.

“Artık kalkabilirsin,” dedi.

Oysa Patrick kalkamıyordu. Hareket edebilmenin anısı fazla uzak ve fazla karmaşıktı. Babası pantolonunu sabırsızca çekip onu yataktan kaldırdı. O yatağın yanında dikilirken de omuzlarını kavradı; görünüşte duruşunu düzeltmek istiyordu, ama Patrick, babasının omuzlarını geriye doğru zorlayıp onları arkada birleştirmeye çalıştığını ve bunu yaparken içinin dışına çıkıp akciğerinin ve kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı.

David ona doğru eğilip, “Bugün olanları annene veya bir başkasına sakın anlatma, yoksa seni çok *fena* cezalandırırım. Anlıyor musun?” dedi.

Patrick başıyla onayladı.

“Karnın acıktı mı?”

Patrick başını salladı.

David neşeyle, “Ben açlıktan ölüyorum,” dedi. “Daha çok yemen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Kuvvetlenmelisin.”

“Artık gidebilir miyim?”

“Pekâlâ, madem yemek istemiyorsun, gidebilirsin.” David yine sinirlenmeye başlamıştı.

Patrick araba yolundan aşağı doğru indi ve sandaletlerinin aşınmış uçlarına bakayım derken, üç-dört metre yukarıdan bakıyormuş gibi başının tepesini gördü ve izlediği çocuk hakkında huzurunu kaçırان bir meraka kapıldı. Fakat geçen yıl karayolunda gördükleri ve annesinin bakmamasını söylediği kaza kadar kişisel bir şey değildi bu.

Tekrar bedenine döndüğünde acı bir hezimete uğradığı duygusuna kapıldı. Bir an belirip sonra kaybolan mor pelerinler yoktu. Özel askerler yoktu. Geko yoktu. Hiçbir şey yoktu. Üstünde durdukları kayayı bir dalga aşacak olduğunda deniz kuşlarının yaptığı gibi tekrar havalanmaya çalıştı. Ama hareket etme kabiliyetini yitirmişti; havaya kalkamadı ve boğuldu.

Öğle yemeğinde David, cinsel konuların orta sınıflarca yapıldığı gibi tabulaştırılmasından duyduğu nefreti belki biraz fazla ileri götürmüş olabileceğini düşündü. Süvariler ve Muhafızlar Kulübü'nün barına bile gitse, sübyancı ve homoseksüel bir ensest ilişkiyle böbürlenemez, böbürlenip makul karşılanmayı bekleyemezdi. Beş yaşındaki oğluna tecavüz ettiğini kime anlatabilirdi? Konuyu değiştirmeyi istemeyecek birini düşünmeye çalıştı, kimseyi bulamadı; üstelik bazıları konuyu değiştirmekten çok daha beter tepki verirlerdi. Tecrübenin kendisine gelince, kısa ve hayvanca olmakla beraber çok da çirkin sayılmazdı. Yvette'e doğru gülümseyerek kurt gibi acıktığını söyledi ve tabağına kuzu şişe *flajole* fasulyesi aldı.

"Mösyö bütün sabah piyano çaldılar."

David erdem taslayan bir sesle, "Ve de Patrick'le ilgilendi," diye ekledi.

Yvette o yaştaki çocukların çok yorucu olduklarını söyledi.

David, "Çok!" diye kabul etti.

Yvette yanından ayrıldıktan sonra, akşam yemeği için mahzenden çıkardığı ama sonra tek başına içmeye karar verdiği Romanée-Conti'den kendine bir kadeh daha doldurdu. Başka bir şişe daha illa ki bulunurdu ve şu

şarap kuzuyla ne kadar iyi gidiyordu. “Olacaksa en iyisi olsun, yoksa olmasın.” “Olmasın” kısmı olmadığı sürece hayatında şiar edindiği kural buydu. Zevkine düşkün biri olduğuna şüphe yoktu, dolayısıyla şu son yaşananlarla ilgili olarak, tıbben tehlikeli bir şey yapmadığı, butların arasında biraz sürtündüğü, okul çağı geldiğinde oğlanın bundan etkilenmeyeceği düşünülebilirdi. Bir suç işlediyse eğer, oğlunun eğitimine titizlendiği içindi. Artık altmış yaşına geldiğinin farkındaydı; ona öğreteceği daha çok şey var, ama vakit çok azdı.

Tabağının yanındaki zili çalınca Yvette yemek salonuna döndü.

David, “Kuzu nefismiş,” dedi.

“Mösyö *tarte Tatin* isterler mi?”

David’in ne yazık ki elmalı turta için yeri kalmamıştı. Belki Yvette çayın yanında yemesi için Patrick’i kandırabilirdi. Kendisi yalnızca kahve istiyordu. Yvette kahveyi acaba salona getirebilir miydi? Elbette getirebilirdi.

Bacakları katılaştan David sandalyesinden kalktı, ama kalkmasıyla dişlerinin arasından nefesini sertçe içine çekerek birkaç adım sendeledi. Yüksek sesle, “Lanet olsun,” diye söylendi. Romatizma ağrılarına tahammülünü bir anda yitirmiş olarak yukarıya, bir ecza cenneti olan Eleanor’un banyosuna çıkmaya karar verdi. Düzenli bir alkol akışını ve kendi yiğitliğinin bilincinde olmayı tercih ettiğinden, ağrı kesicilere çok nadiren başvururdu David.

Lavabonun altındaki dolabı açınca tüp ve şişelerin ihtişam ve çeşitliliği karşısında gözleri kamaştı: yarım düzine kadar değişik ülkeden gelmiş renksiz, sarı, siyah, yeşil kapaklı turuncu şişeciklerin hepsi de belirtilen dozun aşılmasında için tüketiciyi uyarıyordu. Seconal ve Mandrax yaftalı ilaçlar bile vardı ve David’e kalırsa bunlar başkalarının banyo dolaplarından aşırılmış olmalıydı.

Barbitüratların,¹ uyarıcıların, antidepresanların ve uyutucuların arasında aranırken, hayret, bazı ağrı kesiciler de buldu. Bir kodein, birkaç da “diconal” ve “distalgic” kutusuna bakmıştı ki, dolabın dibinde, bağırsak kanseri olan kayınvalidesinin engellenemeyen ishalini dindirmesi için henüz iki yıl önce reçetesini yazdığı şeker kaplı afyon haplarından bir şişeciği buldu. Tıp mesleğinin kısa süreli icrasından çok sonraları sergilediği o Hipokratça merhamet eylemi, şifacılık sanatına eski bir özlemle doldurmuştu içini.

St. James Caddesi’ndeki Harris Eczanesi’nin ilginç ve sevimli yaftasında, “Afyon (İngiliz Farmakopesi 0,039 gram),” onun altında, “Valençay Düşesi” ve son olarak, “Belirtilen şekilde alınmalıdır” diye yazıyordu. Onlarca küçük hap kaldığına göre kayınvalide afyonkeşlik geliştirmeden ölmüş olmalıydı. David şişeciği kazayağı desenli ceketinin cebine indirirken, Mutlu kurtuluş, diye düşündü. Onca derdin üstüne kadın bir de afyon bağımlısı olsaydı hayatı hiçten çekilmezdi.

David, altın ve portakal renkli bir ağacın altında altın ve portakal renkli yavru horozların dövüştüğü on sekizinci yüzyıla ait Çin porseleninden ince yuvarlak fincana kahvesini doldurdu. Cebindeki şişeciği çıkarıp sallayarak avucuna üç tanecik aldı ve bir yudum kahveyle yutuverdi. Afyonun tesiri altında rahatça dinlenme fikrinden kapıldığı heyecanı, doğduğu yıl imal edilmiş –ve içkinin kasası için ödemeyi yapan Eleanor’a, yaşlılığa ısınmak için bunu kendine hediye ettiğini açıkladığı– bir brendiyle kutladı. Şu tatminkârlık tablosunu tamamlamak için de bir puro yaktı ve R.S. Surtees’in

1. Merkezî sinir sistemini baskılayarak etki gösteren barbitürük asit ve türevlerine dayalı, uyku ve anestezi amaçlı da kullanılabilen yatıştırıcı ilaçların genel adı. (Ç.N.)

cildi yıpranmış *Jorrocks' Jaunts and Jollities*¹ kitabıyla beraber pencerenin yanındaki derin bir koltuğa çöktü. İlk cümleyi tanıdık bir keyifle okudu: "Hangi şehirli asil sporsever en acil işini –belki nikâhını, hatta zevcesinin defnini– bile savsaklayıp, SurreyAv Köpekleri diye bilinen şu ünlü takımla 'sabaha meydan okuyup' ava çıkmamıştır?"

David birkaç saat sonra uyandığında, kendini çalkantılı bir uykuya binlerce küçük lastikle bağlanmış gibi hissetti. Gözlerini pantolonunun dağları ve vadilerinden yavaş yavaş kaldırıp kahve fincanına odakladı. Ağzında sanki ince ve şeffaf bir bordür olan fincan, üstünde durduğu küçük yuvarlak sehpanın yüzeyinde hafif bir kabartıdan ibaretti. Altın ve portakal renkli yavru horozlardan birinin öbürünün gözünü ağır ağır oymasını görünce hem irkildi hem de büyülenmişçesine heyecanlandı. Halüsinasyon görmeyi beklemiyordu David. Acıdan hayret verici bir şekilde hiç eser olmamasına rağmen sanrılamanın getirdiği denetim kaybı endişe vericiydi.

Dokusu peynirli fondüü andıran koltuktan zahmetle kalkıp bir kumulun üstüne çıkar gibi salonda yürüdü. Nicholas'la kız arkadaşını almaya giden Eleanor dönmeden evvel ayılacağını umarak kendine iki bardak soğuk kahve doldurdu ve bir dikişte bitirdi.

Bir yürüyüşe çıkıp açılmak istiyor, ama çevresindeki görkemli ışıltıyı hayran hayran izlemeden de edemiyordu. Özellikle de Çin işi siyah camlı dolaptan ve dolabın lake yüzeyindeki rengârenk kabartma şekillerden gözünü alamıyordu. Önemli bir devlet erbabının rahatça oturduğu tahtırevan ileri atıldı ve adamın başı üstünde

1. Jorrocks'un Gezintileri ve Eğlenceleri. Jorrocks, Surtees'in gülünç öykülerinin kahramanıdır. (Ed.N.)

şemsiye tutan tepesi basık hasır şapkalı hizmetçileri tereddütle çevresinde dönmeye başladılar.

David şu canlı sahneden kendini zorla koparıp dışarı çıktı. Fakat taze havanın mide bulantısını geçirip geçirmeyeceğini ve özdenetimine tekrar kavuşup kavuşmayacağını görmeye kalmadan, Eleanor'un yaklaşan arabasının sesi geldi. David gerisingeri döndü ve Surtees'in kitabını kapıp kütüphaneye çekildi.

Anne'i Victor'un evine bıraktıktan sonra onun ön koltuktaki yerini Nicholas almıştı.

—Eve yaklaşırlarken, “Burasının ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum,” dedi Nicholas.

Eleanor, “Ben burada yaşadığım halde hep unutuyorum,” diye karşılık verdi.

Nicholas, “Ah, Eleanor, olacak şey mi bu?” dedi. “Bana hemen bunun doğru olmadığını söyle, yoksa çayın keyfini çıkaramam.”

Eleanor arabanın otomatik camını açıp sigarasını dışarı gönderdikten sonra, “Pekâlâ,” dedi, “yalan söyledim.”

“Aferin kızıma,” dedi Nicholas.

Bridget şu yeni çevre hakkında söyleyecek bir şey düşünemiyordu. Arabanın camından baktığında, açık mavi panjurlu büyük bir konutun yanından geniş bir merdivenin indiğini görebildi. Evin yanlarına, taşın tekdüzeliğini yer yer bozan morsalkımlar ve hanımcıları sardırılmıştı. Daha önce görmüş gibi hissettiği bütün bunların gerçekliği, sayfaları hızla çevrilen bir dergideki fotoğraflar kadar cılızdı. Uyuşturucu onu cinsel olarak uyarmıştı. Mastürbasyon yapmak için güçlü bir istek duyuyor ve çevresindeki gevezelikten kendini uzak hissediyordu.

Eleanor, “François gelip yükünüzü alsın,” dedi. “Onları arabada bırakın, sonra gelip alır.”

“Hiç gerek yok, çantaları ben hallederim,” dedi Nicholas. Bridget'la odalarında bir saniye kadar yalnız kalıp ona “neşelenmesini” tembihlemek istiyordu.

David'le yalnız kalmak istemeyen Eleanor da, "Yo, gerçekten, François halleder, bütün gün boş oturuyor zaten," diye ısrar etti.

Nicholas, Bridget'a doğru kınayan bir bakışla yetinmek zorunda kaldı, ama Bridget taş döşemedeki çatlaklara basmamaya çalışarak uzaklaşmış, ona bakmamıştı bile.

Hole girdiklerinde Eleanor, David'in ortalıkta olmadığını görüp rahat bir nefes aldı. Banyoda boğulmuş olabilir miydi? Fazla iyimserdi. Nicholas'la Bridget'ı terasa gönderip Yvette'e çay getirmesini söylemek için mutfığa yöneldi. Yolda da bir kadeh brendiyi yuvarlayıverdi.

Nicholas, Bridget'la baş başa kalır kalmaz, "Hafif konularla arada bir sohbet katılmaya tenezzül etmez misin?" dedi. "Eleanor'a tek laf bile etmedin daha."

Bridget çatlaklara basmamaya dikkat ederek, "Tamam, hayatım," dedi. Sonra Nicholas'a doğru dönüp sessiz bir fısıltıyla, "Bu o mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Kadının yerden incirlerini yediği ağaç."

Geldiği son sefer yatak odasından kulak misafiri olduğu konuşmaları hatırlayan Nicholas yukarıdaki pencerelere doğru baktı. Parmaklarını dudaklarına kaldırarak başıyla evet dedi.

Ağacın altına yine incirler saçılmıştı. Bazıları kara bir leke ve birkaç çekirdekten ibaret kalmış olsa da birkaçı henüz çürümemiş ve ince beyaz bir toz tabakasıyla kaplı mor kabukları henüz çatlamamıştı. Bridget bir köpek gibi yere çöktü.

Nicholas yanına doğru seğirterek, "Tanrı aşkına," diye hırladı. Aynı anda Yvette salonun kapısını açıp, bir tepside pasta ve fincanlarla dışarı çıkıyordu. Olanları ancak gözücuyla görmüş, ama zengin İngilizlerin hayvanlar âlemiyle tuhaf bir münasebetleri olduğu şeklindeki şüp-

helerini teyit etmeye yetmişti bu. Bridget sırtarak doğruldu.

“Ah, *fantastique de vous revoir, Yvette*,”¹ dedi Nicholas.

“*Bonjour, Monsieur*.”²

Bridget yapay bir sevimlilikle, “*Bonjour*,” dedi.

Yvette de Bridget’ın evli olmadığını bile bile, “*Bonjour, Madame*,” diye cesurca karşılık verdi.

“David!” Nicholas, Yvette’in başı üstünden gürlledi. “Nerede saklanıyorsun?”

Kapıdan dışarı doğru adam atan David purosunu Nicholas’a doğru sallayarak, “Surtees’e dalmışım,” dedi. Sürprizlerden korunmak için güneş gözlüğünü takmıştı. Adını unuttuğu Bridget’a, “Merhaba, canım,” diye selam verdi. “İkinizden biri Eleanor’u gördünüz mü? Pembe bir pantolonun bir köşeyi döndüğünü görür gibi oldum, ama seslendiğimde bana cevap vermedi.”

Nicholas, “Onu son gördüğümüzde üstünde pembe olduğuna eminim,” dedi.

David, “Pembe ona ne kadar yakışıyor, değil mi?” diye sordu Bridget’a. “Gözlerinin rengine iyi gidiyor.”

Nicholas, “Çay nefis gitmez mi şimdi?” diye alelacele araya girdi.

Bridget çayları doldururken David, Nicholas’a bir metre kadar uzaktaki alçak bir duvara geçip oturdu. Purosunu usulca silkip külünü ayaklarının dibine düşürürken köşedeki yuvalarına kadar duvar boyunca bir sıra halinde gidip gelen karıncaları fark etti.

Bridget iki adama çay fincanlarını getirip kendinin-kini almak için dönerken David purosunun yanan ucunu

1. (Fr.) Seni tekrar görmek ne güzel Yvette. (Ç.N.)

2. (Fr.) İyi günler, mösyö. (Ç.N.)

karıncalara yaklaştırdı ve yakın menzili dahilinde iki yanına doğru tuttu. Kavurucu bir sığağa maruz kalan karıncalar iki büküm olup terasa doğru düştü. Bazıları düşmeden önce, perişan olan gövdelerini sancılı bacaklarıyla onarmak ister gibi çaresizce doğruluyordu.

Bridget lacivert renkli şezlonga tekrar otururken, "Burada ne kadar medeni bir hayatınız var," diye duyurdu. Gözlerini deviren Nicholas hafif konulardan konuşmasını söylediği için kendi kendine hayıflandı. Sessizliği bozmak için David'e dönüp, önceki gün Jonathan Croyden için düzenlenen anma törenine katıldığını anlattı.

David, "Şu günlerde daha çok anma törenlerine mi gidiyorsun, düğünlere mi?" diye sordu.

"Hâlâ düğün davetiyeleri daha fazla geliyor, ama cenazelerin daha çok hoşuma gittiğini düşünüyorum."

"Çünkü hediye götürmen gerekmiyor."

"Evet, o da var, ama daha çok, sahiden önemli biri öldüğünde kalabalığın daha büyük olması."

"Tabii arkadaşları ondan önce ölmediyse."

Nicholas kesin bir edayla, "Bu tabii ki kabul edilemez," dedi.

"Eğlenceyi bozar."

"Kesinlikle."

David purosundan bir nefes daha çekerek, "Korkarım anma törenlerini tasvip etmiyorum," dedi. "Sadece çoğu insanın hayatında kutlanacak bir şeyin olmasını tahayyül edemediğimden değil, aynı zamanda, cenaze merasimiyle anma töreni arasındaki sürenin fazla uzun olması ve o yüzden de, aramızdan ayrılan bir dostun hatırasını canlı tutmak şöyle dursun, onsuz ne kadar kolay yaşanabileceğini göstermesi bakımından da." David'in üflediği purosunun ucu kor gibi parladı. Afyon yüzünden başka birinin konuşmasını dinler gibi hissediyordu.

"Ölen ölmüştür," diye sözünü sürdürdü, "ve gerçek

şu ki, insanlar yemeğe gelmeyi bıraktıkları zaman unutulurlar. Gerçi istisnalar var elbette; mesela yemek *sıra-sında* unutilanlar.”

David son harlı akından duyurgaları yanmış ve yolunu şaşırmış bir karıncayı purosuyla yakaladı. “Birini gerçekten özlüyorsan, onunla birlikte yapmayı sevdiğin şeyleri yaparsın; soğuk rüzgârların estiği bir kilisede kara bir paltoyla ilahiler okuyarak dikilmek de, çok uzak ihtimalleri saymazsak, herhalde o şeylerden biri olmaz.”

Karınca şaşırtıcı bir hızla kaçmaya başladı ve duvarın uzak ucuna varmak üzereyken David biraz uzanıp, bir cerrah isabetiyle ona hafifçe dokundu. Derisi kavru lan böcek şiddetle kıvrana kıvrana can verdi.

“İnsan ancak düşmanının cenazesine gitmelidir. On dan uzun yaşıyor olmanın hazzının çok ötesinde, barış yapmak için bir fırsattır bu. Bağışlama sizce de önemli değil mi?”

Bridget, “Tanrım, evet,” diye atıldı, “özellikle başka larının sizi bağışlaması.”

David yüreklendirir gibi ona doğru gülümserken, Eleanor kapıda belirdi.

Nicholas abartılı bir zevkle, “Ah, Eleanor,” diye sırtı tı, “biz de Jonathan Croyden’in anma töreninden konuşuyorduk.”

Eleanor, “Bir devrin sonu desenize,” dedi.

“Evelyn Waugh’un davetlerinden birine kadın kılığında giden hayattaki *son* adamdı,” dedi Nicholas. “Kadın gibi giyinen halinin erkek halinden çok daha başarılı olduğu rivayet ediliyordu. İngiliz erkeklerinden koca bir nesle ilham olmuştu. Bu da bana, anma töreninden hemen sonra tanıştığım ve Cap Ferrat’da Jonathan’a misafir olmadan hemen önce seni ziyaret ettiğini ileri süren sinir bozucu, yapmacık bir Hintliyi hatırlattı.”

Eleanor, “Vijay olmalı,” dedi. “Onu Victor getirmişti.”

Nicholas, "Odur," diye onayladı. "Buraya geleceğimi biliyordu. Onu daha önce hiç görmediğim için fazlasıyla şaşırmıştım."

David, "Adam tam bir tarz düşkün," diye açıkladı, "dolayısıyla hiç tanımadığı insanlar hakkındaki bilgisi her şeyden fazla."

Eleanor yuvarlak oturağında solmuş mavi bir minder olan narin beyaz bir sandalyeye kuruldu. Kurulur kurulmaz da kalktı ve mobilyayı incir ağacının gölgesine doğru sürükledi.

Bridget, "Dikkat et," dedi, "incirler ezilmesin."

Eleanor cevap vermedi.

Bridget eğilip yerden bir incir alarak masum bir edayla, "Bunların ziyan olması ne yazık," diye devam etti. "Bak, bu ne kadar güzel." Meyveyi ağzına yaklaştırdı. "Kabuğunun aynı anda hem mor hem de beyaz olması tuhaf değil mi?"

David, Eleanor'a doğru gülümseyerek, "Amfizemli bir ayyaş gibi," dedi.

Bridget ağzını açtı, dudaklarını yuvarladı ve inciri içeri iteledi. O an, daha sonra Barry'ye anlatacağı üzere, "yumruğunu dölyoluna sokuyormuş gibi" David'den "çok şiddetli bir elektrik" aldığı hissine kapıldı. İnciri yuttuktan sonra fiziki bir dürtüyle şezlongdan kalkıp David'den biraz uzaklaşma gereği duydu.

Bu ani hareketini açıklamak ister gibi, bahçeye yukarıdan bakan duvar boyunca yürüdü, kollarını gerdi, manzarayı içine çekti ve, "Ne güzel bir gün," diye yorum yaptı. Kimse karşılık vermedi. Söyleyecek başka bir şey bulma kaygısıyla araziye tararken bahçenin ucuna doğru bir hareket gözüne çarptı. Başta armut ağacının altına çömelmiş bir hayvan sandı, ama ayağa kalkınca bir çocuk olduğunu anladı. "Bu sizin oğlunuz mu?" diye sordu. "Kırmızı pantolonlu?"

Eleanor yanına doğru yürüdü. "Evet, bu Patrick. Patrick!" diye bağırdı. "Biraz çay ister misin, tatlım?"

Cevap gelmedi. Bridget, "Belki seni duymamıştır," dedi.

David, "Tabii ki duydu," diye araya girdi. "Eşeklik yapıyor, hepsi bu."

"Belki biz onu duymuyoruzdur," dedi Eleanor ve tekrar bağırdı. "Patrick! Neden gelip bizimle çay içmiyorsun?"

Bridget, "Başını sallıyor," dedi.

"Şimdiye kadar iki-üç çay içmiştir herhalde," dedi Nicholas, "bu yaşta hepsi böyle oluyor."

Bridget, Eleanor'a doğru, "Tanrım, çocuklar ne kadar tatlı," diye gülümsedi. Sonra, çocukları tatlı bulduğu için isteğinin karşılanmasını bekleyen aynı ses tonuyla, "Eleanor," dedi, "benim odamın hangisi olduğunu söyleyebilir misin? Çıkıp bir banyo yapmak ve eşyalarımı boşaltmak isterim."

Eleanor, "Elbette. Gel sana göstereyim," dedi.

Bridget'ı evin içine buyur etti.

David, Nicholas'a, "Kız arkadaşın son derece, nasıl desem, 'civelek' bir hanımmış," dedi.

"Evet, şimdilik idare eder."

"Özür dilemene gerek yok, gayet sevimli işte. Gerçek bir içki içelim mi?"

"İyi fikir."

"Şampanya?"

"Mükemmel."

David şampanyayı almaya gittikten sonra berrak şişenin kapağındaki altın renkli kurşun teli açarak geri geldi.

Nicholas tasvip edercesine, "Cristal," dedi.

"Olacaksa en iyisi olsun, yoksa olmasın."

"Aklıma Charles Pewsey geldi," dedi Nicholas. "Geçen hafta Wilton'da aynı şişeden içerken ona Jonathan Croyden'in emsalsiz kâtibî Gunter'i hatırlayıp hatırlama-

diğını sordum. Charles –ne kadar sağır olduğunu bilirsin– ‘Kâtip mi?’ diye gürledi. ‘Götveren demek istiyorsun herhalde: *emsalsiz götveren*.’ Herkes dönüp bize bakakaldı.”

“Charles olunca hep öyle bakarlar.” David sırtıyordu. Bunun komikliğini anlamak için Charles’ı tanımak ve onun için ne tipik bir hareket olduğunu bilmek gerekirdi.

Bridget’in yerleştiği yatak odasında her yer çiçekli şintz kumaşıydı ve bütün duvarlarda Roma harabelerine ait gravürler görölüyordu. Yatağın yanında Lady Mosley’in *A Life of Contrasts*¹ kitabının üstüne Bridget şu an okuduğu *Bebekler Vadisi*’ni fırlatıp attı. Pencerenin yanına oturup bir cigaralık içti ve sineklikteki küçücük deliklerden dumanın süzölmesini izledi. Aşağıda Nicholas’ın “*emsalsiz götveren*” diye bağırdiğını duyabiliyordu. Okul günlerini yâd ediyor olmalıydılar. Oğlanlar hep oğlan kalır.

Bridget bir ayağını pencere denizliğine kaldırdı. Bir sonraki nefeste parmaklarını yakacağını bilmesine rağmen cigaralığı sol elinde hâlâ tutuyordu. Sağ elini bacaklarının arasına indirip mastürbasyon yapmaya girişti.

Nicholas, “Kâhya senin tarafında olduktan sonra kâtiplik yapmakta bir sorun olmadığını gösteriyor işte,” diyordu.

David aynı çizgide devam etti. “Hayatta hep aynı şey geçerli. Ne yaptığın değil, kimi tanıdığın önemli.”

Şu mühim özdeyişe böyle yersiz bir örnek bulmaktan ötürü iki adam da güldüler.

Bridget yatağa geçti ve sarı yatak örtüsünün üstüne yüzükoyun yayıldı. Gözlerini kapatıp mastürbasyona devam ederken David’in düşüncesi bir statik elektrik çarpması gibi onu ürpertti, ama o kendini Barry’nin kıskırtıcı anısına tutunmaya zorladı.

1. (İng.) Karşıtlıklarla Dolu Bir Hayat. (Ed.N.)

Victor'un yazma sıkıntısı çektiğinde, cep saatini sinirle çıt açıp çıt kapamak gibi bir huyu vardı. Başka insan faaliyetlerinin sesi dikkatini dağıttığından o da kendi sesini çıkarmanın çaresine başvururdu. Gündüz düşlerinin tefekkürane pasajları sırasında çıtlamaları yavaşlar, ama hüsrân duygusu bastırmaya başlayınca da hızlanırdı.

Bu sabah, giyimin hiç mi hiç önem arz etmeyeceği bir vesile için amansızca arandığı puanlı ve hacimli kazağını kuşanmış, kişisel kimliğin gerekli ve yeterli koşulları üstüne bir makaleyi kaleme almaya azmetmişti. Evin önündeki sararan çınarın altında, hafifçe dingildek ahşap bir masaya oturmuş ve ısı yükseldikçe gömleğine kadar soyunmuştu. Öğle yemeği saati geldiğinde sadece bir düşünceyi kayda geçirmişti: "Yazmak zorunda olduğum kitapları yazdım, ama başkalarının okumak zorunda olduğu bir kitap henüz yazmadım." La Coquiere'e kadar yürüyüp bahçede, Ricard Pastis şirketinin mavili kırmızı ve sarılı şemsiyesi altında üç kap yemek yerine, bir sandviçlik bir öğün hazırlayarak kendini cezalandırdı.

Direnmesine rağmen Eleanor'un o sabahki kafa karıştırıcı küçük katkısına takılıp duruyordu. "Tanrım, aklında bir şey varsa eğer, bu ancak sen kendin olabilirsin," demişti kadın. Aklında bir şey varsa eğer bu ancak sen

kendin olabilirsin: aptalcaydı, faydasızdı ama yine de karanlıktaki bir sivrisinek gibi başında uğulduyordu.

Bir romancı bazen niçin var olmayan kişiler uydurduğunu ve onlara bir önemi olmayan işler yaptırdığını nasıl düşünürse, felsefeci de neyin nasıl olması gerektiğini belirlemek için farazi durumları niye icat ettiğini düşünebilir. Stolkin'in, "Biliminsanları beynimi ve bedenimi parçaladıktan sonra ondan yeni bir malzeme çıkarıyor, Greta Garbo'nun kopyasını yapıyorlar," şeklinde verdiği uç örneği tekrar değerlendirmiş olsaydı fikrini değiştirecekti belki Victor, ama konuyu uzun süre ihmal ettikten sonra, gerekliliğe giden en iyi yolun imkânsızlık olduğuna pek de kanaat getiremedi. "Ortaya çıkacak kişiyile benim aramda bir bağ olmaz," diyen Stolkin'le nasıl aynı düşünceyi paylaşılabilirdi insan?

Birinin beyni ortadan ikiye bölünse ve tek yumurta ikizleri arasında paylaştırılsa, o kişinin kimlik algısına ne olacağını biliyorum diye düşünmek –şimdilik, yani felsefi tartışmanın akıntısına kendini tekrar kaptırmadan öncesi itibarıyla–, kim olduğunu bilme meselesine akıllıca bir açıklama getirmenin yerini alamaz gibi geliyordu ona.

Victor içeri geçip o bildik Bisodol hazımsızlık hapını aldı. Her zamanki gibi hızlı yemiş, sandviçini kılıç yutanlar gibi boğazından aşığı indirivermişti. Benliğin esas olarak "kafadaki ve kafayla boğaz arasındaki özgül hareketlerden" ibaret olduğuyla ilgili William James'in sözünü takdirle hatırladı; midesinin alt taraflarındaki ve bağırsaklarındaki özgül hareketlere gelince, onların en azından kişisel olduğunu hissedebiliyordu.

Tekrar masaya oturduğunda kendini düşünürken hayal etmeye ve bunun imgesini içindeki boşluğa dayatmaya çalıştı. Özünde düşünen bir makineyse eğer, o zaman bakımı yapılmalıydı. Bugün öğleden sonra onu meşgul eden şey felsefenin sorunları değil, felsefeyle ilgi-

li sorunlardı. Öte yandan bu ikisi ne kadar da sık iç içe geçiyordu. Wittgenstein, filozofun bir sorunu ele almasının bir hastalığı tedavi etmeye benzediğini söylemişti. Ama nasıl bir tedavi? Bağırsakların boşaltılması mı? Sü-lük mü? Dilin enfeksiyonlarına karşı antibiyotik mi? Victor hafifçe geçirerek düşünmeye devam etti: duyu-mun hamurlu kütesini öğütmeye yardımcı olması için hazımsızlık hapları mı?

Düşünceleri düşünörlere atfederiz, çünkü böyle söylenegeler; fakat bu düşünceleri düşönenlerin sıradan kişiler olduklarını iddia etmeye gerek yok. Yine de, diye düşöndü Victor miskince, böyle durumlarda halkın taleplerine niye boyun eğilmesin? Beyinlere ve zihinlere gelince, beynin süreçleri ve bilinç diye iki farklı kategorideki ama eşzamanlı olguyla ilgili gerçekten bir sorun var mı? Yoksa buradaki sorun kategorilerle mi ilgili?

Victor tepenin aşağısından bir araba kapısının çarp-tığını duydu. Eleanor yolun başında Anne'i bırakmış ol-malıydı. Saatini çıt diye açıp zamanı kontrol etti, sonra çat diye kapağı kapattı. Ne yapmıştı? Bir arpa boyu bile yol almamıştı. Bolluğun içinde şaşkına döndüğü ve iki eşdeğer leziz saman balyası arasında kalan Buridan'ın eşeğı gibi açlıktan öldüğü verimsiz günlerdekinden fark-lydı bu. Bugünkü tutukluğu daha derindi.

Bahçe yolunun son dönüşünden göz kamaştırıcı be-yaz bir elbise içindeki Anne'in gelişini izledi.

"Merhaba."

Victor çocuksu bir kasvetle, "Merhaba," dedi.

"Nasıl gidiyor?"

"Boşa kürek çektiğimi söyleyebilirim, ama herhalde hiç kürek çekmemekten iyidir."

Anne, "Boşa kürek çekme egzersizini hafife alma," dedi, "ciddi bir iş bu. Bir yere gitmeyen bisikletler, kau-çuk bir bant üstünde hiçbir yere varmadan uzun uzun

yürümeler, kaldırmaya ihtiyacının bile olmadığı ağır cisimler.”

Yazabildiği tek cümleye doğru gözlerini indiren Victor suskun kaldı. Anne ellerini omuzlarına yasladı. “Demek kim olduğumuzla ilgili bir gelişme yok?”

“Korkarım yok. Kişisel kimlik bir kurmaca tabii, katıksız kurmaca. Ama bu sonuca yanlış yoldan vardım.”

“Hangi yoldu o?”

“Üstünde düşünmemek yolu.”

“İyi de İngilizler, ‘O bu konuda çok felsefidir,’ dediklerinde zaten bunu kastetmiyorlar mı? O kişinin o konuda düşünmeyi bıraktığını söylemek istiyorlar.” Anne bir sigara yaktı.

“Yine de,” dedi Victor kısık bir sesle, “düşüncem bana bir zamanlar ders verdiğim ve müfredatımızın ‘Ee N’olmuş Yani Sınavını geçemediğini’ söyleyen hırçın bir lisans öğrencisini hatırlatıyor.”

Anne, Victor’un masasının kenarına oturup bez ayakkabılarından birini öbürünün ucuyla çıkardı. Ne kadar sonuçsuz da olsa Victor’un yine çalışmaya başladığını görmek hoşuna gidiyordu. Çıplak ayağını onun dizine dayayarak, “Söyle bana, profesör, bu ayak *benim* mi?”

Victor, Anne’in ayağını avuçlarının içine alarak, “Eh, bazı filozoflara göre bu, belli şartlar altında ayağın acı duyup duymadığına göre belirlenir,” dedi.

“Ayağın haz alıp almadığına ne demeli?”

Victor bu saçma soruyu ciddiyetle tartarak, “Hayatta olduğu gibi felsefede de zevkin bir sanrı olması muhtemel. Kendine hâkim olmanın anahtarı acıdır.” Aç bir adamın bir hamburgere yaklaşması gibi ağzını iyice açtı, ama sonra kapatıp Anne’in ayak parmaklarını tek tek öptü.

Victor ayağı bırakınca Anne öbür ayakkabıyı da çıkardı. “Birazdan geliyorum,” diyerek, sivri sıcak mıcırpların üstünden dikkatle mutfak kapısına doğru yürüdü.

Victor, Anne'in ayağıyla oynadığı küçük oyunun kadim Çin toplumunda neredeyse dayanılmaz bir aşinalıkla karşılanacağını hoşnutlukla düşündü. Çıplak bir ayak Çinliler için cinsel uzuvlarla asla erişilemeyecek bir taşkınlık derecesini temsil ederdi. Victor başka bir zamanda, başka bir yerde olsa arzusunun ne kadar depreşeceğini düşünerek tahrik oldu. *Maltalı Yahudi*'deki sözleri düşündü. "Zina işledin: Ama o başka bir ülkedeydi, üstelik o kadın da öldü."¹ Eskiden *genel* haz toplamını artırmaya çalışan "yararcı" bir çapkındı Victor, ama Anne'le ilişkileri başladığından beri görülmemiş derecede sadık biri olup çıkmıştı. Bedensel bir çekiciliği olmadığından, kadınları baştan çıkarabilmek için daima zekâsına güvenmişti. Şöhretlendikçe çirkinleşti ve çapkınlığının aracı olan sözleri ile doyumun aracı olan bedeni arasındaki karşıtlık utanç verici bir boyuta ulaştı. Yeni hovardalıklara girişme alışkanlığı, zihin-beden probleminin bu yönünü cinselliğin kendisinden daha keskin bir şekilde vurguluyordu; ve sonuçta Victor, aynı ülkede yaşayan bir kadınla beraber olmanın artık belki de zamanının geldiğine hükmetti. Asıl mesele zihinsel bir eksikliği bedensel bir eksiklikle doldurmaya kalkışmamaktı.

Anne iki bardak portakal suyuyla geldi. Birini Victor'a verdi.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu.

Victor, "Başka bir bedende yine aynı kişi olur muydun?" diye yalan söyledi.

"O zaman kendine şu soruyu sor: Ben Kanadalı bir oduncuya benzeseydim ayağımla yine öyle oynar mıydın?"

1. Christopher Marlowe'un ilk kez 1592 yılında sahnelenmiş *Maltalı Yahudi* adlı piyesinden. Alıntıdaki ilk dizeyi Rahip Barnadine söylüyor, geri kalanı da kızı hakkında konuşmasının kendisine ıstırap verdiğini söyleyen Barabas tamamlıyor: "Çünkü sen / Zina yaptın. Fakat başka bir ülkedeydi bu / Üstelik o kadın da öldü." (Ed.N.)

Victor sadakatle, "İçindekinin *sen* olduğunu bilsem," dedi.

"Çelik pençeli postalların içindekinin?"

"Aynen öyle."

Birbirlerine gülümsediler. Victor portakal suyundan iri bir yudum aldı. "Söylesene," dedi, "Eleanor'la yolculuğun nasıldı?"

"Dönüşte, bu akşam buluşacak herkesin yemek saatine kadar birbiri hakkında insafsız bir şeyler söylemiş olacağını düşündüm. Aklımdan böyle bir şey geçirdiğim için beni ilkel ve Amerikalı bulacağını biliyorum, ama insanlar niçin gün boyu laf soktukları insanlarla akşamlarını beraber geçirirler?"

"Ertesi gün onlara laf sokacak bir şeyleri olsun diye."

Anne, "Tabii ya," diye iç geçirdi. "*Yarın yeni bir gün.* Hem farklı hem de aynı."

Victor huzursuzlandı. "Arabada birbirinize mi laf soktunuz, yoksa David'le beni mi çekiştirdiniz?"

"İkisi de değil, ama orada olmayan herkesin nasibini almasına bakılırsa, bileşimler halinde giderek daha küçük gruplara bölüneceğimiz ve sonunda herkesin herkesi diline dolayacağı belliydi."

"Ama zaten güzellik de burada: beraber olduğun insan dışında herkesin arkasından konuştuğun zaman yanındaki kişi, istisna tutulmanın imtiyazıyla gurur duyacaktır."

"Güzellik dediğin buysa," dedi Anne, "bu sefer tutmadı, çünkü bana sorarsan her birimiz o laflardan nasibimizi aldık."

"Akşam yemeğindeki konuk arkadaşlarının arkasından konuşarak kendi teorini doğrulamak mı istiyorsun?"

Anne, "Madem konuyu açtın," diye güldü, "bence Nicholas Pratt tam bir pislik."

"Demek istediğini anladım. Onun sorunu siyasete

atılmak istemesiydi,” diye açıkladı Victor. “Ama birkaç yıl önce seks skandalı diye sunulan, bugünse herhalde ‘açık evlilik’ diye nitelenecek bir olayla hevesi kursağında kaldı. Çoğu insan siyasi yaşantılarını bir seks skandalıyla noktalamak için bakan olmayı beklerken Nicholas İşçi Partisi’nden boşalan bir koltuğa ara seçimle aday olmak için genel merkez nezdinde iyi bir intiba bırakmaya çalıştığı sırada bunu başardı.”

“Erken gelişmiş desene. Cennetten kovulmayı hak etmek için ne yaptı tam olarak?”

“Evli olduğu kadın onu evli olmadığı iki kadınla birlikte yatakta buldu ve ‘yanında olmayacağını’ açıkladı.”

Anne, “Ona yer kalmamış anlaşılan,” dedi, “ama senin de dediğin gibi, zamanlama kötüymüş. O günlerde televizyona çıkıp ne kadar ‘özgürleştirici bir deneyim’ olduğunu anlatamazdın.”

Victor parmak uçlarını öğretici bir tarzda birleştirip elleriyle bir kavis oluşturdu ve yapmacık bir hayretle, “Muhafazakâr İngiltere’nin bazı ücra köşelerindeki bazı kadın Seçim Kurulu sorumluları bugün bile grup seksi *yapmıyor* olabilirler,” dedi.

Anne, Victor’un bir dizi üstüne oturdu. “Victor, iki insan bir grup yapar mı?”

“Korkarım kısmen.”

Anne dehşetle, “Yani biz şimdiye kadar kısmen mi grup yapmışız?” dedi ve Victor’un saçını karıştırarak yine kalktı. “Ne fena.”

Victor, “Sanırım,” diye sakince sözünü sürdürdü, “siyasi hırsları o kadar erken boşa çıkınca Nicholas başka bir kariyer de yapmak istemedi ve yüklü mirasına yaslandı.”

“Yine de benim zayıf listeme giremez,” dedi Anne. “İki kızla bir yatakta yakalanmış olmak Auschwitz’deki duş hücrelerine girmekle aynı şey değil.”

“Standartların yüksek.”

“Hem öyle hem değil. Canın yandıktan sonra hiçbir acı küçük sayılmaz, ama el üstünde tutulan tüm acılar küçük olmaya mahkûmdur. Neyse, durumu o kadar da kötü değil, yanında kafası dumanlı bir öğrenci bozuntusu kız var. Arabanın arkasında somurtmaya başladı. Onun gibi iki kız yetmez, arkadaşın üçe terfi etmesi gerek.”

Victor, “Adı ne?” diye sordu.

“Bridget bir şey. Hop-Scotch¹ gibi şu ciddiyetsiz İngiliz isimlerinden.”

Victor’un Bridget’ı “bir yere koyma” kaygısıyla derin düşüncelere dalmasını istemeyen ve isteğinde kararlı olan Anne hemen konuyu değiştirdi.

“Ama günümüzün en acayip hadisesi Le Wild Ouest’e yaptığımız ziyaretti.”

“Oraya ne diye gittiniz?”

“Anladığım kadarıyla Patrick oraya gitmek istediği, ama Eleanor’un önceliği olduğu için.”

“Oğlu için eğlenceli bir yer mi diye bakmak istemiş olamaz mı?”

Anne muhayyel bir tabanca çekerek, “Ketlenmiş gelişmenin Vahşi Batı’sında tetiğe hızlı davranmak gerekir,” dedi.

Victor alaycılıkla, “Ortamin ruhuna ayak uydurmuşsun,” diye takıldı.

Anne konuya dönerek, “Oğlunu oraya götürmek isteseydi,” dedi, “onu bizimle getirebilirdi. Ve ‘eğlenceli bir yer’ mi diye öğrenmek isteseydi bunu bizzat Patrick’ten öğrenebilirdi.”

Anne’le tartışmak istemiyordu Victor. Bir ilkeyi temsil etmediği veya bir hikâye barındırmadığı sürece önemsemediği insanlık durumlarına karşı sık sık katı fikirleri

1. İngilizcede hopscotch sözcüğü “seksek” anlamına gelir. (Ç.N.)

olurdu Anne'in; öyle olunca Victor da böyle sert zeminlerde, ruh halinin gerektirdiği bir esneklikle meydanı ona bırakırdı. "Akşam yemeğinde dilimize dolayacağımız David'den başka kimse kalmadı desene; onun hakkında ne düşündüğünü de biliyoruz."

"Aklıma geldi bak: *On İki Caesar'ın Yaşamöyküsü*'nden hiç olmazsa bir bölüm okumam gerek ki akşam kitabını ona vereyim."

Victor, "Neron'la Caligula hakkındaki bölümleri oku," diye önerdi. "David'in en çok onları sevdiğine eminim. Biri, ortalama bir sanat yeteneğiyle mutlak iktidar birleştğinde ne olacağını örnekliyor. Öbürü de korkunç olmaktan korkanların, öyle bir fırsat ellerine geçmeye görsün, neredeyse kaçınılmaz olarak nasıl o hale geldiklerini gösteriyor."

"Ama iyi bir eğitimin anahtarı da bu değil mi zaten? Ergenliğini korkan olmaktan korkulan olmaya terfi ederek geçiriyorsun ve bu arada dikkatini dağıtacak kadınlar da etrafında olmuyor."

Victor, Anne'in üst düzey İngiliz okullarına karşı gayet sinir bozucu olan tutumunun bu son örneğini görmezden gelmeye karar verdi. "Caligula'nın ilginç olan yanı," diye sabırla devam etti, "örnek bir imparator olmak istemesi ve hükümdarlığının ilk birkaç ayında cömertliğiyle övgü toplaması. Fakat insandaki yaşanmış olanı tekrar etme dürtüsü yerçekimi gibidir ve ondan kopmak özel donanım ister."

Victor'un psikolojik bir genellemeye böyle açıkça başvurması Anne'i eğlendirmişti. Belki de onun gözünde hayat bulmak için yeterince eskiden yaşamış olmak gerekiyordu.

Victor biteviye bir sesle, "Seneca'yı intihara sürüklediği için Neron'u sevmiyorum," diye sözünü sürdürdü. Sonra kıkırdadı. "Öğrenciyle hocası arasında doğabilecek

sürtüşmelerin çok iyi farkındayım, ama bu aynı zamanda onları belli sınırlar içinde tutmaya yarıyor.”

“Neron da intihar etmemiş miydi; yoksa bu sadece *Neron* filminde mi oluyor?”

“Neron başkalarını intihara itmekte gösterdiği hevesi kendi intiharında pek sergileyemedi. ‘Cerahatli ve ufunetli’ vücudunun neresini deşeceği düşüncesiyle uzun uzun otururken, ‘Öldü, halbuki ne büyük bir sanatçıydı!’ diye ağladı.”

“Oradaymışsın gibi konuşuyorsun.”

“İnsan gençliğinde okuduğu kitaplarla öyle oluyor işte.”

“Evet, *Konuşan Katır Francis*’te ben de aynısını hissetmiştim,” dedi Anne.

Hasır koltuktan gıcırtyla kalktı. “Yemekten önce iyisi mi ‘birinin gençliği’ne yakından bakayım.” Victor’a yanaştı. “Gitme saatimizden önce benim için bir cümle yaz,” dedi şefkatle. “Yapabilirsin, değil mi?”

Victor’un pohpohlanmak hoşuna gidiyordu. Uslu bir çocuk gibi gözlerini kaldırdı. “Denerim,” dedi uysalca.

Anne loş mutfaktan geçip döner merdivenden üst kata çıktı. Sabahın erken saatinden beri ilk kez yalnız kalmak ona yatıştırıcı bir zevk vermişti ve şimdi de doğruca banyoya girmek istiyordu. Victor koca ayak parmaklarıyla musluğu kontrol ederken küvette oynamaya bayılıyor, Anne de o önemli merasim sırasında sıcak su biterse onun ne kadar akıldışı bir hayal kırıklığına uğradığını biliyordu. Ayrıca Anne şimdi yıkanırsa yatağına uzanabilir ve akşam yemeğe çıkana kadar birkaç saat kitap okuyabilirdi.

Yatağının başındaki kitapların en üstünde *Hoşça Kal Berlin*¹ vardı; onu tekrar okumak, insanın kanını dondu-

1. Christopher Isherwood’un Weimar Almanya’sında geçen 1939 tarihli romanı. (Ed.N.)

ran Caesar'lara dalmaktan çok daha eğlenceli olurdu. Akli savaş öncesi Berlin'den Auschwitz'deki duşlar hakkında söylediği söze gitti. İngilizler gibi yersiz nükte yapma ihtiyacına teslim mi oluyordu yoksa? Konuşmalarımı süsleyeceğim diye bu yaz ahlaki kaynaklarını kurutmaktan bitap düşmüştü ve kendini kirli hissediyordu. İngilizlerin kof ve cerbezeli tavırlarının, ironiye sığınma gereksinimlerinin, "sıkıcı" olmaktan duydukları dehşetli korkunun ve bu kaderden kıl payıyla kurtulmak için amansızca başvurdukları sıkıcı yolların onu sezdirmeden bozduğunu hissediyordu.

Her şeyden çok da Victor'un bu değerlere olan ikircikli yaklaşımı onu yoruyordu. Onun çifte ajan olarak mı çalıştığını –Melrose'ların ancak soluk bir örneğini teşkil ettikleri– Tepedeki Şahsiyetler'e, onların zahmetsiz ve anlamsız hayatlarına büyük hayranlık besliyormuş görüntüsü veren ciddi bir yazar mı olduğunu artık bilemez olmuştı. Hatta Victor belki de üçlü bir ajandı ve Tepedekiler'in dünyasına kıyısından kabul edilme rüşvetini yemediği numarasını Anne'e yapıyordu.

Anne inatla *Hoşça Kal Berlin*'i alıp banyoya gitti.

Güneş dar ve yüksek evin çatısı arkasında erkenden kayboldu. Çınarın altındaki masada Victor kazağını tekrar giyindi. Anne'in banyo sesleri uzaktan gelirken o kazağın kalıbı içinde güvende hissediyordu kendini. Karınca yazısıyla bir cümle yazdı, sonra bir tane daha.

David kendini evin en önemli tablosuyla ödüllendirmiş olabilirdi, ama Eleanor da evin en büyük yatak odasına konmuştu. Koridorun uzak ucundaki bu odanın perdeleri, kimi narin İtalyan resimlerini güneşin soldurucu kudretinden korumak için bütün gün örtülü olurdu.

Fark edilmeyi uman Patrick annesinin yatak odasının kapısı önünde oyalanıyordu. İçerisinin loşluğunda oda, özellikle de perdeler yelden kıpırdayınca ve istikrarsız ışıktan duvarlara gölgeler vurunca daha da büyük görünürdü. Eleanor, Patrick'e arkası dönük olarak çalışma masasının başına oturmuş, en gözde yardım kuruluşu olan Çocukları Kurtarın Fonu'na çek yazıyordu. Oğlu sandalyesinin yanında dikilene kadar onun odada olduğunu anlamamıştı.

Kulağa uzak mesafeli bir telefon araması gibi gelen umutsuz bir sevgiyle, "Merhaba, tatlım," dedi. "Bugün ne yaptın bakalım?"

Patrick gözlerini yere indirerek, "Hiç," dedi.

Eleanor cesurca, "Babacığınla yürüyüşe çıktın mı?" diye sordu. Sorularının yetersizliğini biliyor, ama karşılığında zayıf bir cevap almanın korkusunu üstünden atmıyordu.

Patrick başıyla hayır dedi. Pencerenin dışında bir dal

sallandı; Patrick yaprak gölgelerinin rustik üstünde kırırdanışını izledi. Perdeler güçsüzce kabardı ve son nefesini veren bir akciğer gibi tekrar çöktü. Koridorun aşağısında bir kapı çarptı. Patrick annesinin masasındaki dağınıklığa baktı. Masanın üstü mektuplar, zarflar, ataşlar, kurşunkalemler ve değişik renklerde bir sürü çek defteriyle kaplıydı. Dolu bir küllüğün yanında boş bir şampanya kadehi duruyordu.

“Bardağı aşağı götüreyim mi?”

Eleanor duygusal bir taşkınlıkla, “Sen ne kadar düşünceli bir çocuksun,” dedi. “Evet, aşağı götürüp Yvette’e verebilirsin. Çok iyisin.”

Patrick başını evet anlamında ciddiyetle salladı ve kadehi aldı. Eleanor oğlunun ne kadar iyi bir çocuk olduğuna sahiden hayret ediyordu. İnsanların nasıl doğdukları belki de fark etmiyordu ve asıl mesele, araya çok fazla girmemektir.

Boğuk bir sesle, “Teşekkür ederim, tatlım,” dedi ve, Nasıl davransaydım daha iyi olurdu, diye düşünerek sağ eliyle kadehin sapını sıkıca kavrayan Patrick’in odadan çıkmasını izledi. Patrick merdivenden inerken koridorun öbür ucunda babasıyla Nicholas’ın konuştuklarını duydu. Düşmekten ansızın korkarak, küçükken indiği gibi, bir basamağa önce bir ayağını koyup sonra öbür ayağını da onun yanına getirerek inmeye başladı. Babasına yakalanmamak için acele etmesi gerekiyordu, ama acele ederse de düşebilirdi. “Akşam yemekte konuyu ona açarız, kabul edeceğinden şüphem yok,” diyordu babası.

Patrick basamaklarda donakaldı. Kendisi hakkında konuşuyorlardı. Ona kabul ettireceklerdi. İcini kaplayan utanç ve dehşet dalgasıyla elindeki kadehin sapını kuvvetle sıktı. Merdivenin yukarısında asılı tabloya doğru başını kaldırdı ve onun havada hızla süzülerek sivri köşesiyle babasının göğsüne saplandığını, bir başka tablo-

nun da koridorda uğuldayıp Nicholas'ın başını uğurduğunu hayal etti.

Nicholas, "Bir-iki saate ağağıda grşşş," dedi.

"Tamam," dedi babası.

Patrick, Nicholas'ın kapısının kapandığını duydu ve babasının koridordaki adımlarına kulak kabarttı. Yatak odasına mı gidiyordu, merdivenden ağağı mı? Patrick yoluna devam etmek istediye de hareket kabiliyetini yitirmişti yine. Soluğunu tutarken adımların sesi kesildi.

David koridorda prensipte hep kızgın olduğu Eleanor'un yanına gitmekle banyo yapmak arasında kalmıştı. Bedenindeki daimi sızıyı trplemiş olan afyon karısını ağağılama arzusunu da zayıflatmıştı. Yapacağı tercihi düşünmekle geçen birkaç saniyenin ardından yatak odasına geçti.

Patrick onu merdivenin başından gremeyeceklerini biliyordu, ama babasının adımlarındaki duraklamayı duyunca bir alev makinesinin yoğunluğuyla babasının düşüncesini içinde bastırmaya çalıştı. David yatak odasına geçtikten sonra bile Patrick tehlikenin geçtiğine kani olmadı. Elini gevşetince kadehin sapı ve altı elinden kayıverdi ve bir alttaki basamağa düşüp kırıldı. Patrick bardağın ortadan ikiye nasıl ayrıldığını anlayamadı. Kadehin kalanını br eline alınca, avucunun ortasındaki küçük keşiği fark etti. Ancak oradaki kanı grnce neler olduğunu anladı ve şu an canının yanması gerektiğini düşünerek keşiğin acısını hissetti.

Kadehi düşürdüğü için cezalandırılacağından korkuyordu şimdi. Bardağın elinde ortadan ikiye blndğne hayatta inanmazlardı, onu kendisinin düşürdüğünü sylerlerdi. Alt basamaktaki cam kırıklarının üstünden adımını dikkatle atarak merdiveni indi, ama kadehin kalanıyla ne yapacağını bilemediğinden  basamağı tekrar çıktı ve oradan atlamaya karar verdi. Var gücüyle

kendini öne fırlattı, ama inerken ayağı tökezledi ve yarım kadeh elinden fırlayarak karşı duvarda parçalandı. Kendisi de hayret içinde yerde yatıyordu.

Patrick'in bağırtısını duyan Yvette çorba kepçesini bırakıp ellerini önlüğüne hızlı hızlı silerek hole doğru seğırtti.

"Ooh-la-la," dedi sitemle, "*tu vas te casser la figure un de ces jours.*" Patrick'in çaresiz hali onu telaşlandırmıştı, ama yaklaşınca daha bir şefkatle sordu, "*Où est-ce que ça te fait mal, pauvre petit?*"¹

Patrick asıl üstüne düştüğü göğsündeki acının ve so-luksuzluğunun hâlâ şaşkınlığı içindeydi. Yvette, "*Allez, c'est past grave,*"² diye mırıldanarak onu yerden kaldırdı ve yanağından öptü. Patrick hâlâ ağlıyordu, ama çaresiz-liği biraz dinmişti. Ter, altın dişler ve sarmısak kokusuyla kucağa alınmanın zevki birbirine karışmıştı, ama Yvette sırtını ovmaya başlayınca kollarında kıvranarak kendini kurtardı.

Masasının başındaki Eleanor, "Hay Allah, çocuk ona verdiğim kadehle merdivenden düşüp bir yerini kesti. Yine benim hatam," diye düşünüyordu. Sandalyesinde ne kadar zor bir durumda kaldığını değerlendirirken Patrick'in çığlıkları bir mızrak gibi içine işledi.

Suçluluk duygusu ve David'in intikamından duy-duğu korkuya rağmen cesaretini toplayıp sahanlığa çık-tı. Merdivenin dibinde Yvette, Patrick'in yanında otu-ruyordu.

Yvette, "*Rien de cassé, Madame. Il a eu peur en tom-bant, c'est tout,*"³ dedi.

1. (Fr.) Sırasıyla: "Tüh tüh... şu günlerden birinde yüzünü dağıtacaksın," "Ne-ren acıyor, zavallı küçüğüm?" (Ç.N.)

2. (Fr.) Aldırma, önemli değil. (Ed.N.)

3. (Fr.) Kırık yok madam. Düşerken korkmuş, hepsi bu. (Ç.N.)

Eleanor, "Mersi, Yvette," diye karşılık verdi.

Yvette, şu kadın kadar içmenin akıl kârı olmadığını düşünerek faraşla fırçayı almaya gitti.

Eleanor, Patrick'in yanına oturunca bir cam kırığı kışına battı. Bir, "Ah!" nidasıyla ayağa fırladı ve elbisesinin arkasını silkeledi.

"Annen bir cam kırığının üstüne oturdu," dedi Patrick'e. Patrick abus bir ifadeyle ona baktı. "Ama boş ver, sen böyle korkunç nasıl düştün, bana onu anlat."

"Çok yüksekte aşığı atladım."

"Elinde bardakla mı, tatlım? Ama bu çok tehlikeli olabilirdi."

Patrick kızgınlıkla, "Tehlikeliydi zaten," dedi.

Eleanor, Patrick'e doğru utangaçça uzanıp alındaki açık kahverengi perçemi geriye doğru itti. Sonra aklına geldiği için kendiyile gurur duyarak, "Bak sana ne diyeceğim," dedi, "yarın lunaparka gidebiliriz, Le Wild Ouest'e, istemez misin? Bugün sen beğenir misin diye görmek için Anne'le oraya gittik; bir sürü kovboy, Kızılderili ve araba vardı. Yarın gidelim mi?"

Patrick, "Ben uzaklara gitmek istiyorum," diye cevap verdi.

Üst kattaki David keşiş süitinde aceleyle banyoya girip iki musluğu da sonuna kadar, suyun gümbürtüsü oğlunun sevimsiz bağirtisini boğana kadar açmıştı. Porselen bir kaptan suya banyo tuzları serperken bu yaz çocuğu akşamları susturacak bir dadının olmamasının ne çekilmez bir durum olduğunu düşündü. Eleanor çocuk büyütmeyi hiç mi hiç bilmiyordu.

Patrick'in dadısı ölünce Londra'daki evlerinde yabancı kızlardan silik bir katile gelmiş geçmişti. Memleket hasreti çeken vandallar, öğrenmeye geldikleri İngilizceyi hiçbir zaman akıcı konuşmadan birkaç ay içinde,

bazen de hamile olarak, gözyaşlarıyla ayrılmışlardı. Sonunda Patrick'in sık sık Carmen'e, onu herhangi bir konuda kısıtlamaya bile tenezzül etmeyen şu İspanyol hizmetçiye emanet edilmesi gerekmişti. Gerçi kadın bodrum katında yaşıyor ve varisli damarları beş katlı evin her basamağında isyan ettiğinden çocuk odasına nadiren çıkıyordu. O kasvetli köylünün Patrick üstünde neredeyse bir etkisinin olmaması bir bakıma iyiydi elbette. Fakat Tanrı'nın her gecesi çocuğu ahşap kapıyı açıp odasından sıvışmış olarak merdivende Eleanor'u beklerken bulmak da fazlasıyla sinir bozucuydu.

Annabel'lerden geç vakit o kadar sık dönüyorlardı ki, Patrick bir seferinde kaygıyla, "Annabel'ler kim?" diye sormuştu. Odadaki herkes kahkahayla gülmüştü ve David, neredeyse herkesin bayıldığı o iyi niyetli saf haliyle Bunny Warren'ın söylediklerini hatırlayabiliyordu: "Anne babanın fevkalade sevdikleri çok şirin, küçük bir kız." Nicholas da fırsatı kaçırmayarak, "Zannedevsem mahdumunuz kavdeş kıskançlıvı yaşıyov," diye yorum yapmıştı.

David akşamları geç geldiği zamanlar Patrick'i merdivende oturur bulursa, onu odasına yollar, ama yatağa girdikten sonra bazen sahanlıktaki parkelerin çıtırdadığını duyardı. Oğlanın gizlice annesinin odasına girdiğini ve yatağının kenarında bilinçsizce kıvrılarak yatan kadının hissiz sırtında bir avuntu aradığını bilirdi. Bir keresinde sabah onları görmüştü; lüks bir bekleme salonundaki müteciler gibiydiler.

David muslukları kapatınca çığlıkların dindiğini fark etti. Bir küvetin dolması kadar süren çığlıkları ciddiye almaya değmezdi. Su fazla sıcaktı, ama o yine de tüysüz baldırını haşlanana kadar daldırdı. Vücudundaki tüm sınırlar yakıcı küvetten çıkması için onu uyarmasına rağmen o, küçümseme kabiliyetinin tamamını göreve çağırarak acıyı yenebileceğini kanıtlarcasına bacağını suda tuttu.

Bir ayağı yanarak, öbürünü de serin meşe zemine basarak küveti boylamasına yürüdü. Bir saat önce Bridget ağacın altında çömeldiği zaman kapıldığı öfkeyi diltmesi zor olmadı. Nicholas belli ki o salak kancığa incir hadisesini anlatmıştı.

Ah mutlu günler, diye iç geçirdi; nereye gitmişlerdi? Şimdi bakımsız bir halde olan karısının taze, itaatkâr ve onu memnun etmeye istekli olduğu, çürümüş incirlerin arasında uysalca otladığı günler?

David öbür ayağını da küvete atıp suya daldırdı ve şu yeni acının akşam yemekte Nicholas'tan alacağı doğru öcü düşünmesine yardımcı olmasını umdu.

Nicholas, David'in yatak odası kapısının kapandığını duyar duymaz, "Bunu yapman şart mıydı? David seni mutlaka görmüştür?" diye Bridget'a çıkıştı.

"Neyimi gördü?"

"Öyle yere çöktüğünü."

Bridget yataktan uyuklu bir sesle, "Keyfimden değil ki," dedi. "O olayı bana anlatmaya meraklı olduğun ve seni tahrik edeceğimi düşündüğüm için yaptım. Belli ki ilkinde işe yaramış."

"Saçmalama." Nicholas, elleri belinde, kınayan bir poz takınmıştı. "O abartılı sözlerine gelince, 'Burada ne güzel bir hayatınız var', 'Ne güzel bir manzara,' diye yılmışak seni olduğundan bile daha basit ve aptal gösteriyor."

Bridget, Nicholas'ın kabalığını anlamakta hâlâ zorlanıyordu.

"Böyle pislik yapacaksan Barry'ye kaçırım bak," dedi.

Nicholas ipek ceketini çıkarırken, "O da bir başka konu," diye söylendi. Gömleğinin koltukaltında terden koyu halkalar görülüyordu. "O hödüğe burasının telefon numarasını verirken aklından -tabii buna akıl denirse- ne geçiyordu?"

“Ben mutlaka görüşmemiz gerektiğini söylediğimde kalacağım yerin numarasını istedi.”

Nicholas, “Yalan söyleyebilirdin, bilmiyor musun?” diye cırladı. “Kandırmak diye bir eylem var.” Başını sallayarak volta atmaya başladı. “Sözünden dönmek diye bir şey.”

Bridget dönerek yataktan çıktı. “Siktir git başımdan,” diye odayı arşınladıktan sonra da banyonun kapısını vurup kilitledi. Küvetin kenarına oturunca *Tatler* dergisinin ve daha kötüsü, makyaj malzemelerinin içeride kaldığı aklına geldi.

Nicholas, “Aç kapıyı, salak karı,” diye kapı kolunu zorladı.

Bridget, “Siktir git,” diye yineledi. Tek eğlence olarak köpük banyosu yaparken en azından Nicholas’ı uzunca bir süre tuvaletten mahrum bırakabilirdi.

Banyonun kapısı yüzüne kapanan Nicholas bavullarını boşaltmaya ve en kolaydaki rafları gömlekleriyle doldurmaya girişti; takımları dolabın yarısından fazlasını kaplamıştı. O yaz beş-altı yere götürdüğü F.E. Smith'in yaşamöyküsünü yine yatağın sağ yanındaki komodine bıraktı. Sonunda banyoya girebildiğinde eşyalarını evinin çevresine aşına bir düzenle bölüştürdü ve tıraş fırçasını bir yana, güllü gargarasını öbür yana koydu.

Bridget odaya tertiplice yerleşmemekte inat etti. Koyu kırmızı kırıxık kadifeden narin görünüşlü elbisesini yatağın üstüne fırlattı ve bavulunu odanın ortasında bırakıverdi. Nicholas bavulu tekmelememek için kendini zor tutuyordu ama bir şey demedi; tekrar kaba davranırsa kız yemekte başını ağrıtabilirdi.

Lacivert takım elbise ve Mr. Fish'te bulabildiğinin en gelenekseli olan açık sarı renkli eski bir gömleği sessizce giyindi; artık inmeye hazırdı. Saçında, Trumper'da ona özel yapılan hafif bir koku, yanaklarında da ona temiz ve erkekçe gelen çok basit bir limon esansı vardı.

Bridget şifonyerin başına geçmiş, gözlerine yavaş yavaş, abartılı miktarda kalem çekiyordu.

Nicholas, "Şimdi inmezsek geç kalacağız," dedi.

"Hep öyle diyorsun, sonra inince kimse olmuyor."

“David benden bile dakiktir.”

“O zaman bensiz in.”

Nicholas tehditkâr bir bezginlikle, “Beraber inersek daha iyi olur,” dedi.

Bridget zayıf aydınlatılan aynada kendini beğeniyle süzmeyi sürdürürken o da yatağın kenarına kurulup soylu manşetlerinin daha iyi görünmesi için gömleğinin yenlerini hafifçe çekiştirdi. E.R. baş harflerinin işlendiği kalın altın manşetler yeni zannedilebilirdi, ama aslında Sekizinci Edward’ın sadık maiyetinden olan uçarı dedesi Sir Nicholas Pratt’a takdim edilmişlerdi. Başka nasıl süsleneceğini bilemeyen Nicholas kalkıp odada volta atmaya başladı. Banyoya süzülüp aynada kendine hırsızlama bir bakış daha attı. Tekrar bronzlaşmak, gıdısı büyümeye başlayan çenesinin yumuşak hatlarına şüphesiz iyi gelecekti. Kulaklarının arkasına pıt pıt biraz daha limon esansı sürdü.

Bridget, “Ben hazırım,” dedi.

Nicholas şifonyerin başına gelip Bridget’in pudralığını elmacıkkemiklerine hızlıca bastırdı, ardından da burun köprüsünde hafiften gezdirdi. Odadan çıkarlarken Bridget’a eleştirel bir gözle baktı; bir zamanlar övgüyle karşıladığı kırmızı kadife elbiseye artık tam onay veremiyordu. Kensington Pazarı’ndaki bir antika tezgâhının havasını taşıyordu giysi ve başka antikaların arasında ucuzluğu fazla göze çarpıyordu. Kırmızılığı Bridget’in sarışınlığını vurguluyor, kadifesi de gözlerinin berrak mavisini ön plana çıkarıyordu ama epriyen kumaştaki amatörce onarımlar, kızın üstünde aynı elbiseyi gördüğü ilk seferki kadar eğlendirici gelmiyordu şimdi. Bunu Chelsea’deki yarı bohem bir partide hırslı bir Perulu hediye etmişti. Ev sahibinin erişmeye çalıştığı Nicholas ve öbür içtimai zirveler salonun bir kenarında birlikte dikilmiş, eteklerinde debelenen dağcıyı aşağılamakla meşguldüler. Yapacak daha iyi bir şey bulamayınca adamın misafirperverliğini rüş-

vet olarak kabul etmişlerdi; ama gerçekten önemli simaların verdiği bir davette tanışıklık izhar edecek olursa bir tahkir çığında boğulacağı konusunda ortak bir anlayışa vardıktan sonra.

Zirvede olmanın teyidi bazen büyük ayrıcalık şölenlerinden, bazen de öbürlerinin dalkavukluğu ve hasedinden gelirdi. Bazen alımlı bir kızın baştan çıkarılması bu önemli görevi yerine getirirdi, bazen de havalı kol düğmeleri.

Nicholas kendinden memnun, “Bütün yollar Roma’ya çıkar,” diye mırıldandı, ama Bridget bunun sebebini merak etmedi bile.

Tahmin ettiği gibi, salonda onları bekleyen kimse yoktu. Çekilmiş perdeleri ve koyu sarı abajurların altına serpiştirilmiş idrar renkli ışık havuzlarından aydınlatmasıyla içerisi hem loş hem zengin görünüyordu. Nicholas, Arkadaşların pek çoğu gibi, diye düşündü.

Yanık kokusunu yüksek sesle içine çekerek, “Ah, *Extraits de Plantes Marines*,”¹ dedi, “bu mevsimde bulmak imkânsız, biliyorsun.” Bridget karşılık vermedi.

Nicholas siyah dolaba yöneldi ve küp buzla dolu gümmüş bir kovadan bir şişe Rus votkası çıkardı. Kıvamlı soğuk sıvıdan küçük bir bardağa koydu. “Eskiden bakır halkalarla satarlardı ve onlar da bazen aşırı ısınıp yanan esansı ampullere sıçratırdı. Bir akşam Mösyö ve Madam de Quelque Chose² akşam yemeği için üstlerini değiştirirken yemek salonundaki ampul patlamış ve abajur alev almış, sonra da perdeler tutuşmuş. Ondan sonra piyasadan çektiler bunu.”

Bridget şaşkınlık veya ilgi emaresi göstermedi. Uzak-

1. (Fr.) Deniz bitkileri esansı. (Ç.N.)

2. Sözcük anlamı “bir şey” olan bu terim burada “bilmem kim” anlamında kullanılıyor ve Nicholas’ın alaycılığını yansıtıyor. (Ed.N.)

ta belli belirsiz bir telefon çaldı. Eleanor telefonların gürültüsünden o kadar nefret ediyordu ki, evde sadece bir tane vardı, o da arka merdivenin altındaki küçük bir masada duruyordu.

Nicholas Ruslara has olduğunu düşündüğü bir tarzda bardağı kafasına hızlıca dikerek, "Sana bir içki doldurayım mı?" diye sordu.

Bridget, "Sadece kola alayım," dedi. Alkolü pek sevmiyordu, yavan bir sarhoşluk veriyordu. En azından Barry öyle derdi. Nicholas bir şişe kola açtı ve kendine de, bu sefer buzla doldurduğu uzun bir bardağa, biraz daha votka koydu.

Fayanslarda yüksek topukların tıkırtısı duyulduktan sonra uzun mor bir elbise giymiş olan Eleanor mahcup bir edayla belirdi.

Telefonla salon arasında adını her nasılsa unuttuğu Bridget'a doğru gülümseyerek, "Sana telefon geldi," dedi.

Bridget, "Bana mı?" diye sordu. "Vay be." Nicholas'a bakmamaya özen göstererek kalktı. Eleanor telefonun yolunu tarif ettikten sonra Bridget merdiven altındaki masayı nihayet bulabildi. "Alo... alo?" Cevap gelmedi.

Salona döndüğünde Nicholas, "Marki ve Markiz de Quelque Chose verdikleri büyük bir davet için üst katta giyinirlerken abajur alev almış ve salonları yanıp kül olmuş," diye anlatıyordu.

Nicholas'ın neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri bile olmayan Eleanor, "Ne muhteşem," dedi. Çevresinde olup biteni algılayamadığı şu dalgınlıkların birinden yeni çıkıyordu ve şuurunun en son yerinde olduğu zamandan bu zamana ancak bir boşluk olduğunu hatırlayabiliyordu, o kadar. "Konuşabildin mi?" diye sordu Bridget'a.

"Hayır. Çok tuhaf, hatta kimse yoktu. Herhalde parası bitti."

Telefon yine çaldı, ama Bridget'in açık bıraktığı kapılardan dolayı bu sefer daha gürültülü olarak. Bridget hevesle seğırtti.

"Biriyle telefonda konuşmak istediğimi düşünemiyorum bile," dedi Eleanor. "Bence korkunç."

Nicholas hoşgörüyü, "Gençlik işte," dedi.

"Gençliğimde, belki inanmazsın, ama daha da korkunç bulurdum." Eleanor kendine biraz viski koydu. Hem bitkin hem huzursuz hissediyordu. İyi bilirdi bu hali. Paravanın yanındaki lambasız bir köşeye sıkıştırılmış alçak bir tabure olan her zamanki yerine geçti. Paravanın annesine ait olduğu çocukluğunda sık sık, görünmezlik numarası yaparak maymunların doluğu dalların altına çömelirdi.

Duka koltuğunun ucunda eğreti oturan Nicholas, "David'in en sevdiği oturma yeri burası, değil mi?" diye sordu.

Eleanor, "Oraya ondan önce oturmuşsan, o oturmaz," dedi.

"Ben de ondan o kadar emin olamıyorum işte. Kendi tarzına ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun."

Eleanor ifadesizce, "Bir de bana sor," dedi.

Nicholas yakındaki başka bir koltuğa geçip bardağından ağız dolusu bir yudum votka aldı. Hiç hoşlanmadığı erimiş buz tadı baskındı artık, ama Eleanor'a söyleyecek bir şey bulamadığından sıvıyı ağzında yuvarlayıp duruyordu. Bridget'in yokluğuna canı sıkılarak ve David'in gelişinden çekinerek, hangisi daha önce kapıdan geçecek diye bekledi. Onlardan önce Anne'le Victor gelince de kendini yüzüstü bırakılmış hissetti.

Anne üstündeki sade beyaz elbisenin yerine sade siyah bir giysi giyinmişti ve sigarasını yakmıştı bile. Victor da ne giyeceğiyle ilgili kaygısının üstesinden gelmiş, puanlı kalın kazağını çıkarmamıştı.

Anne, "Merhaba," dediği Eleanor'u sahici bir sevgiyle öptü.

Selamlaşmalar bittikten sonra Nicholas, Victor'un giyimi hakkında yorum yapmadan edemedi. "Sevgili dostum, Hebrid Adaları'nda uskumru avlamaya çıkacaktım gibi görünüyorsun."

Victor arkasını dönüp Anne'e bir kadeh uzatarak, "Aslını isterseniz," dedi, "bunu son giydiğimde felsefe doktorasıyla fena halde bocalayan bir öğrenciyle görüşüyordum. Tezinin başlığı 'Abelard, Nietzsche, Sade ve Beckett'ti, bu da delikanlının nasıl bir çıkmazda olduğu hakkında bir fikir verir."

Eleanor, Verir mi? diye içinden geçirdi.

Akşam yemeğinde kendinden beklendiğini hissettiği role ısınmaya başlayan Victor, "Gerçekten, bugünlerde insanların doktoralarını almak için yapmayacakları şey yok," dedi.

Eleanor, "Peki *bugünkü* yazıların nasıl gitti? Kimlik meselesine psikoloji-dışı bir yaklaşımla bakacak olmanı düşündüm bütün gün," diye uydurdu. "Doğru ifade ettim, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Victor. "Ne yalan söyleyeyim, ben de senin insanın aklında fikir varsa, kimliği odur sözünden öyle etkilendim ki, başka bir şey düşünemez oldum."

Eleanor'u al bastı. Kendisiyle dalga geçildiği hissine kapıldı. Fakat Nicholas, "Bana da Eleanor son derece haklı gibi geliyor," diye centilmence imdada yetişti. "Kim olduğumuz ile kafamızda kurduğumuz kimliğimizi nasıl ayırt edebiliriz?"

Victor, "Ha, konuya bu açıdan bakmaya karar verdik mi, sanırım edemeyiz," dedi. "Ama beynin nasıl çalıştığıyla ilgili elimizde net bir resim varken Ortaçağ usulü harita çıkarmaya çalışmak kadar tuhaf bir psikanaliz faaliyetini düşünmüyorum ben."

Victor'un yemek boyunca onları sıkıntıdan çatlatacağından korkan Nicholas, "Bir üniversite hocası için başka bir meslektaşının disiplinine bulaşmak kadar zevkli bir şey yoktur," diye yorum yaptı.

Victor, "Buna disiplin denebilirse," diye kıkırdadı. "Bilinçaltı dediğimiz ve ancak kendisi olmaktan *çıktığı* zaman tartışabildiğimiz şey aslında bir başka Ortaçağ aracı; analist onu alıyor ve inkârı, karşıtının bir kanıtı olarak kullanmaya kalkıyor. Kuralları böyle kabul edeceksek katil olduğunu inkâr eden adamı asmamız, kabul edeni de kutlamamız gerekir."

"Bir bilinçaltı olduğu fikrini ret mi ediyorsun?" diye sordu.

Nicholas histerik Amerikalı kadın sesiyle, "Bir bilinçaltı olduğu fikrini ret mi ediyorsun?" diye yılışarak içinden yineledi.

"Benim dediğim," dedi Victor, "anlamadığımız güçlerin denetimi altındaysak bu durum için kullanacağımız sözcük, bilgisizliktir. İtiraz ettiğim şey, bilgisizliği ruhsal bir coğrafyaya çevirmek ve sonra da –bu kadar pahalı ve nüfuzlu olmasa zararsız, hatta çekici olabilecek– bu simgesel girişimin bilim olduğunu iddia etmek."

Anne, "Ama insanlara faydası var," dedi.

Victor bilgece, "Ah, terapi vaadi," diye yorum yaptı.

Eleanor hariç kimsenin fark etmediği David öbürlerini izleyerek bir süredir kapıda dikiliyordu.

Victor, "Ah, merhaba, David," dedi.

"Selam," dedi Anne.

David, "Hayatım, seni görmek her zamanki gibi çok güzel," diye Anne'e karşılık verdikten hemen sonra Victor'a döndü. "Lütfen bize terapi vaadinden biraz daha söz et."

"*Sen* bize anlatsan ya," dedi Victor. "Doktor sensin."

David, "Kısa süren meslek hayatımda," dedi alçak-

gönüllülükle, “insanların ölmek üzere olduklarını hayal ederek ömür geçirdiklerini gördüm. Tek avuntuları, bir gün haklı çıkacak olmaları. Kendileriyle bu zihinsel işkence arasında duran tek şey, doktorun otoritesi. Terapinin işe yarar tek vaadi de budur.”

Nicholas, David’in dikkatini bir başkasına vermesinden rahatlamış, Anne de adamın teatral bir üslupla etki alanını kurmaya girişmesini mesafeyle izliyordu. Av köpekleriyle dolu bir bataklıkta köleyi andıran ve gözden kaybolabilmeyi dileyen Eleanor ise paravana doğru iyice sinmişti.

David salonu heybetle arşınlayıp Duka koltuğuna oturdu ve Anne’e doğru eğildi. Bordo rengi pantolonunun sert ipeğine hafifçe asılıp bacak bacak üstüne atarak, “Söylesene, hayatım,” dedi, “Eleanor’la havalimanına gitmek gibi tümüyle gereksiz bir özveriden sonra kendine geldin mi?”

Anne masumca, “Benim için özveri değil, zevkti,” dedi. “Ve zevk demişken, *On İki Sezar*’ı geri getirme zevki için de sana teşekkür etmem gerekiyor. Daha doğrusu, ben okuma zevkini tattım, şimdi de sen kitabını geri alma zevkini tadıyorsun.”

David sarı terliklerinden birini ayağının ucunda sallandırarak, “Bir günde ne çok zevk,” dedi.

Anne, “Doğru,” diye onayladı. “Kâsemiz taşıyor.”¹

“Ben de nefis bir gün geçirdim,” dedi David. “Güzellik her yerde.”

David’i kışkırtmadan sohbet katılma fırsatını gören Nicholas, “Ee, Anne, *On İki Sezar*’ı nasıl buldun?” diye sordu.

1. “Düşmanlarımin önünde bana sofr kurarsın, / Başıma yağ sürersin, / Kâsem taşıyor.” Eski Ahit, “Mezmurlar”, 23:5. Pek çok olumlu şeyin meydana gelmesi anlamında. (Ç.N.)

“Duruşmaların çabuk bitmesini isteyenler için birlikte büyük bir jüri olurlarmış.” Anne başparmağını yere doğru indirdi.

David bir şey hoşuna gittiği zamanlarda yaptığı gibi, “Hah,” diye ani bir nida saldı ve başparmaklarını o da aşağı çevirdi. “Sıraya girmeleri gerekirdi..”

“Kesinlikle,” dedi Anne. “Bir jüri başkanı seçtiklerini düşünsene. Kim bilir ne olurdu?”

David çocukça eğlenerek başparmaklarını yukarı aşağı oynatmaya başladı. “Emperyal Parmak Ağrısını bir düşün.”

Şu mutlu fantezi faslı Bridget’in gelmesiyle kesildi. Barry’yle telefonda konuştuktan sonra küçük bir cigaralık daha içmişti Bridget ve etraftaki renkler gözünde adama-kıllı canlanmıştı. David’e neşeyle, “Sarı terliklerin çok değişikmiş, *bayıldım*,” dedi.

Nicholas irkildi.

David gözlerini Bridget’a müşfikçe dikerek, “Gerçekten sevdin mi? Çok memnun oldum,” dedi.

Telefonu sorsa onu utandıracağını biliyordu, ama Yvette gelip yemeğin hazır olduğunu duyurduğu için üstüne gitmeye vakit yoktu artık. Sağlık olsun, diye düşündü, onu sonra da sıkıştırabilirim. Bilgiyi ararken gözleri şampuana karşı alerjik mi yoksa cildi rimele olumsuz tepki veriyor mu diye öğrenmeden öldürmenin bir manası yoktur. “Bir kelebeği işkence çarkına bağlamak”¹ saçma olurdu. Kelebeğe yakışacak alet iğnedir. Bu avutucu düşüncelerle canlanan David, “Hadi yemek yiyelim,” diye neşeyle koltuğundan kalktı.

Kapının açılmasından doğan hava akımının etkisiyle ürperen mumlar yemek salonundaki duvar resimlerini

1. İngiliz şair Alexander Pope’un 1734’te yazdığı “Epistle to Dr. Arbuthnot” (Dr. Arbuthnot’a Mektup) adlı yergili şiirinden bir söz. (Ç.N.)

hareketlendirdi. David'in pek beğendiği minnettar köylüler alayı, kalenin kapılarına giden dolambaçlı yolda biraz ileriye doğru kayd, alevlerin başka bir yana yatmasıyla da eski yerlerine döndü. Yol kenarındaki çukura saplanan bir araba tekerleği öne doğru gıcırdayacak gibi oldu ve onu çeken eşek, koyu renk yeni kaslarla bir an kabarıverdi.

Yvette masaya balık çorbası için iki kâse *rouille* sosu koymuştu ve iki uçta da buğulanan yeşil şişeleriyle birer Blanc de Blancs şampanyası duruyordu. Oturma odasından yemek salonuna geçerlerken Nicholas, arada kaynayıp giden anekdotuna ilgi çekmek için son bir girişimde bulundu. Bu seferki, Prens ve Prens de Quelque Chose'un konutlarında cereyan ediyordu. Anne'e bir patlama sesiyle, "Poff!" diye bağırdı. "On beşinci yüzyıl duvar halıları bir anda alev aldı ve *hôtel particulier*'leri¹ YANIP KÜL OLDU. Daveti iptal etmek zorunda kaldılar. Olay ülke çapında bir rezalete dönüştü ve Plantes Marines şişelerini *tüm dünyada* yasakladılar."

Anne, "Quelque Chose ismi yetmiyormuş gibi," diye yorum yaptı.

Boşa çabalamaktan yorgun düşen Nicholas, "Ama şimdi hiçbir yerde bulamıyorsun," dedi.

"Karar bana yanlış gelmiyor. Yani kim ister malikâne-lerinin yanıp kül olmasını? Ben istemem!"

Oturmadan önce herkes soru soran gözlerle Eleanor'a baktı. Kadınlar David'in, erkekler de onun yanında dururken ve çiftler zaten eşit dağılmışken her şey gayet bariz görünmesine rağmen Eleanor, bir hata yapıp David'in gazabını üstüne çekme korkusuyla felç olmuştu. Şaşkın bir heyecanla konuşmaya çalıştı. "Anne... sen şuraya... hayır, buraya... yok, affedersin..."

1. (Fr.) Malikâne. (Ç.N.)

David herkesin duyacağı tonda bir fısıltıyla Nicholas'a, "Tanrı'ya şükür, topu topu altı kişiyiz," dedi. Nicholas da uysalca, "Çorbalar soğumadan sorunu çözme ihtimali var," diye sırttı.

Yvette buharı tüten çorbayı getirirken Bridget, yetişkinlerin davetlerinden ne kadar tiksindiğini düşünüyordu.

David, Bridget'ı umursamadığını göstere göstere Anne'e doğru kibarca eğilerek, "Söylesene canım, İmparator Galba'yı nasıl buldun?" diye sordu.

Anne sohbetin tam da böyle bir seyre girmemesini ummuştu. O da kim? diye içinden geçirirken, "Ah, ne karakter ama!" dedi. "Fakat asıl ilgimi çeken Caligula'ydı. Kız kardeşlerine karşı niye öyle takıntılıydı dersin?"

David, "Eh, ne dediklerini bilirsin. Ahlaksızlık iyidir, ama ensest daha da iyidir," diye gülümsedi.

Şaşıрма numarası yapan Anne, "Ama..." dedi, "Bunun nasıl bir psikolojisi olabilir? Narsisizm gibi bir şey mi? Kendini baştan çıkarmaya en çok böyle mi yaklaşıbiliyor?"

"Sanırım bu daha çok kendi çektiğini en çok kendi ailesinden birinin anlayabileceği kanaatiyle ilgili. Tiberius'un kendi ailesinden neredeyse herkesi öldürdüğünü, dolayısıyla Caligula'nın da Drusilla'nın da aynı dehşetten sağ çıktıklarını biliyorsun elbette. Yalnızca Drusilla onu gerçekten anlayabilirdi."

David biraz duraklayıp şarabından içerken Anne hevesli öğrenci rolüne döndü. "Caligula hakkında merak ettiğim bir başka konu da karısına işkence ederek kadının ona niye o kadar sadık olduğunu öğrenebileceği kanaatine nereden varmış olduğu."

"Resmî açıklama, cadılığını öğrenme kaygısıydı, ama herhalde Caligula ölüm tehdidiyle bağını koparmış bir sevgiden şüpheleniyordu."

“Ve daha geniş bir ölçekte Roma halkı için de aynı şüpheyi duyuyordu. Öyle mi?” diye sordu Anne.

“Bir yere kadar, Lord Copper,”¹ dedi David. Görünüşe bakılırsa bazı şeyleri bildiği halde onları asla açık etmiyordu. Anne, Demek klasik eğitimin faydaları bunlar, diye düşündü; Victor’la David’in bu konuda sık sık sohbet ettiklerine kulak misafiri olmuştu.

Bu arada Victor çorbasını sessizce hızlı hızlı içerken Nicholas ona Jonathan Croyden’in anma törenini anlatıyordu. Eleanor çorbasını bırakmış ve bir sigara yakmıştı; fazladan aldığı uyarıcı yüzünden iştahı yoktu. Bridget kararlılıkla hülyalara dalmıştı.

Az sonra söyleyeceği samimiyetsiz sözün tadını tam alabilmek için bir an dudaklarını büzen Victor, “Anma törenlerini onaylamadığımı söylemem gerek,” dedi. “Eğlencenin bahanesi bunlar.”

David, “Bunların sorunu,” diye düzeltti, “kötü eğlencelerin bahanesi olmaları. Anladığım kadarıyla Croyden hakkında konuşuyordunuz.”

“Doğru,” dedi Victor. “Konuşmasının yazdıklarından daha iyi olduğunu söylüyorlar. Bence de yazısını geliştirebilirdi.”

Bu hain küçük sataşma karşısında David sırtıtmadan edemedi. “Nicholas sana arkadaşın Vijay’ın de orada olduğunu söyledi mi?”

Victor, “Hayır,” dedi.

David ikna etmeye hazırlanan bir edayla, “Öyle mi?” diyerek Anne’e döndü. “Sen de niye apar topar çıktığını bize hiç anlatmadın.” Anne daha önce de bunun

1. Evelyn Waugh’un *Scoop* adlı romanında geçen Lord Copper karakteri bir gazete patronudur ve onun dalkavuk dış haberler müdürü, evet yerine, “Kesinlikle, Lord Copper,” hayır yerine de, “Bir yere kadar, Lord Copper,” der. (Ç.N.)

cevabını vermek istememiş ve David her karşılaştıklarında konuyu açıp ona takılmayı âdet edinmişti.

Anne, "Aa, öyle mi?" diye oyunu sürdürdü.

"Altına kaçırmıyor muydu?" diye sordu David.

Anne, "Hayır," dedi.

"Ya da onun için daha kötüsü, çapkınlık yapmıyor muydu?"

"Kesinlikle hayır."

Nicholas, "Kendi gibi davranıyordu, o kadar," diye yorum yaptı.

Anne, "Öyle olsa iyi," dedi, "ama fazlası var."

Victor tafralı bir tavırla, "Bilgiyi aktarma isteği açıklık gibidir ve bu açlığı bazen başkalarının merakı bazen de kayıtsızlığı uyandırır," dedi.

Bu açıklamayı takip edebilecek sessizlikten Victor'u kurtarmak isteyen Anne, "Tamam, tamam. Sizin gibi yüksek kültür sahibi insanlara pek önemli görünmeyebilir," dedi tevazuuyla, "ama odasına temiz bir gömleğini çıkarırken çok fena dergiler gördüm orada. Sadece pornografi olsa iyi; çok, ama çok daha kötüsü. Ondan gitmesini isteyeceğimden değil tabii. Ne okuduğu onun sorunu, ama adam odaya gelince odasına girdiğim için –halbuki şu uyduruk gömleğini götürmek istemiştım alt tarafı– bana o kadar kaba davrandı ki, kendimi kaybettim gibi bir şey oldu."

Eleanor ürkekçe, "İyi yapmışsın," dedi.

Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atan Nicholas, "Tam olarak nasıl dergilerdi?" diye sordu.

Bridget, "El koysaymışsın ne güzel olurmuş," diye kıkırdadı.

Anne, "Korkunç işte," dedi. "Çarmıha germeler. Hayvanlarla ilgili bir sürü şey."

"Tanrım, bu muhteşem," dedi Nicholas. "Vijay gözümde bir anda itibar kazandı."

“Öyle mi?” dedi Anne. “O zaman oradaki zavallı domuzun suratını da görmeliydin.”

Victor biraz rahatsız olmuş görünüyordu. “Hayvanlar âlemiyle kurduğumuz muğlak ahlaki ilişkiler,” diye kıkırdadı.

David, “Canımız isteyince onları öldürüyoruz işte,” dedi doğrudan. “Bunun nesi muğlak?”

“Ahlak ne yaptığımızın değil, sevgili David, ne yapmamız gerektiğinin incelenmesidir,” dedi Victor.

Nicholas neşeyle araya girdi. “O yüzden de tam bir zaman israfı, dostum.”

Anne ona, “Ahlakdışı olmanın niye üstünlük olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

Nicholas kuyuya benzeyen burun deliklerini Anne’e gösterecek biçimde başını kaldırarak, “Bu üstünlük meselesi değil, sadece can sıkıcı olmama veya ukalalık taslamama arzusundan doğan bir şey,” dedi.

David, “Nicholas’ın üstünlük her yerinden akıyor,” dedi, “ve eğer sıkıcı veya ukala biri *olsaydı* bile, üstün bir sıkıcı veya ukala olacağından eminim.”

Nicholas kendinden hoşnutluğunu kararlılıkla koruyarak, “Teşekkür ederim, David,” dedi.

Victor, “Sıkıcılığın avukatlık veya pastacılık gibi bir mesleğe çevrilmesi ancak İngilizcede var,” dedi. “Başka dillerde insanın sıkıcılığı sadece geçici bir haldir. Bana öyle geliyor ki, burada asıl sorun, bunun sıkıcı insanlara dönük daha büyük bir tahammülsüzlüğü mü gösterdiği, yoksa İngilizler arasında sıkıcılığın daha yoğun olarak mı görüldüğü.”

Bridget, Hepiniz fena halde sıkıcı moruklarsınız, ondan, diye içinden geçirdi.

Yvette çorba kâselerini alıp kapıyı arkasından kapattı. Mumların alevi bir an titreşti ve duvar resimlerindeki köylüler bir an yine hayata döndü.

David, "İnsan hep usancı hedefler," dedi.

"Tabii," dedi Anne, "Fransızcası varken eski dostumuz sıkıcılık eksik kalır. Çünkü sıkıcılık artı para ya da sıkıcılık artı kibirdir durum. 'Ben her şeyi sıkıcı buluyorum, çünkü olağanüstüyüm'dür. Ama insanların aklına gelmiyor ki, bir dünya tablosu yaparsak onun bir parçası olmaktan kurtulamayız."

Yvette büyük bir servis tabağında dana rosto ve sebzeyle gelince bir an sessizlik oldu.

David, Eleanor'a, "Sevgilim, Anne'le Victor'a geçen sefer verdiğimiz yemeğin aynısını tekrar ettiğimiz için hafızanı tebrik ederim," dedi.

Eleanor, "Ah, Tanrım, ne korkunç. Çok özür dilerim," diye hayıflandı.

"Hayvan ahlakından konu açılmışken," dedi Nicholas, "anladığım kadarıyla Gerald Frogmore geçen yıl İngiltere'deki herkesten daha fazla kuş vurmuş. Tekerekli sandalyede yaşayan biri için fena değil."

Anne, "Serbestçe hareket eden şeyleri görmekten hoşlanmıyor herhalde," dedi. Hemen ardından da, bu lafı etmese miydim diye yaşadığı tereddüdün heyecanına kapıldı.

Nicholas, "bu da yetmezmiş gibi" kısmını dışarıda bırakarak, "Av sporlarına karşı değilsin, değil mi?" diye sordu.

Anne, "Nasıl olabilirim?" diye karşılık verdi. "Kıskançlığa dayalı bir orta sınıf önyargısı. Yanılıyor muyum?"

"Eh, ben öyle demeyecektim, ama benim söyleyebileceğimden çok daha isabetli ifade ettin..."

Anne, "Orta sınıftan olanları küçümsüyor musun?" diye sordu.

Nicholas kol düğmelerini öne doğru çekerek, "Orta sınıftan *gelme* insanları küçümsemiyorum, tam tersine, ne kadar uzak olurlarsa o kadar iyi," dedi. "Beni tiksindirirler, orta sınıf olanlar."

“Sence orta *sınıflar*, orta sınıftan *gelme* değiller mi?”

Nicholas bonkörce, “Hem de nasıl,” dedi. “Victor mükemmel bir örnek.”

Victor eğlendiğini göstermek için gülümsedi.

“Kızlar için daha kolay, tabii,” diye sözünü sürdürdü Nicholas. “Evlilik, kadınları sefil geçmişlerinden daha geniş bir dünyaya çekip kaldıran büyük bir nimet.” Bridget’a doğru bir göz attı. “Erkeklerin tek yapabilecekleriyse, bütün vaktini yedeğinde bir adam bulundurmak isteyenlere kartpostal yazarak geçiren bir nonoş değillerse eğer, kendilerinden bekleneni yapmak.” Sonra da Victor’a güven telkin eden bir gülümsemeyle ekledi. “Ve kusursuzca kibar davranıp bilgili olmak.”

David, “Nicholas bu konuda bir uzman tabii,” diyerek araya girdi. “Ne olsa kaç kadını kuburdan bizzat kurtardı.”

Nicholas, “Hatırı sayılır maliyetlere,” diye kabul etti.

Ona siyasi utancını hatırlatan David, “Ama kubura sürüklenmenin bedeli daha büyüktü, öyle değil mi, Nicholas? Öyle ya da böyle, kubur, kendini evinde hissettiğin yer.”

Nicholas komik Londra aksanını takınarak, “İki gözüm kör olsun öyle, paşam,” dedi. “Benim gibi düştüğün zaman o kubur bir gül bahçesine döner.”

Eleanor, İngiliz görgüsünü en iyi temsil edenlerin pervasızlıktan geçilmeyen böyle bir kabalığa ve söz düellosuna baş vurmalarına hâlâ anlam veremiyordu. David’in buradaki serbestliği kötüye kullandığını biliyor, ama aynı şekilde, hoyratlığın icrasına müdahale etse “sıkıcı” karşılanacağını da biliyordu. David ne zaman birinin zaaf ve başarısızlığını yüzüne vursa, bir yandan duygularını benimsediği kurbanı kurtarma arzusu, öbür yanda oyunbozanlıkla suçlanmama arzusu arasında kalıyordu Eleanor. Üstelik bu iç çatışmayı kafasına ne kadar

takarsa o kadar onun pençesine düşüyordu. Ne söyleyeceğini hiçbir zaman bilemiyor, çünkü ne söylese yanlış oluyordu.

Üvey babasının, fiziksel şiddete başvurmamasında payları olan İngiliz gümüşleri, Fransız mobilyaları ve Çin vazoları arasından annesine bağırmasını düşündü Eleanor. Adam bütün hayatını medeniyetin 1789'da öldüğü fikrine adanmış cüce boylu ve iktidarsız bir Fransız dükküydü. Fakat yine de devrim öncesi antika eşyaları karısına satan simsarların yüzde onluk pay almalarına göz yummuştu. Mary'yi, annesine ait olan Monet ve Bonnard tablolarını satmaya zorlamış ve gerekçe olarak hiçbir vakit itibar görmeyecek yoz bir sanatın örnekleri olduklarını söylemişti. İçinde yaşadıkları emsalsiz müzelerdeki en değersiz eşya onun gözünde Mary'ydi ve nihayet onu da ite kaka ölümüne sürükledikten sonra, hayatından modernliğin son emaresini de silip attığı duygusuna kapılmış, ama tabii Ohio'da imal edilen kuru temizleme sıvısının satışlarından artık ona intikal eden muazzam gelire elbette sırt çevirmemişti.

Eleanor annesinin uğradığı zulmü, bu akşam kendisinin ağır ağır çözülüşüne sessiz kalması gibi, unutulması güç bir suskunluk içinde izlemişti. Parkinson hastası olan üvey babasının çatalını bezelyeyle doldurmasını, ama çatalı ağzına götürene kadar tanelerin hepsinin dökülmesini, zalim biri olmamakla beraber, çaresiz bir gülüşle karşıladığını hatırlıyordu. Ondan ne kadar nefret ettiğini ona hiçbir zaman söylememişti. O zaman da konuşmamıştı, şimdi de konuşmayacaktı.

David, "Eleanor'a bakın," dedi. "Ancak sevgili zengin müteveffa annesini düşündüğünde takındığı ifadeyi takınmış. Haklıyım, değil mi sevgilim?" diye onu tatlı dille pohpohladı. "Haklıyım."

Eleanor, "Evet, haklısın," diye kabul etti.

David saf bir çocuğa *Kırmızı Başlıklı Kız*'ı okuyan birinin ses tonuyla devam etti. "Eleanor'un annesi ve teyzesi insan cinsinden bir antika satın alabileceklerini sanıyorlardı. Eski unvanların güve yeniği sahiplerini kalın dolar desteleriyle tekrar doldurdular ama," nükte yapma niyetini gizleyemeyen banal bir sıcaklıkla bağladı sözünü, "insanlara eşya muamelesi yapılmıyor işte."

Bridget, ağzından bir söz çıkmasına kendi de şaşarak, "Kesinlikle," dedi.

Bir anda dikkat kesilen David, "Benimle aynı fikirde misin?" diye sordu.

Belli sınırlar dahilinde de olsa suskunluğunu bozmuşa benzeyen Bridget, "Kesinlikle," diye yineledi.

Anne, "Belki insan cinsinden antikaların kendileri satın alınmayı istiyorlardır," diye fikir yürüttü.

"Bundan kimsenin şüphesi yok," dedi David. "Onların pencere camlarını yaladıklarından da şüphem yok. Ama asıl dehşet verici olan, kurtarıldıktan sonra sıska rokoko bacakları üstünde doğrulmaya cüret edip sağa sola emir vermeye başlamaları. *Nankörlük!*"

Nicholas yine aynı Londra aksanıyla, "Tanrım," dedi. "O soylu bacaklar için nelerimi vermezdim; kim bilir kaç kuruştur onların değeri."

Victor, Eleanor için utanmıştı. Sonuçta şu yemeğin parası onun cebinden çıkıyordu.

David, Bridget'in kafasını karıştırmıştı. İnsanların eşya olmamasıyla ilgili söylediklerine tüm yüreğiyle katılmıştı. Hatta uyuşturucunun etkisiyle hayal âlemlerine daldığı bir seferinde olağanüstü bir berraklıkla, dünyadaki asıl sorunun insanların birbirlerine eşya muamelesi yapması olduğu sonucuna varmıştı. Böyle önemli bir düşünceye tutunmak zor gelmiş olsa da, Bridget o zamanlar bundan çok etkilenmişti ve galiba şimdi David de aynı şeyi söylemek istiyordu. Nicholas'ın çekindiği yegâne in-

san olması da onun takdir ettiği bir başka yanıydı. Fakat tabii Nicholas'ın niye çekindiğini anlamak kolaydı.

Anne artık sınırına varmıştı. İçinde ona ergenliğini hatırlatan bir sinir bozukluğuyla karışık bir isyan duygusu depreşmişti. David'in şu haline; Eleanor'u taciz etmesine, Nicholas'a sataşmasına, Bridget'ı susturmasına, hatta Victor'u bile küçük düşürmesine artık tahammülü kalmamıştı.

Eleanor'a dönüp, "Affedersin, hemen döneceğim," diye mırıldandı.

Loş bir ışıkla aydınlatılan holde çantasından bir sigara çıkarıp yaktı. Kibrit alevi holdeki tüm aynalarda aksetti ve merdivenin dibindeki bir cam kırığı bir an parlayıverdi. İşaretparmağıyla cam parçasını almak üzere eğilen Anne gözetlendiğini anlayınca başını hızla kaldırdı ve merdivenin döndüğü yerdeki en geniş basamakta Patrick'in oturduğunu fark etti. Üstünde mavi filler olan flanel bir pijama giymişti, ama suratı asıktı.

Anne, "Merhaba, Patrick," dedi. "Çok keyifsiz görünüyorsun. Uyuyamadın mı?"

Patrick ne cevap verdi ne yerinden oynadı. "Şu cam parçasından kurtulmam gerekiyor," dedi Anne. "Galiba burada bir şey kırılmış, öyle mi?"

Patrick, "Ben kırdım," dedi.

"Bir saniye bekle."

Patrick, Yalan söylüyor, diye düşündü. Geri gelmeyecek.

Anne holde çöp kutusu bulamayınca elindeki kırığı David'in egzotik bastonlarıyla dolup taşan porselen bir şemsiyeliğe bıraktı.

Sonra aceleyle Patrick'in yanına dönüp bir alttaki basamağa oturdu. Bir elini çocuğun koluna dayayarak, "Bir yerin kesildi mi?" diye şefkatle sordu.

Patrick geri çekildi. "Beni yalnız bırak."

“Anneni çağırمامı ister misin?”

“Olur.”

Anne, “Tamam. Hemen çağırıyorum,” dedi. Yemek salonunda Nicholas, Victor’la konuşuyordu. “Yemekten önce David’le ben, John Locke gerçekten suçlarını unutan birinin o suçlar için cezalandırılmayacağını söylemiş mi, sana onu sormayı düşünüyorduk.”

Victor, “Gerçekten demiş,” dedi. “Onun için bireysel kimlik hafızanın sürekliliğine bağlı bir şey. Eğer kişi suçunu unuttuysa yanlış kişiyi cezalandırmış oluruz.”

Nicholas, “Buna içerim,” dedi.

Anne, Eleanor’a doğru eğilip usulca, “Gidip Patrick’i görsen iyi olur. Merdivende oturmuş seni soruyordu,” dedi.

Eleanor, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Belki tam tersi olmalı,” diyordu David. “Suçlarını hatırlayan kimselerin genelde kendi kendilerini cezalandırabileceklerine güvenebiliriz; kanun asıl unutacak kadar sorumsuz olanlara ceza vermeli.”

Bridget, “İdam cezasına inanıyor musun?” diye söze girdi.

David, “Kamusal bir hadise olmaktan çıktığından beri hayır,” dedi. “On sekizinci yüzyıldaki adam asmalar gerçekten iyi bir eğlenceymiş.”

Nicholas, “Herkes olayın tadını çıkarıyormuş: asılan adam bile,” diye ekledi.

“Aile boyu eğlence,” diye devam etti David. “Bugünlerde öyle demiyorlar mı? Tanrı biliyor ya, benim de *bütün* derdim bu: Tyburn’e¹ arada bir gezmeye çıksak işimiz ne kadar kolay olurdu.”

Nicholas kıkır kıkır güldü. Bridget, Tyburn’ün ne ol-

1. Londra’da halka açık infazların yapıldığı, Thames Irmağı’nın bir kolu olan Tyburn Irmağı’nın kıyısında bir yer. (Ç.N.)

duğunu merak etti. Eleanor takatsizce gülümseyip sandalyesini geri itti.

David, "Bizi yalnız bırakmıyorsun umarım, sevgilim," dedi.

Eleanor, "Ben... hemen dönerim," diye mırıldandı.

"Anlamadım: Hemen dönmeni gerektiren bir şey mi var?"

"Yapmam gereken bir şey var."

David, "Pekâlâ, ama acele et, acele, acele," dedi gösterişle. "Senin sohbetin olmadan biz ne yaparız?"

Eleanor'un tam kapıya yöneldiği sırada Yvette elinde gümüş bir kahve demliğiyle içeri girdi.

Anne, "Patrick'i merdivende buldum. Biraz üzgün görünüyordu," dedi.

David'in gözleri Yvette'in yanından geçen Eleanor'un sırtına doğru kaydı. "Hayatım," dedi. Sonra daha bu yurganca bir ısrarla, "Eleanor," diye seslendi.

Bir şeye tutunma ihtiyacıyla dişlerini başparmağına kitlemiş olan Eleanor döndü. Sigara içmediği zamanlar sık sık güdük kalmış tırnaklarını kemirirdi. "Efendim?"

"Patrick'in ağlayıp zırladığı her seferinde ona koşmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Ama bugün merdivenden düştü ve bir yerine zarar vermiş olabilir."

David birdenbire ciddileşerek, "O zaman bir doktora ihtiyacı var demektir," dedi. Kalkacak gibi ellerini masaya dayadı.

Anne, David'i vazgeçirmek için, "Bir yerine bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. Annesi yerine babası giderse çocuğa verdiği sözde durmamış olacağının vicdan azabını duyuyordu. "Sadece teselliye ihtiyacı var."

"Bak, hayatım," dedi David, "bir şeyi yokmuş, dolaşısıyla burada duygusal bir soruyla karşı karşıyayız: Bir çocuğun kendine acımasına göz yumalım mı, yummaya-

lım mı? Bize şantaj yapılmasına müsaade edelim mi, etmeyelim mi? Gel otur; en azından bunu tartışalım.”

Eleanor isteksizce sandalyesine yanaştı. Onu mağlup edecek, ama ikna edemeyecek bir konuşmayla yerine mihlanacağını biliyordu.

David, “Söylemek istediğim şey,” dedi, “aldığı eğitim hakkında çocuğun sonradan, ben bunu atlattıysam her şeyi atlatabilirim diyebilmesi.”

“Bu hem delilik hem yanlış ve bunu sen de biliyorsun,” dedi Anne.

Victor, “Çocukların kabiliyetlerinin sınırlarını zorlamaları gerektiğini ben de kesinlikle kabul ediyorum, ama aynı şekilde, eğer ağır derecede mutsuzlarsa bunu yapmamak gerektiğinden de eminim,” dedi.

Nicholas yanaklarını inanılmaz boyutlarda şişirerek, “Kimsenin kimseyi mutsuz etmek istediği yok. Sadece çocuğu şımartarak ona iyilik yapmış olmayacağımızı söylüyoruz. Feci bir gerici olabilirim, ama bence bir çocuk için yapmamız gereken tek şey makul bir dadı tutup sonra da onu Eton’a göndermek,” dedi.

Bridget kıkırdayarak, “Ne, dadı mı?” dedi. “Peki çocuk kızsı?”

Nicholas ona sert sert baktı.

Anne, “Sanırım senin uzmanlığın küçümsemek,” dedi Nicholas’a.

Nicholas hiç bozuntuya vermeden, “Ha, bu görüşün bugünlerde revaçta olmadığını biliyorum,” diye devam etti, “ama fikrimce çocukken başımıza gelenlerin hiçbirinin ciddi anlamda önemi yok.”

Anne, “Ciddi anlamda önemi olmayan konulara geleceksen, seni liste başı yapıyorum,” diye karşılık verdi.

Nicholas spor yorumcuları gibi bir ses takınarak, “Amanın, sayın seyirciler,” dedi, “genç Amerikalı kadından sert bir *backhand*, ama çizgi hakemi geçersiz sayıyor.”

Fraklı dadı fikrinin heyecanını hâlâ üstünden atamayan Bridget, “Bana anlattığından çıkardığıma göre, *senin* çocukluğunda başına gelenlerin pek bir önemi yokmuş: herkesin senden beklediğini yapmışsın,” dedi. Sağ uyluğunda belli belirsiz bir basınç hissedince David’e doğru bir bakış attı, ama o da suratına şüpheli bir ifade yerleştirmekle meşgul olarak gözlerini karşısına dikmişti. Basınç geçti. Öbür tarafta Victor tüysüz bir şeftaliyi aceleci bir titizlikle soyuyordu.

Soğukkanlılığını korumak için bariz bir çaba harcamayan Nicholas, “Çocukluğumun olaysız geçtiği doğru,” dedi. “İnsanlar çektikleri acıları korumakta gösterdikleri müsrifçe gayreti, mutluluğu da hatırlamak için hiçbir zaman göstermezler. Yanağımı paltomun kadife yakasına sürttüğümü hatırlıyorum, mesela. Ritz’deki altın havuza atmak için dedemden bozuk para istediğimi. Büyük bahçeleri. Kovaları ve kürekleri. Öyle şeyleri.”

Bridget, Nicholas’ın söylediklerine dikkatini veremiyordu. Bu sefer dizinde madenî bir soğukluk vardı. Aşağı bakınca, David’in küçük bir gümüş bıçakla elbisesinin eteğini kaldırıp onu uyluğu boyunca gezdirdiğini fark etti. Ne bok yediğini sanıyordu bu adam? Ayıplayan bir bakışla ona doğru kaşlarını çatı. David de ona bakmadan bıçağın ucunu etine biraz daha bastırdı.

Victor, Bridget’in kaçırdığı bir soruyu cevaplarırken parmaklarının ucunu peçetesine sildi. Sesi bezgin geliyordu ve Bridget sözlerine kulak verince sebebini anlamakta zorlanmadı. “Somut bir psikolojik bağın ve psikolojik sürekliliğin derecesi yeterince zayıfladıysa insan çocukluğuna elbette sevecen bir ilginçlik olarak bakar, bu doğru.”

Bridget’in gözünde babasının aptal sihirbazlık numaraları ve annesinin çiçek desenli korkunç elbiseleri canlandı, ama bunları ilginçlik olarak gördüğü söylenemezdi.

David masanın ortasındaki kâsedan bir incir alarak, “Bunlardan ister misin?” diye sordu. “Şimdi en güzel oldukları mevsim.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

David inciri parmaklarının arasına kararlılıkla aldı ve Bridget’in ağzına dayadı. “Hadi ama,” dedi, “bunları ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Bridget uysalca ağzını açıp inciri dişlerinin arasına aldı. Masaya sessizlik çöktüğü ve herkesin onu izlediğini bildiği için kızarmıştı. İnciri ağzından ânında çıkardı ve kabuğunu soyamak istediğini söyleyip, David’e bıçağını ödünç alıp alamayacağını sordu. David bu hızlı kurnaz taktiği takdirle karşıladı ve bıçağını uzattı.

Eleanor, Bridget’in inciri almasını kaderine razı bir aşinalıkla izliyordu. David isteklerini başkalarına dayatırken kendisinin de onlara ne kadar sık boyun eğdiğini düşünmeden edemiyordu.

Yılgınlığının kökünde, Patrick’e gebe kaldığı geceye ait bölük pörçük anılar vardı. İstemediği halde, Cornwall’da denize uzanan daima nemli, daima gri, karayla bir bağlantısı yokmuş gibi Atlantik Okyanusu’na soku- lan bir burunda kurulu evi düşündü. David başını arkadan mermer masanın köşesine bastırmıştı. Eleanor ondan kurtulduğunda da bacaklarına arkadan vurup onu merdivende düşürmüş ve kollarını geriye doğru bükerek orada tecavüz etmişti. Ondan bir yabancı gibi nefret etmiş, bir hain gibi tiksinimişti Eleanor. Tanrım, ondan nasıl iğreniyordu, ama hamile kalınca, ona asla, ama *asla* dokunmamak kaydıyla terk etmeyeceğini söylemişti.

Bridget inciri gönülsüzce çiğniyordu. Anne onu izlerken, her kadının kendine er geç sorduğu kadim soruyu, Bunu sineye çekmeli miyim? sorusunu düşünmeden edemedi. Bridget’ı bir Şark zorbasının ayaklarına serilmiş tasmalı bir köle olarak mı, yoksa öğle sofrasında, ta-

bağında bıraktığı elmalı turtayı yemeye zorlanan asi bir okul kızı olarak mı düşünmesi gerektiğini bilemedi. An-sızın, çevresindeki insanlara çok uzaklardan baktığı his-sine kapıldı.

Nicholas ona eskisinden daha acınası görünüyordu. Ya yapmacıksız görünmek için aptalca konuşan ya da aptal görünmemek için yapmacıklı konuşan şu İngilizlerden biriydi işte. Önce bir şahsiyet olma zahmetine girmeden şahsiyet parodisine dönüşüyorlardı. Kendini “Kara Gölün Canavarı”¹ sanan David de bu tersine evrimleşmiş başarısız türün bir üst modeliydi, o kadar. Şeftalisinin kalanına omuzlarını indirerek eğilen Victor’a baktı. Kendine görev bildiği sözde akıllı gevezeliğini bu sefer sürdürmemişti. Bu yaz başında söylediği şey aklına geldi: “Günlerimi şüphecilikten şüphe ederek geçirebilirim, ama dedikoduya gelince *somut* olguları severim.” O gün bugündür de somut olgulardan şaşmamıştı. Fakat bugün farklıydı. Belki de sahiden tekrar çalışma havasına girmişti.

Eleanor’un perişan hali de Anne’e artık dokunmuyordu. Duyduğu soğukluğun şiddetini hafifleten tek şey, merdivende bekleyen ve bekledikçe hayal kırıklığı derinleşen Patrick’in düşüncesi idi, ama bu da vardı. Sonucu perçinlemeye yarıyordu: artık bu insanlarla köprüleri atmak şart olmuştu; Victor’u utandıracak bile olsa, artık kalkmanın vakti gelmişti. Victor’a baktı ve kaşlarını kaldırıp gözleriyle kapıyı işaret etti. Victor beklenenin aksine, suratını hafifçe buruşturacağına başıyla belli belirsiz, karabiber değirmenini uzatması gerektiğini anlamış gibi, tamam dedi. Anne birkaç saniyenin geçmesini bekledi ve ardından, “Üzgünüm, ama gerçekten gitmemiz gerek. Uzun bir gün oldu; siz de yorgun olmalısınız,” dedi.

1. Yönetmen Jack Arnold’un 1954’te çektiği ABD yapımı bilimkurgu filmi. (*Creature from the Black Lagoon*). (Ç.N.)

Victor kararlılıkla, "Evet," diye ekledi, "benim de sabah erken kalkıp çalışmalarımnda bir ilerleme kaydetmem gerekiyor." Yerinden doğruldu ve olağan itirazlara meydan vermeden, Eleanor'la David'e teşekkür etmeye koyuldu.

Oysa David neredeyse başını bile kaldırmamıştı. Başparmağını purosunun kapalı ucunda gezdirmeyi sürdürüyordu. Konukların teşekkürüne karşılık, "Çıkış yolunu biliyorsunuz," dedi. "Sizi uğurlamaya gelmediğim için umarım kusuruma bakmazsınız."

Anne, beklediğinden de ciddi bir sesle, "Asla," diye karşılık verdi.

Eleanor böyle durumlarda herkesin başvurduğu münasip bir söz olduğunu biliyordu, ama boşuna arandı. Ne zaman ne demesi gerektiğini düşünse, kelimeler dilinin ucundan gerilere kaçıyor ve söylememesi gereken şeylerin kalabalığında kendini kaybettiriyordu. Onu yolda bırakmayan en başarılı örnekler de genelde en ruhsuz olanlardı, ağızdan dökülene kadar kimsenin fark etmediği sözlerdi: "Sizi görmek ne güzel... biraz daha kalmaz mısınız... ne güzel bir fikir..."

Victor yemek salonunun kapısını, uyuyan nöbetçiyi uyandırmak istemeyen biri gibi, arkasından usulca kapattı. Anne'e doğru gülümsedi, Anne de ona gülümsedi; Melrose'ları arkada bıraktıkları için ne kadar rahatladıklarını fark ettiler. Parmaklarının ucunda hole doğru yürürken sessizce gülmeye başladılar.

Anne fısıldadı, "Patrick hâlâ orada mı diye bakayım."

Victor, "Niye fısıldıyoruz?" diye fısıldadı.

Anne, "Bilmiyorum," diye tekrar fısıldadı. Merdivenden yukarı doğru baktı. Kimse yoktu. Çocuk beklemekten bıkip yatağına dönmüş olmalıydı. Victor'a, "Herhalde uyuyor," dedi.

Ön kapıdan çıkıp geniş basamaklardan arabalarına

yöneldiler. İnce bir bulutun perdelediği ay dağınık bir ışık halkasıyla çevrelenmişti.

Anne, “Denemediğimi söyleyemezsin,” dedi. “Nicholas’la David eğitim anlayışlarını açıklamaya başlayana kadar iyi dayanıyordum. George gibi hatırlı bir arkadaşları üzgün ve yalnız hissetse İngiltere’ye dönüp sek martinisini *şahsen* karıştırır ve tüfeğini doldururlar, ama adamın yan odadaki öz oğlu üzgün ve yalnız hissettiğinde, çocuğun mutsuzluğunu giderecek her çabaya karşı canla başla mücadele ediyorlar.”

Arabanın kapısını açan Victor, “Haklısın,” dedi, “insan ne olursa olsun, zulme karşı koymalı ya da en azından onun bir parçası olmayı reddetmeli.”

“Şu New&Lingwood gömleğinin altında altın gibi bir yürek var.”

Bu kadar erken mi kalkmanız gerekiyor? diye düşündü Eleanor. Söz *buydu*. Aklına ancak gelmişti. Geç olsun güç olmasın diye başka bir deyiş daha vardı, ama o da bu örneğe uymuyordu. Bazen iş işten geçer, hatta bazen daha olduğu an geçmiştir. Başkaları ne zaman ne demeleri gerektiğini, nasıl anlaşılmaları gerektiğini bilirlerdi; buna karşılık diğerleri de –daha başkaları– onların sözlerinden ne anlamaları gerektiğini bilirlerdi. Tanrım, nasıl sarhoştı. Gözleri sulandığında mumların alevi birer içki reklamı gibi görünür, ışıktan maun renkli dikenler gibi kıymık kıymık olurdu. Yarım kalan düşünceleri geceye doğru bölük pörçük dağıtmanın önüne geçecek kadar, huzur bulacak kadar sarhoş değildi. Belki artık Patrick’in yanına gidebilirdi. Adını çıkaramadığı şu kadın, Victor’la Anne çıktıktan hemen sonra sezdirmeden yanlarından ayrılmıştı. Belki onu da bırakırlardı. Ama ya bırakmazlarsa. Bir yenilgiye daha katlanamazdı, bir kez daha boyun eğemezdi. Dolayısıyla bir süre daha yerinden kalkmadı.

Nicholas eğlenen küçük bir viyaklamayla, "Önemi olmayan konulara geleceksek, seni liste başı yapıyorum," diye yineledi. "Adaba uyacağım diye can atan Victor kendine her seferinde ayrıksı kız arkadaş bulduğu için tebriki hak ediyor."

David, "Hiçbir şey, akıllı snop bir Yahudinin çarpıtmaları kadar eğlenceli olamaz," diye katıldı.

Nicholas bir yargıç edasıyla, "Onu büyük bir hoşgörülle evinize davet etmeniz ne güzel. Bazı jüri üyeleri belki *fazla* hoşgörülü bulabilir, ama bunu söylemek benim haddim değil," diye gümbürdedi ve hayalî peruğunu düzeltir gibi yaptı. "İngiliz cemiyeti açıklıktan daima kuvvet almıştır: dünkü müteşebbisler ve türediler –Cecil ailesi, sözgelimi– üç-dört yüzyıl gibi kısa bir sürede istikrarın teminatı oluyorlar. Yine de ne kadar övgüye şayan olsa bile, saptırılamayacak bir ilke yok. Basının tercih ettiği tabirle 'müesses nizamın' açıklığına ve müsamahasına, şüpheli Sami kökenden tehlikeli bir münevveri içine kabul ettiği bu vesileyle, bir halel gelip gelmediği meselesini ele alırsak, bunun kararını vermek ancak ve ancak size düşer."

David sırttı. Eğlenme havasındaydı. Ne olsa hayatı tam bir kâbusa çevirmekten kurtaran yegâne şey, dile dolanabilecek şeylerin neredeyse sayısız olmasıydı. Artık geriye yalnızca sırtüstü düşmüş bir böcek gibi kıvranan Eleanor'dan kurtulmak, bir şişe brendi almak ve Nicholas'la dedikoduya oturmak kalmıştı. Mükemmel. "Hadi salona geçelim."

David'in gözüne tekrar girdiğini anlayan ve Eleanor'a ilgi göstererek bu ayrıcalıktan mahrum kalmak istemeyen Nicholas, "Pekâlâ," dedi. Kalkıp kadehindeki şarabı bitirdi ve salona giden David'in peşine düştü.

Yapayalnız kalacak kadar talihli olduğuna inanmakta güçlük çeken Eleanor sandalyesinde donakalmıştı. Aklı

Patrick'te, onu şefkatle yumuşatma derdindeydi, ama yemek kalıntılarının karşısından kendini kaldıramıyordu. Kapı açılınca yerinden fırladı. Neyse ki gelen Yvette'ti.

*"Oh, pardon, Madame, je ne savais pas que vous étiez toujours là."*¹

Eleanor özür dilercesine, *"Non, non, je vais justement partir,"*² dedi. David'le Nicholas'a görünmemek için mutfaktan arka merdivene ulaştı ve Patrick öbür merdivende mi diye bakmak için koridoru boydan boya yürüdü. Fakat orada değildi. Yatağa gittiği için minnet duyacağına, onu daha önce avutmaya gelemediği için kendini hepten suçlu hissetti.

Odanın kapısını usulca açarken menteşenin iniltisi içini cız ettirdi. Patrick yatağında uyuyordu. Eleanor onu rahatsız etmemeyi düşünerek parmaklarının ucunda odadan gerisingeriye çıktı.

Oysa Patrick uyanık yatıyordu. Kalbi hızla atıyordu. Gelenin annesi olduğunu biliyordu, ama artık çok geçti. Bir daha onu çağırmayacaktı. Hâlâ merdivende beklerken holün kapısı açılmış, o da, babasının olması ihtimaline karşı saklanarak, annesi mi diye görmek için beklemişti. Fakat ona yalan söyleyen kadındı. Herkes ona adıyla sesleniyor, ama kim olduğunu bilmiyordu. Günü geldiğinde düşmanlarının kelleleriyle futbol oynayacaktı.

O herif kim olduğunu sanıyordu? Ne cüretle bıçağını elbisesinden içeri sokup onu bacağından dürterdi? Bridget, yemek salonundaki sandalyesinde oturan David'i boğar, başparmaklarını nefes borusuna bastırırken canlandırdı kendini. Sonra, olacak iş değil, boğmaya ça-

1. (Fr.) Ah, affedersiniz madam, hâlâ burada olduğunuzu bilmiyordum. (Ç.N.)

2. (Fr.) Yo, yo, ben de şimdi çıkıyorum. (Ç.N.)

lıştığı adamın kucağına düştüğünü hayal etti ve kocaman kalkmış aletini hisseder gibi oldu. “Yok artık,” dedi yüksek sesle, “iğrençliğin bu kadarı.” En azından David’de bir yoğunluk vardı, yoğun biçimde iğrençti, ama sonuçta yoğunluk oradaydı. Nicholas’sa tam bir yaltakçı, âcizin teki çıkmıştı. Öbürlerinin sıkıcılığı da cabası. Bu evde bir saniye bile daha nasıl duracağını bilemiyordu.

Hiddetini yumuşatması için bir cigaralığa ihtiyacı vardı. Bavulunu açtı ve yedek kovboy çizmelerinden tekinin burnuna sakladığı naylon torbayı çıkardı. Torbada tohumları ve sapları ayıklanmış koyu yeşil esrar ve turuncu renkli sigara kâğıtları vardı. Yatak odasının iki yuvarlak penceresi arasına sığdırılmış Gotik üsluplu komik bir çalışma masasının başına oturdu. Pencerenin yüksek kemeri altına desenli yazı kâğıtlarından bir demet, iki yandaki daha küçük kemerlerin altına da zarflar konmuştu. Masanın açık kanadında, üstünde büyük bir kurutma kâğıdı olan siyah deri bir sümen duruyordu. Bridget sümenin üstünde küçük bir cigaralık sardı, kurtulan yaprakları da özenle torbanın içine süpürdü.

Daha merasimli ve mahrem bir ortam için ışığı söndürdü, eğimli pencere denizliğine oturdu ve cigaralığını yaktı. Tülsü bulutların üstünde yükselen ay terasta koyu gölgeler bırakıyordu. Bridget kalın bir duman kıvrımını beğeniyle içine çekip ciğerinde tuttu ve solgun bir aydınlıkla parlayan incir yapraklarının nasıl kalaylı bir alışından yontulmuş gibi göründüğünü fark etti. Dumanı sinekliğin küçük delikleri arasından üflerken pencerenin altındaki kapı açıldı.

Nicholas, “Blazer ceketler niye bu kadar yaygın?” diye soruyordu.

“Onun gibi feci insanlar giydiği için,” dedi David.

Tanrım, insanları çekiştirmekten hiç mi bıkmıyordu bunlar? Ya da en azından Bridget’in tanımadığı insanları

çekiştirmekten? Yoksa sözünü ettikleri adamı tanıyor muydu? Sonra Bridget kendi babasının da blazer ceket giydiğini küçük bir utanç ve paranoya ürpertisiyle hatırladı. Belki onun arkasından konuşuyorlardı. Soluğunu tutup tam bir sessizlikle oturdu. Artık puro içen iki adamı da görebiliyordu. Terastan aşağı, uzak köşeye doğru yürürlerken konuşma sesleri giderek yitti. Bridget bir nefes daha çekti; neredeyse sönecekken cigaralığı tekrar harlanmıştı. Piç herifler herhalde onun hakkında konuşuyorlardı, ama belki de kafası güzel olduğu için ona öyle geliyordu. Varsın olsun, kafasının güzel olduğunu *düşünebiliyordu* ya. Gülümsedi. Saçmalayacak biri olsaydı keşke yanında. Parmağını yalayarak cigaralığın fazla hızlı yanan bir kenarını ıslattı. Adamlar şimdi de yaklaşıyorlardı ve konuştukları duyuluyordu.

Nicholas, "Hackney'deki dile düşmüş bir umumi tuvaletten çıkarken görüldüğünde Croyden'in söylediği –ve anma töreninde nedense konusu açılmayan– bir sözle bunu cevaplamam gerekecek," diyordu. Sesini bir oktav yükseltti. "Beni en çirkin yerlere götürse bile, güzelliği nerede gördüysem peşine düştüm."

"Kulağa biraz üşütükçe gelse bile fena bir yöntem değil," dedi David.

Eve döndüklerinde Anne'in keyfi yerindeydi. Kendini kahverengi kanepeye bıraktı, ayakkabılarını fırlattı ve bir sigara yaktı. Victor'a, "Ne kadar büyük bir zekâ olduğunu herkes biliyor," dedi, "ama beni asıl ilgilendiren, biraz daha az bilinen bedenim."

Victor hafif tedirgince güldü ve odanın öbür yanına geçip kendine bir kadeh viski doldurdu. "Şöhret her şey demek değildir," dedi.

Anne yumuşak bir sesle, "Sen buraya gelsene baka-yım," dedi.

"İçki?"

Anne başını salladı.

Kendi kadehine iki buz küpü atan Victor kanepeye geldi ve sevecenlikle gülümseyerek Anne'in yanına oturdu.

Anne öpmek için sokulduğunda kadehindeki buzlardan birini şaşılacak bir hızla çıkarıp elbisesinin önünden içeri bırakıverdi.

Soluğu kesilen Anne sükûnetini korumaya çalışarak, "Ah, Tanrım, harikulade serin ve diriltici," diye inledi. Sonra buz küpü siyah elbisesinin daha da aşağılarına insin diye kıpırdanırken, "Ve ıslak," diye ekledi.

Victor elini elbisenin içine sokarak buzunu bir müte-

hassıs edasıyla aldı ve ağzına alıp emdikten sonra kadehine geri bıraktı. Avuç içlerini Anne'in iki dizine birden kararlılıkla yaslayarak, "Biraz serinlemeye ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedi.

Anne Güneylilerin yayvan aksanıyla, "Amanın," diye mırladı. "Dış görünüşünüzden hiç anlaşılmıyor ama belli ki içten içe güçlü arzular besleyen bir erkeksiniz." Bir ayağını kanepeye kaldırırken elini Victor'un dalgalı gür saçlarında gezdirmeye koyuldu. Derken, adamın başını yukarıdaki gergin bacağının arkasına doğru usulca çekti. Victor onun iç çamaşırının beyaz pamuklu kumaşını öptü ve ardından, ağzıyla bir üzüm tanesi yakalar gibi dişledi.

Uyku tutmayan Eleanor Japon desenli sabahlığını giyip arabasına kapanmıştı. İçinde Player's sigarası ve sürücü koltuğunun altından çıkardığı kanyak şişesi de olan beyaz deri döşemeli Buick'teyken nedense tuhaf bir coşkunluğa kapılıyordu. Radyo Monte Carlo'yu açıp en sevdiği şarkılarından birinin, *Porgy and Bess*'ten "I Got Plenty of Nuttin" in çaldığını da duyunca artık keyfine diyecek yoktu. Başını müziğe neredeyse uydurarak bir o yana bir bu yana daldırırken şarkının sonunu sessizce tamamladı: "Hiçbir şey bana fazla değil."

Ay ışığında Bridget'in bavulunu dizine çarptıra çarptıra yürüdüğünü görünce, ilk kez olmamak üzere, halüsinasyon gördüğünü sandı. Bu kız ne yapıyordu böyle? Gerçi, eh, ne yaptığı apaçık ortadaydı. Ayrılıyordu. Fakat eylemin dolaysızlığı Eleanor'u dehşete düşürmüştü. Nöbetçi kulübesinin altından gizlice nasıl tünel açabileceğini hayal etmekle geçen yılların ardından şimdi, daha ayağının tozuyla gelen bir yabancı, açık kapıdan elini kolunu sallaya sallaya çıkıyordu işte. Özgürmüş gibi bahçe yolundan öylece iniyordu.

Bridget bavulunu savurarak bir elinden öbürüne

aldı. Bu meret, Barry'nin motosikletinin arkasına sığarmıydı, bilmiyordu. Her şey iyice çığırından çıkmıştı. Nicholas her zamanki gibi horlamaya başlayınca, onu ölümcül bir gribe yakalanmış yaşlı bir domuzmuşçasına, yatağında bırakıvermişti. Bahçe yolunun aşağısına kadar götüreceği bavulu Barry'yle buluştuktan sonra gelip almayı düşünüyordu. Tekrar el değiştirdi. İnsanın elinde yük olunca Yola Düşme fikri hiç şüphe yok ki cazibesinden epey kaybediyordu.

Saat iki buçukta köyün kilisesinde; yemekten önceki telefon konuşmasında Barry öyle demişti. Bridget bavulunu bir biberiye çalısının dibine sakladı ve korkmaktan çok sinirli olduğunu kendine telkin eder gibi, huy-suzca nefesini saldı: Ya köyde kilise yoksa? Ya bavulu çalınırsa? Üstelik köye ne kadar yol olduğunu da bilmiyordu. Tanrım, hayat ne karmaşıktı. Dokuz yaşındayken bir kere evden kaçacak olmuş, ama yokluğunda ailesinin arkasından diyeceklerini düşünmeye katlanamadığı için gerisingeri dönmüştü.

Köye giden tali yolun katılımında kendini çamdan duvarların arasında buldu. Yolda ilerledikçe gölgeler koyuldu ve ay ışığı görünmez oldu. Hafif bir yelle yüksek ağaçların dalları hareketlendi. Korkudan eli ayağına dolanan Bridget yerinde kalakaldı. Tekrar düşününce, Barry gerçekten o kadar eğlenceli bir adam mıydı? Sözleştikten sonra, "Aklın varsa gelirsin!" demişti. O sırada Nicholas'tan ve Melrose'lardan kurtulma fikrine öyle kapılmıştı ki, şimdi hazmetmekte zorlandığı Barry'nin lafına sinirlenmeyi bile akıl edememişti.

Eleanor bir şişe kanyak daha getirmekle (uyarıcılığın-dan dolayı kanyak araba içindi) yatağa gidip viski içmek arasında kalmıştı. Her halükârda eve dönmesi gerekiyordu. Arabanın kapısını açacakken Bridget'ı yine gördü. Bu

sefer bavuluyla boğuşarak yoldan yukarı geliyordu. Eleanor artık alabildiğine serinkanlı ve mesafeliydi. Hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağına kanaat getirmişti. Belki kız bunu egzersiz diye her akşam yapıyordu. Belki de bir yere gitmek istemişti. Eleanor burnunu sokmaktansa izlemeyi tercih etti; yeter ki Bridget fazla gecikmeden eve girsindi.

Bridget bir radyo sesi duyduğunu sanmıştı, ama yaprakların hışırtısında ses kayboldu. Şu kaçış macerası onu sarsmış ve bir hayli utandırmıştı. Üstelik kolları da koptu kopacaktı. Aman, ne olacak, en azından bir tercih hakkı olduğunu göstermişti, yani bir nevi. Evin kapısını açtı. Kapı gıcırdadı. Neyse ki Nicholas'ın bayıltıcı yemiş bir fil gibi uyuduğundan ve hiçbir sesin ona ulaşamayacağından emindi. Ama ya David'i uyandırır mı? *Korku-unç*. Kapıyı arkasından yine gıcırtyla kapattı. Koridorda usulca yürürken bir inilti duyar gibi oldu, arkasından acılı bir çığlığa benzer tiz bir feryat geldi.

David korkulu bir bağırisla uyanmıştı. İnsanlar niçin, "*Sadece* bir rüyaydı," derler? Kendi rüyaları onu bitiriyor ve felç ediyordu. Uykusuzluğun daha derin katmanlarına bir kapı açıyorlardı adeta; hiçbir zaman dinlenemeyeceğini göstermek için onu geçici bir uykuya sürüklüyorlardı. Bu sefer Atina Havalimanı'ndaki kötürüm olduğunu görmüştü. Kollarını ve bacaklarını asma gövdeleri gibi büklüm büklüm hissetmiş, ileri doğru atılmaya çalışır ve dingildek başı bir o yana bir bu yana sallanırken kendi hain ellerinden kendi suratına tokat yemişti. Havalimanındaki yolcuların hepsi de tanıdığı insanlardı: Lacoste'taki Central Bar'ndan bildiği barmen, George, Bridget, onlarca yıllık Londra davetlerinden insanlar. Hepsi ya konuşuyor ya kitap okuyorlardı ve o da bir ayağını arkasından sürükleyerek bekleme salonunda güçlükle ilerlerken, "Merhaba, ben David Melrose, şu anlamsız kılığım sizi yanıltmıyor umarım," demeye çalışır-

ken iniltiden başka ses çıkaramıyor ya da umarsızlığı şiddetlendikçe giderek ciyaklıyor ve bu arada onlara kavrulmuş fıstık ilanları atıyor, ama onu da bir türlü tutturamıyordu. Bazılarının yüzündeki utancı, bazılarının da oralı olmamaya gayret eden ifadelerini görebiliyordu. Üstelik George'un yanındakine, "Böyle ürkünç bir adam hiç görmedim," dediğini de duymuştu.

David ışığı yaktı ve *Jorrocks Rides Again*¹ kitabını arandı. Patrick hatırlar mıydı acaba? Bastırma güdüsü diye bir şey vardı sonuçta; öte yandan, bu güdünün kendi arzuları üstünde pek de işe yaradığı söylenemezdi. Tekrar yapmamak için *çaba* göstermeli, aksi halde şansını zorlamış olurdu. David kendi cüretine gülümsemeden edemedi.

Patrick kürekkemiğinin altından giren iğnenin göğsünden kuvvetle çıktığını hissetmiş, ama rüyasından uyanmamıştı. Kalın bir iplikle akciğerinin iki yarısını, nefes almak imkânsızlaşana kadar, eski bir çuval gibi dikiyorlardı. Havada yukarı aşağı, sağa sola uçuşarak suratına üşüşen eşekarıları gibiydi panik duygusu.

Ormanda onu kovalayan Alman kurdunu görmüş, hışırtilı sarı yaprakların arasından giderek açılan adımlarla koşmaya koyulmuştu. Köpek yaklaşıp onu yakalamak üzereyken yüksek sesle sayı saymaya başladı ve son anda bedeni yerden kesildi, derken, bir teknenin kenarından denizdeki yosunları seyreder gibi, ağaç tepelerine bakarken buldu kendini. Uykuya asla teslim olmaması gerektiğini biliyordu. Alman kurdu aşağıda kuru yaprakları sağa sola savurarak durdu ve yere düşmüş kuru bir dalı ağzına aldı.

1. (İng.) "Jorrocks Yine At Biniyor." (Ed.N.)

“Patrick Melrose” roman dizisinin ilki *Unut Gitsin’de*, soylu bir ailenin çocuğu olan Patrick, yazları kaldıkları Güney Fransa’daki aile evinde günlerini bahçede koşup oynayarak geçirir. Ancak akıllı ve duyarlı küçük Patrick’in etrafındaki yetişkinler pek de dengeli değildirler. Babası David aileyi zorbaca yönetirken annesi Eleanor içkiye sığınmıştır. Akşam yemeğinde konuk ağırlayacakları bir gün yazın diğer günlerinden oldukça farklı olacaktır. Zira konukların gelmesiyle birbirini izleyen şoke edici gelişmeler, Patrick’in dünyasının şiddetle ikiye bölünmesine yol açar...

Edward St. Aubyn’in dizi filme de uyarlanan çok ödüllü, yarı otobiyografik “Patrick Melrose” romanları, hem incelikli üslubu ve ironisi hem de insancıl duyarlılığıyla dikkat çekiyor. 1960’larda başlayan romanlar Melrose’un travmatik çocukluğunu, 1980’lerin New York’undaki bunalımlı gençlik günlerini ve 2000’li yılların İngiltere’indeki olgunluk dönemini anlatarak bir kuşağın panoramasını sergiliyor.

Kuşağının en parlak İngiliz romancılarından biri.

Alan Hollinghurst

#aileicisiddet #travma #uyusturucu #depresyon #bagimlilik
#yukseksosyete

24,5 TL

ISBN 978-975-07

9 789750 738